Kína Kommunista Pártja a munkastílus megjavításáért és az elhajlások ellen

KOSSUTH

KÍNA KOMMUNISTA PÁRTJA A MUNKÁSTÍLUS MEGJAVÍTÁSÁÉRT ÉS AZ ELHAJLÁSOK ELLEN

(Válogatás a „Zsenminzsipao" vezércikkeiből)

KOSSUTH KÖNYVKIADÓ

1958

A kiadvány

a „Zsenminzsipao válogatott vezércikkeinek gyűjteménye"

(Zsenminzsipao Kiadó, Peking 1957.)

című kínai könyv fordítása

Fordította

LOMB KATO

Felelős kiadó a Kossuth Könyvkiadó igazgatója

Lu Jü-ven, a Kínai Kuomintang Forradalmi Bizottsága Központi Bizottságának tagja, az Államtanács főtitkárhelyettese fenyegető hangú levelet kapott, mégpedig azért, mert a KKFB Központi Bizottságának 1957 május 25-i kibővített ülésén – amelyen azt vitatták meg, hogyan segítsék a kommunista párt munkastílus-javító mozgalmát – másokétól eltérő véleménynek adott kifejezést. „A legnagyobb mértékben felháborodtunk a Központi Bizottság kibővített ülésén elhangzott felszólalásod miatt, amelyről az újságokból szereztünk tudomást" – írják a levélben. – „Helytelenítjük véleményedet, és teljesen osztjuk Tan Ti-vu úr nézetét. Szerintünk te tipikus képviselője vagy az általa jellemzett aljas láncos kutyáknak. Már sikerült is felkapaszkodnod az Államtanács főtitkárhelyettesi székébe. A múltban nem kevés energiát fejtettél ki, hogy falat emelj és szakadékot áss párttagok és pártonkívüliek közé; most meg nem átallsz elszegődni az ördög cimborájává. Ez valóban minden aljasság teteje! Figyelmeztetünk: fordulj vissza idejében, mert különben a nép nem irgalmaz!"

Rendkívül komoly jelentőségű tény, hogy ilyesmi előfordul a párt munkastílus-javító mozgalma során. Valamennyiünknek el kell gondolkoznunk rajta: „Vajon miért?"

Mit is mondott Lu Jü-ven május 25-i felszólalásában? Röviden összefoglalva, először is azt mondotta hallgatóinak,

hogy ne keverjék össze a burzsoá demokráciát a szocialista demokráciával, ne gyengítsék s ne akarják megszüntetni a kommunista párt vezetését. Másodszor, kijelentette, hogy az Államtanácsnak, ha ülést tart, jó előre elő kell készítenie az anyagot megvitatásra, nehogy olyan helyzet alakuljon ki, mint a kapitalista országokban, ahol a különféle üléseken napokon keresztül veszekednek, de határozatokat nem hoznak; és nehogy formális ceremóniává váljanak az ülések, ahol nem engednek mindenkit szóhoz jutni. Harmadszor, hangsúlyozta, hogy ő maga szorosan összeforrt a kommunistákkal: semmiféle fal, semmiféle szakadék nem választja el tőlük; ha van válaszfal és szakadék a kommunisták és egyes emberek között, azt „két oldalról kell döntögetni, illetve feltölteni", vagyis kettőn áll a vásár. Negyedszer, a kommunisták bizonyos bírálatokra ellenérvekkel válaszolhatnak, az ilyen érvelés azonban nem tekinthető bosszúállásnak vagy visszavágásnak. Ötödször, konkréten állást foglalt azzal kapcsolatban, hogyan valósítható meg, hogy a pártonkívüliek beosztásuknak megfelelő hatáskört is kapjanak. Sok más olvasóval együtt mi is kénytelenek vagyunk megkérdezni: miért szegődött „az ördög cimborájává", miért képviseli „az aljasság netovábbját" az, aki ilyen igaz, egyszerű és érthető véleményt nyilvánít? Miért kell „idejében visszafordulnia", mert különben „a nép nem irgalmaz?"

Ha Lu Jü-ven felszólalásából azt a következtetést vonták le, hogy „az ördög cimborájává szegődött", akkor a levélírók szerint természetesen a kommunista párt az ördög. Amikor a kommunista párt a kínai nép halálos ellenségei – az imperializmus és a feudalizmus erői – ellen vezette harcba a népet, valóban ördögi elszántsággal küzdött: nem volt erő, mely megrettentette, leigázta volna. A kínai népnek azonban a kommunista párt a legjobb barátja: segített a népnek abban, hogy lerázza magáról az őt elnyomó ellenforradalmi erőket, földhöz, gyárakhoz és egyéb termelőeszközökhöz juttatta

a dolgozókat; a nép ennek eredményeképpen megszabadult a kizsákmányoló osztályok kegyetlen béklyójától, saját kezébe vette történelmi sorsának irányítását, és elindult a jólétét és boldogulását jelentő szocialista, kommunista távlatok felé. A nagy néptömegek sohasem voltak annyira bizakodók, sohasem néztek oly derűsen a jövő elébe, mint most, amikor a kommunista párt vezeti az országot. A kommunista párt is követett el hibákat, neki is vannak fogyatékosságai, de a munkastílus-javító mozgalom éppen azért indult meg, hogy jóvátegye a hibákat, kiküszöbölje a fogyatékosságokat. Mindenki, aki jóindulattal viseltetik a párt és a szocializmus ügye iránt, aktív véleménynyilvánítással segíti a kommunista párt munkastílus-javító mozgalmát, hogy ezzel is erősítse a szocializmus ügyét, és megszilárdítsa a párt vezetését a néptömegek között. S ilyen időkben akad ember, aki a szocialista demokráciáért, a párt vezető szerepéért síkraszálló felszólalást „az aljasság netovábbjának", az „ördöggel való cimborálásnak" nevezi, és félelmetes, emberfaló ördögnek tünteti fel a kommunistákat. Vajon nem int-e éberségre bennünket az ilyen emberek politikai magatartása? Figyelmeztetik Lu Jüvent, hogy „idejében forduljon vissza". Gondolkozzunk csak: hová kellene „visszafordulnia"? Természetesen ezek az emberek másutt azt szavalják, hogy ők ezzel támogathatják igazában a szocializmust és a kommunista pártot. De vajon elhihetjük-e azoknak, akik ennyire gyűlölik a dolgozó nép élcsapatát, hogy ők valahogyan is segíthetik a kommunista párt munkastílus-javító mozgalmát, vagy hogy valahogyan is szolgálhatják a szocializmus ügyét?

Mi ezt a fenyegető levelet jelenlegi politikai életünk igen fontos eseményének tartjuk, mert ez valójában arra figyelmezteti a nagy néptömegeket, hogy egyesek az osztályharc kiélezésére akarják felhasználni a párt munkastílus-javító mozgalmát. Ez a levél azt mondja nekünk: bár az országban a nagyméretű osztályharc már lezajlott, az osztályharc

még nem szűnt meg. Az ideológiai harc terén még inkább ez a helyzet. Helyesen jegyezte meg Ho Hsziang-ning asszony, a forradalom régi harcosa: „Új időket élünk; a kommunista párt és Mao elnök vezetésével a szocializmus felé haladunk. Vajon most minden egyszínűvé vált, s nincsenek többé jobb- és baloldaliak és középutasok? Dehogyis nincsenek!" Rámutatott arra, hogy vannak – igen kis számban – olyan emberek, akik szavakban elismerik, szívükben tagadják a szocializmust, valójában a kapitalizmushoz húznak, s európai – amerikai mintájú politikáról ábrándoznak. Ma ezek az emberek képviselik a jobboldalt. A „Segítsd a kommunista párt munkastílus-javító mozgalmát" jelszó ürügye alatt a kisszámú jobboldali elem hadat üzen a kommunista párt és a munkásosztály vezető szerepének, sőt nyíltan követeli, hogy a kommunista párt „lépjen le a színről". Ezt az időszakot próbálják felhasználni arra, hogy szétzúzzák a pártot és a munkásosztályt, és elbuktassák a szocializmus nagyszerű ügyét, hogy visszafelé forgassák a történelem kerekét, visszaállítsák a tőkésosztály diktatúráját, s a gyakorlatban visszahozzák a forradalom győzelme előtti félgyarmati helyzetet; s hogy újra az imperialisták és csatlósaik reakciós uralma alá kényszerítsék a kínai népet. Elfelejtik azonban, hogy a mai Kína már nem azonos a régivel, és a legszélesebb néprétegek fogják le annak a kezét, aki a történelem kerekét vissza akarja forgatni. Mindenütt, ahol az országban megindult a munkastílus-javító mozgalom, e jobboldali elemek a mozgalmat igyekeztek felhasználni a kommunista párt elszigetelésére, a szocializmust támogató emberek elszigetelésére, s végeredményben önmagukat szigetelték el. A demokratikus pártokban, a magasabb képzettségű értelmiségiek között akadnak kis számban olyan jobboldali elemek, akik – mint Lu Jü-ven mondotta – a gyalázkodás, a megfélemlítés eszközével „az »igazságos« magatartás leple alatt szeretnék belefojtani a szót az emberekbe", sőt a fenyegető

levelek módszerétől sem riadnak vissza, hogy céljukat elérjék. De vajon mindezekkel nem vetették-e el nagyonis a sulykot? Vajon nem ismerik azt az igazságot, hogy a túlfeszített húr könnyen elpattan?

Napnál világosabb, hogyha vannak is egyesek, akik szeretnék, ha a kommunista párt „félreállna", s akik fenyegető leveleket írnak a kommunista pártot támogatóknak, ezek a legcsekélyebb mértékben sem ingatják meg sem a pártot, sem a néptömegeket. A kommunista párt változatlanul meg akarja javítani a munkastílust, változatlanul hallani kívánja a pártonkívüliek építő bírálatát, és a néptömegek is változatlanul a kommunista párt vezetésével kívánják folytatni útjukat a szocializmus felé. A fenyegetések és gyalázkodások csak arra figyelmeztetnek bennünket, hogy hazánkban még folyik az osztályharc, s nekünk még az osztályharc szemszögéből kell figyelni az összes jelenségeket, és helyes következtetéseket kell levonni belőlük.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 június 8-i számában.

AZ EGÉSZ KÍNAI NÉP EGYESÜL A SZOCIALIZMUS ALAPJÁN

A kínai népnek a kommunista párt vezetésével megvalósított nagy egysége két forradalom, a demokratikus forradalom és a szocialista forradalom folyamán alakult ki és edzõdött meg.

Az imperializmus, a feudalizmus és a bürokrata kapitalizmus uralma elleni harc egységbe kovácsolta Kína legszélesebb néptömegeit. Ez az egység kiterjedt a munkásokra, a parasztokra, az értelmiségiekre, a városi kispolgárság különbözõ rétegeire, a nemzeti burzsoáziára és minden hazafira. A Kínai Kommunista Párt a legelszántabban, legbátrabban állt élére e harcnak, s ezért a tömörülés magjává és vezetõ erejévé vált. S a nép erre az egységes erõre támaszkodva végül is kivívta a demokratikus forradalom hatalmas gyõzelmét.

Miért maradhatott fenn a kínai nép nagy egysége a demokratikus forradalom gyõzelme után is? Mivel magyarázható, hogy a demokratikus forradalomban részt vett különbözõ osztályok és rétegek, a közöttük levõ érdekellentétek ellenére, nem váltak szét, nem különültek el egymástól? Azzal magyarázható, hogy Kína népe elõtt új, közös harci cél alakult ki: a szocialista forradalom és a szocialista építés gyõzelmének kivívása. Kína az imperializmus, a feudalizmus, a bürokrata kapitalizmus uralmának megdöntése után is szegény, gazda-

sági és kulturális téren elmaradott ország maradt. Ha elmaradottságán nem változtatnak, elkerülhetetlenül vereséget szenved, s elkerülhetetlenül ismét az imperializmus igája és elnyomása alá kerül. Minden hazafi fájdalmat és megaláztatást érez, ha visszagondol rá, hogyan éltek a kínaiak az imperialista uralom alatt. Ha azt akarjuk, hogy a kínaiak soha többé ne kerüljenek vissza ebbe az életformába, Kínát gazdag, erős, ipari országgá kell változtatnunk. Ezt a célt pedig csak akkor érhetjük el, ha a szocializmus útján járunk.

Vajon a szocializmuson kívül van még más út is, amelyen járhatunk? Talán járhatnánk a kapitalizmus útján is? Mit jelentene a jelenlegi történelmi körülmények között a kapitalista út? Gyarmati vagy legjobb esetben félgyarmati kis pont lennénk az imperialista világban, tágra nyitnánk kapuinkat az imperialista országok számára, s megengednénk, hogy az imperializmus újra létrehozza uralmát hazánkban régebbi csatlósainak, a hűbéruraknak és a komprádor burzsoáziának a segítségével. Ezért a demokratikus forradalom után Kína valójában csak e két lehetőség közül választhatott: vagy előre, a szocializmus felé, vagy visszafelé, a szomorú és fájdalmas régi Kína felé. Harmadik út nincs.

A szocializmus elsősorban a munkásosztály ügye, a munkásosztály vezette munkás-paraszt szövetség ügye. Kína történelmi adottságai mellett azonban a szocializmus elnyerhette – és ténylegesen el is nyerte – a munkásokon és a parasztokon kívül minden hazáját szerető ember támogatását. Bár a nemzeti burzoázia a saját osztályjellegéből kifolyólag természetszerűleg szembehelyezkedett a minden kizsákmányoló rendszer maradéktalan felszámolására irányuló törekvésekkel, de zömében, a kínai munkásosztály erőfeszítéseire támaszkodva, legyőzte kételkedését, várakozását, bizonytalanságát és ingadozását, belátta, hogy a szocializmus az egyetlen kivezető út a kínai nemzet számára, és ezért hajlandónak mutatkozott a szocializmus elfogadására.

A szocializmus elfogadása nem a legkönnyebb a burzsoázia nevelte és a burzsoá ideológia hatásával minden oldalról mélyen fertőzött értelmiség számára sem. A szocialista átalakítás haladását és a szocialista rendszer kialakítását követően meg kell változnia a magántulajdon rendszerére épült különféle régi gondolkodásmódnak és életformának, márpedig sok ember nem képes egy csapásra megszokni az új dolgokat. Azonban emiatt az értelmiség túlnyomó többsége egyáltalán nem hátrált meg. Ezek az emberek egyre jobban látják a szocializmus ügyének haladó jellegét és igazságos voltát, s egyre inkább felismerik, hogy nem a társadalmi rend hozzájuk idomulásáról kell ábrándozniuk, hanem nekik maguknak kell átalakulniuk a társadalmi haladás követelményeinek megfelelően.

A szocializmus útján való haladást a munkásosztály vezetése, a kommunista párt vezetése nélkül nem lehet elképzelni. A Kínai Kommunista Párt a szocialista forradalom végrehajtása során olyan irányvonalat érvényesít, amely a munkás-paraszt szövetségre alapozva egyesít minden egyesíthető erőt. Az egész ország népének ez a hatalmas, forradalmi egysége roppant erőt jelent. Erre az erőre támaszkodva lényegében már kivívtuk a szocialista forradalom és szocialista átalakítások győzelmét, és már a nagyarányú szocialista építés terén is elértük az első, hatalmas eredményeket.

A szocializmus ma már nemcsak szilárd meggyőződése a kínai nép abszolút többségének, hanem a gyakorlati életben is a fejlődés megingathatatlan útjává vált. A kínai emberek nagy többsége számára ma már teljesen világos az az igazság, hogy a szocializmus nélkül nem biztosítható hazánk függetlensége, gazdagsága és ereje, népünk szabadsága és boldogulása, s nem biztosíthatnánk hatszázmilliós lakosságunk szükségleteinek kielégítését a ruházkodás, az élelmezés, a lakás és a közlekedés terén. Vajon milyen erő tudná arra kényszeríteni Kína népét, hogy letérjen a szocializmus

útjáról? E kérdés tisztázására nem árt egy kicsit a legutóbbi idők eseményeivel foglalkozni, és megnézni: hogyan segítik a társadalom egyes rétegeinek képviselői a párt munkastílus-javító mozgalmát. Egyes jobboldali elemek, akik megkísérelték a munkastílus-javító mozgalmat a szocializmus ellen, a szocializmus ügyének aláásására felhasználni, azt gondolták, hogy beszédeik feltétlenül tetszést aratnak az ipari és a kereskedő körökben. Azonban a valóság, amelyet hűen tükrözött az iparos és kereskedő körök pekingi értekezlete, bebizonyította, hogy az iparosok és a kereskedők túlnyomó többségét egyáltalán nem kápráztatták el a jobboldali elemek mézes-mázos szavai: elutasították a szocializmus útjáról való letérést. A jobboldali elemek korábban azt hitték, hogy felhasználhatják a fiatal diákok tapasztalatlanságát társadalmi téren, és ezért a diákok között kerestek szövetségeseket. A tények azonban itt is azt bizonyították, hogy amikor jobboldali kijelentéseikkel a diáktömegek körében leleplezték szocializmusellenes, igazi arcukat, a túlnyomó többség megvetéssel sújtotta őket. A jobboldal képviselői az iparosok és a kereskedők, az értelmiségiek és a diákok révén próbáltak rést ütni a kínai nép nagy egységén, de e próbálkozásuk máris csúfos kudarcot vallott. S végképp szóra sem érdemes az a zavaros elképzelés, hogy a munkásság és a parasztság körében folytathatnak valamiféle tevékenységet. Ezeket a zavaros elképzeléseket nem követheti más, csak kettős vereség.

Országunkban jelenleg kis számban még léteznek jobboldali elemek, és egyáltalában nem meglepő, hogy ezek még minden alkalmat megragadnak aktív tevékenységre. A nagyméretű, tömegjellegű osztályharc országunkban alapjában már befejeződött, azonban osztályharc azért még folyik: folyik politikai és ideológiai fronton egyaránt. Országunkban a tőkés rendszer már visszavonhatatlanul a múlté, de mindig akadnak egyesek, akik nem nyugszanak bele; akik még min-

dig nem hisznek abban, hogy a szocialista rendszer valóban képes győzelmet aratni, és alkalmat keresnek a történelem haladásának feltartóztatására.

Az elmúlt forradalmak tapasztalatai bebizonyították, hogy valahányszor a történelem kereke igen gyorsan forog előre, mindig akadnak emberek, akik kiugrani készülnek, s közben kiesnek a kocsiból. Ezek olyanok, akik nem tudnak alkalmazkodni az objektív változásokhoz. A szocialista forradalom olyan óriási változásokat hozott, amelyekre még nem volt példa a világtörténelemben; ilyen nagy átalakulásnál még inkább elkerülhetetlenek a fentihez hasonló jelenségek. Azok az átmeneti zökkenők és egyenetlenségek, amelyek a társadalom nagy átalakulásának és átszerveződésének korában szükségszerűen jelentkeznek, a jobboldali elemek szemében azt jelentik, hogy a szocializmus sorsa már nem olyan szép, az emberek már kezdik elhagyni a pártot, a nép már torkig van a szocializmussal. Azt hiszik, hogyha ők kiugranak a szocializmus szerelvényéből, százezrek követik majd őket.

Rosszul számítanak a jobboldaliak! A legnagyobb néptömegek támogatta szocializmus vitathatatlanul, napról napra nagyobb sikerekre képes. Vitathatatlanul, napról napra szilárdabbá válik az ország népének a szocializmus alapján felépült nagy egysége is. A Kínai Kommunista Párt megjelölte a népen belüli ellentmondások helyes megoldásának irányát; a pártban munkastílus-javító mozgalmat folytat, s a társadalom különféle rétegeitől elvárja, hogy segítsék a munkastílus megjavításában, a pártmunka különféle fogyatékosságainak leküzdésében. Mindez a népi egység megszilárdítását szolgálja. Annak, hogy a párt meggyőződéssel és következetesen folytatja ezt a politikát, csak az lehet a természetszerű eredménye, hogy még jobban megszilárdul az egész ország népének egysége.

A népen belüli egység igazi megszilárdításának érdekében harcot kell folytatnunk a szocializmussal határozottan szem-

ben álló, jobboldali elemek ellen, és élesen el kell határolnunk magunkat tőlük. A legnagyobb néptömegeink támogatják a szocializmust, támogatják a népi demokratikus diktatúrát és a kommunista párt vezetését. Vannak emberek, akik számára egyelőre még szokatlanok az új társadalmi rend egyes vonásai; érthető, hogy ezek körében átmenetileg még észlelhető némi kétkedés, ingadozás és ragaszkodás a régihez. De ahogy az idő halad, fokozatosan ők is alkalmazkodnak majd az új életformához, sőt aktívan bekapcsolódnak majd az új élet építésébe. Ezeknek az embereknek bizonyos átmeneti kételkedése, ingadozása és konzervativizmusa merőben különbözik a jobboldali elemeknek a szocialista rendszer iránti gyűlöletétől, ezért éles különbséget kell tenni közöttük. Az emberek jó szándékúan bírálták társadalmi életünk és állami életünk egyes jelenségeit, a kommunista párt tagjainak munkájában mutatkozó hiányosságokat és hibákat. Az ilyen bírálat, bármilyen éles is, hasznos a pártra, a népi kormányra nézve. El kell fogadnunk minden helyes kritikát, ki kell küszöbölnünk hibáinkat, meg kell javítani munkánkat. Még ha az ilyen kritika néha nem is egészen helyes, szigorúan el kell határolni a jobboldali elemeknek a mi társadalmi rendünkkel és államrendünkkel gyökerében szemben álló, a kommunista párt vezetése ellen fellépő nézetétől. Akarod a szocializmust? Akarod a népi demokratikus diktatúrát? Akarod a kommunista párt vezetését? Ezek a mi országunk életének sarkalatos, döntő kérdései. A kínai nép nagy egysége éppen az e kérdésekre vonatkozó közös állásfoglalásra épül fel. A jobboldali elemek megkísérlik megzavarni az embereknek e sarkalatos kérdésekre vonatkozó ismereteit. Minden igazi hazafinak, a szocializmus minden hívének élesen el kell határolnia magát a jobboldali elemektől, s arra kell törekednie, hogy még inkább bővítse e döntő kérdésekre vonatkozó ismereteit. Csak így lehet a kínai nép szocialista alapon nyugvó nagy egységét tovább szilárdítani.

Némelyik jobboldali rettenthetetlen hősnek képzeli magát, és azt hiszi, hogy egyetlen szavával, egyetlen mozdulatával az égvilágon mindent befolyásolhat. Arra azonban nem tudtak rájönni ezek az emberek, hogyha gyökeresen nem változtatják meg magatartásukat a szocializmussal szemben, teljesen elszigetelődnek majd, és kiközösített, szánalmas férgekké válnak. Más szavakkal: kiesnek az idő vonatából. Az ő sorsukkal ellentétben, a szocializmusnak a munkás-paraszt szövetségen alapuló és a legnagyobb néptömegeket egységbe tömörítő vonata, a kommunista párt mozdonya által vezetve éjjel-nappal, megállás nélkül száguld előre a végtelen, ragyogó jövő felé.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 június 11-i számában.

A jelenlegi munkastílus-javító mozgalomban feltűnő jelenséget észlelhet mindenki: ugyanazt a dolgot sokszor eltérően, sőt néha merőben ellentétes módon ítélik meg az emberek. Mi lehet az oka ennek?

Véleményünk szerint igen sokféle oka lehet, s ezek közül a legfontosabb: az emberek állásfoglalása közti különbség.

Vannak, akik azt mondják: most a népen belüli ellentmondások kérdésével foglalkozunk; minek vessük fel az álláspontok problémáját is?

Mi úgy véljük, hogy a népen belüli ellentmondásokkal való foglalkozás egyáltalában nem zárja ki az álláspont kérdését. Országunk jelenlegi időszakában népünk még különböző osztályokra tagozódik. Bár a tőkésosztály tagjai már kezdenek dolgozókká átalakulni, s a kispolgári osztály túlnyomó többsége is belépett már a szövetkezetekbe, e két osztály ideológiai hatása még hosszú időn át fennmarad. A népen belüli ellentmondások helyes megoldásának éppen az az egyik nélkülözhetetlen feltétele, hogy felvessük az állásfoglalás kérdését, megértsük az egyes világszemléletek lényegét. Ha ezt elmulasztjuk, s még az egymással szemben álló állásfoglalásokat sem tudjuk tisztázni, hogyan törekedhetünk igazi egységre?

Országunk most a szocializmust építi. A szocializmus építésének folyamán az eredetileg tőkés- és kispolgári elemek

(ezeknek az osztályoknak az értelmiségét is beleértve) a jövőben végül is átalakulnak majd munkássá és szövetkezeti parasztté. Ez a haladás egyetlen iránya. Ideológiai téren egységhez csak úgy juthatunk el, ha mindenki ezt az irányt követi. Természetesen ahhoz idő kell, hogy az eredetileg a tőkés- és kispolgári osztályhoz tartozó elemek teljesen szocialista álláspontra helyezkedjenek, azonban, ha eltérünk ettől az állásponttól, sohasem érhetjük el az ideológiai egységet, sohasem tudjuk helyesen megoldani a népen belül a régi és az új álláspontok között meglevő ellentmondást.

Az „egység – bírálat – egység" formulában az egységnek is megvan a maga ismérve, a bírálatnak is megvan a maga ismérve. Ez az alapvető kritérium: a szocializmus. Ha a kritikát nem szocialista álláspontból kiindulva gyakoroljuk, nem is érhetjük el a szocialista alapon nyugvó egységet.

Egyesek azt mondják, hogy az értelmiség az elmúlt néhány év alatt már hatalmas fejlődést ért el, s hogy ezt a tényt igen sokan nem értékelik kellőképpen. Véleményünk szerint ez a helyzet valóban fennáll, és igen sok kommunista e téren hibát követett el, amelyet jóvá kell tenni. De sok értelmiségi is túlbecsüli saját előrehaladását. Ha ez nem volna így, nehezen lehetne megmagyarázni a jelenlegi munkastílus-javító mozgalomban jelentkező ideológiai zűrzavart.

Nézzünk egy példát. Vajon a demokratikus forradalomban, a szocialista forradalomban és a szocializmus építésében végül is nem az elért eredmények-e a legfontosabbak? Ezt tulajdonképpen vitatni sem kellene, hiszen a demokratikus forradalom győzelme, a szocialista forradalom győzelme és a szocializmus építésének győzelme a hatszázmilliós nép harcának és munkájának eredménye: az emberek akaratától függetlenül, objektíve létező valóság. A szocialista társadalom alapja, amely az ország népének közös erőfeszítése nyomán jött létre, a szocialista gazdasági élet és a szocialista kultúra és oktatás, amelyet az egész ország népének közös fáradó-

zása fejlesztett ki, kétségtelenül nem mentes a különböző, részleges fogyatékosságoktól és hibáktól, azonban mindez mégis hazánk gyors előrehaladását és arculatának gyökeres megváltozását eredményezte. Annak ellenére, hogy így áll a dolog, ebben a kérdésben még igen sok értelmiségi nem lát tisztán. Politikai, újságírói, pedagógiai, irodalmi és művészeti, tudományos és technikai, ipari és kereskedelmi körökben, a tanulóifjúság körében akadnak olyanok (közöttük kis számban a kommunista ifjúsági szövetség és a kommunista párt tagjai is), akik kételkednek ebben. Helyenként, bizonyos uszítók felbujtására valósággal olyan légkör alakult ki, hogy belefojtják a szót abba, aki az eredmények fontosságáról akar beszélni, s aki mégis ezt mondja, azt a dogmatizmus, a pártsablon súlyos bűnével vádolják.

Hogyan fordulhatnak elő ilyen jelenségek? Vajon nem állásfoglalás kérdéséről van-e itt szó?

Véleményünk szerint érdemes megvitatni, hogy végül is az eredmények-e a fontosabbak, vagy nem. Azt javasoljuk, hogy népünk minden rétege vitassa meg ezt a sarkalatos kérdést. Mivel a hiányosságok és hibák létezését elismertük, ezen már fölösleges vitatkozni. A munkastílus-javító mozgalomnak éppen az a feladata, hogy az egész párt, sőt az egész nép erejét mozgósítsuk a fogyatékosságok és a hibák elleni harcra. Most az a fő kérdés, hogy elismerjük-e vagy tagadjuk az eredményeket. Ha ugyanis a szocialista forradalmat és a szocialista építést alapjaiban elhibázottnak és elbukottnak tekintjük, akkor az embereket áthatolhatatlan sötétség veszi körül; sötétségbe vész az új Kína, a szocializmus, a marxizmus–leninizmus és a kommunista párt. Ha ez így van, akkor lényegileg nem munkastílus-javító mozgalomról kell beszélnünk, hanem arról, hogy a népnél csődbe jutott a szocializmus ügye; szétfoszlott a nép hite, a nemzet bizalma.

Vészharangokat kongatunk? Nézzük csak meg: abban a légkörben, amely annak a helytelen magatartásnak a hatá-

sára alakult ki, hogy az embereket még beszélni sem engedik „az eredmények elsőrendű fontosságáról", vajon nem jutottunk-e máris efféle zűrzavarba?

Átmeneti zűrzavartól nem kell megijednünk. Ha a zűrzavar objektíve megvan, úgysem lehet semmiféle szofisztikával letagadni. Abból természetesen semmi baj sem származik, hogy a szocializmussal határozottan szembehelyezkedő jobboldali elemek most szándékosan ilyen zűrzavart idéztek elő, és ezzel megmutatták igazi arcukat a tömegek előtt. Abból sem származik semmi baj, hogy azok, akik átmenetileg belekeveredtek ebbe a zűrzavarba, az ideológiai harc révén végeredményben visszatérnek az igazság oldalára. Akárhogyan is áll azonban a kérdés, nehéz lenne tagadni, hogy az ideológiai zűrzavar komoly lecke ezeknek az embereknek.

A korlátolt gondolkodású felső értelmiségi elemek nemcsak hogy a fáktól nem látják meg az erdőt, de az eget-földet átalakító nagy történelmi változást sem érzékelik: legfeljebb azt várják, hogy az egyszerű munkások, parasztok igazítsák helyre őket. Ha nem is akarjuk alapjában véve elhibázottnak minősíteni az ilyenek állásfoglalását, de legalábbis nem kell-e gyenge lábon állóknak tartani őket?

Egyetlen tanulság még nem tudja véglegesen megoldani az állásfoglalás kérdését. Az embereknek – különösen, ha abból indulnak ki, hogy e kérdés már régen megoldódott – igen sok tanulságra van szükségük ahhoz, hogy állásfoglalásukban végleges változás következzen be. De az egyszeri tanulság is tanulság. Ez is azt bizonyítja, hogy elkerülhetetlenül szükség volt erre a vitára – még ha egyesek, átmenetileg, roppant kényelmetlennek érezték is.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 június 14-i számában.

A jelenlegi politikai és ideológiai harc eseményeiben döntő fontosságú kérdéssé vált, hogy világosan el tudjuk határolni egymástól a jobboldali és baloldali jelenségeket.

A dolgok mozgásban vannak térben és időben. Baloldali jelenséggel van dolgunk akkor, ha az a dolgokat fejlődésük törvényeinek megfelelően – a már megérett előfeltételükből kiindulva –, aktívan viszi előre. Jobboldali jelenségnek nevezzük mindazt, ami a fejlődési törvényeket megsértve, gátolja a dolgok előrehaladását, vagy éppen visszaszorítja őket. Ezért a mai Kínában baloldali minden olyan beszéd és tett, amely aktívan tömöríti az egész ország különböző nemzetiségű népeit, aktívan előmozdítja a szocialista átalakulást és a szocialista építést, aktívan megszilárdítja a népi demokratikus diktatúrát és a demokratikus centralizmust, és amely aktívan megerősíti a nemzetközi szocializmus erőinek és a világbéke erőinek egységét. Viszont jobboldali az olyan beszéd és az olyan tett, amely mindezekkel aktívan szembehelyezkedik. Mindenki számára érthető, vitathatatlan igazságok ezek.

A tények azonban nem ilyen egyszerűek. Nyilvánvalóan baloldali szavakat és cselekedeteket néha jobboldalinak minősíthetnek egyesek; néha pedig baloldalinak nevezhetnek kétségtelenül jobboldalinak minősítendő szavakat és tetteket.

Vegyünk egy tényt, amely szemünk előtt játszódott le.

Nem sokkal ezelőtt, egy bizonyos ideig, a burzsoázia több jobboldali képviselőjétől származó, a szocializmus és a népi demokratikus diktatúra ellen agitáló beszédeket tettek közzé az újságok hasábjain. E kijelentések rendkívül nagy felháborodást keltettek a nagy néptömegek, elsősorban a munkástömegek körében. Csu Pao-csen, a pekingi Városi Nyomda munkása elolvasta az újságban Csu An-pingnek június 2-án megjelent felszólalását, és bár aznap az éjjeli műszakban hajnali két óráig dolgozott, felindultságában nem tudott elaludni: még aznap éjjel több mint 1700 írásjelből álló levelet intézett a szerkesztőséghez. Reggel kilenc órakor készült el levelével, postára adta, és csak akkor feküdt le pihenni. A pekingi Rádiókészülékgyár munkásai és tisztviselői az újságban számos szocializmusellenes kijelentést olvastak, és minthogy cáfoló cikk nem jelent meg, megbízták két társukat, Lin Lu-cöt és Li Sang-vut, keressék fel június 4-én a lap szerkesztőségét, és vonják felelősségre őket: talán megváltoztatta az újság a jellegét, és megszűnt a nép lapja lenni? Ezután gyűlést hívtak össze, és a 169 megjelent nevében közös levélben tiltakoztak Csu An-ping és Ko Pej-csi szocializmusellenes kijelentései ellen, majd háromszor is sürgették a lapnál, hogy tiltakozásukat minél előbb közölje. Csin Sujing, a pekingi II. számú Állami Pamutszövőgyár idős munkásnője a gyár szakszervezetének ülésén mondott felszólalásában felidézte, hogy a Kuomintang reakciós uralma alatt mennyi szenvedésben volt része egész családjának, és mennyi verést, szidást és megaláztatást kellett elszenvednie neki magának. Nem érti – mondotta –, hogy ebben a múlttal össze sem hasonlítható jelenben hogyan akadhatnak még emberek, akik elkendőzgetik ezt a múltat, és azt mondják, hogy a jelen nem ér fel a múlttal.

Számtalan ilyen példát idézhetnénk. Az olvasókörökbe tömörült parasztok, amikor meghallották a lap hasábjain megjelent reakciós kijelentéseket, a levelek tömegeiben jelentet-

ték be tiltakozásukat. Később a fiatalok, a diákok és más társadalmi rétegek is tevékenyen felzárkóztak a harcolók soraihoz.

A nagy néptömegeknek a jobboldali elemekkel szemben tanúsított magatartása határozott, állásfoglalása világos. Amikor az újság június 8-a után sorozatosan kezdte közölni a jobboldal képviselőit támadó vezércikkeket, olyan örömet éreztek, mint hosszú aszályt követő, éltető eső után, mert ezek a vezércikkek alátámasztották a forradalom igazságát, és csapást mértek a szocializmusellenes konkolyhintésre. Akadtak azonban olyanok is, akik más húrokat pengettek. Berzenkedni kezdtek mihelyt az olvasók közzétett leveleit, a munkásgyűlésekről szóló híreket és a jobboldali elemekre csapást mérő vezércikkeket olvasták a lap hasábjain, és kijelentették, hogy az újság magatartása megváltozott; a fenyegető levelek – bolhák, amelyeket elefántokká nagyítottak; ki tudja: valódiak-e, hamisítottak-e a fenyegető levelek, és az olvasók beküldött írásai; Ko Pej-csinek csak a magatartása túl heves, Csu An-ping csak véletlenül elszólta magát; de ha szocialistaellenesek volnának is, akkor se lehet bottal agyonverni őket stb. stb. Ebben a hangnemben különösen érdekes Ku Csü-csung úr egy mondata: „A tömeg kissé baloldali, a »Zsenminzsipao« meg kicsit jobboldali". Ez a mondat azért érdekes különösen, mert a „tömeg", „baloldal" és „jobboldal" fogalmakat az átlagemberektől teljesen eltérő módon értelmezi. Mintha nem is egy és ugyanazon nyelvről lenne szó.

Mit neveznek „tömegnek" Ku Csü-csung és hasonszőrű társai? Egy maroknyi, a tömeggel szemben álló jobboldali elemet, továbbá néhány embert, akik ez idő szerint még nem tudják megkülönböztetni az igazat a hamistól, és egyelőre még követik a jobboldali elemeket. Ami viszont az ezeket bíráló néptömegeket illeti: azokat megfosztották a „tömeg" elnevezés jogától. Mit jelent a „jobboldal" és mit a „bal-

oldal" fogalma? Ku Csü-csung egy megjegyzése: vannak emberek, akik „bár tudják, hogy amikor »virágzik minden virág és mindenki versengve hallatja szavát«, akkor sem kell letérni a kommunista párt támogatásának és a szocializmus építésének vágányáról, de beszéd közben nem tudnak uralkodni érzelmeiken, és így elkerülhetetlenül akadnak esetek, amikor letérnek a vágányról". Vajon milyen vágányra megy át az, aki letér a szocializmus vágányáról? Erről ő nem beszél. Nyilvánvalóan nem arról van szó, hogy átugorja a szocializmus fejlődésének jelenlegi szakaszát, és tovasiet a távoli jövőben levő kommunizmus szakasza felé. Akkor viszont a Ku Csü-csung által említett „érzelem", amelyen „nem tudnak uralkodni", vajon nem a szocializmusellenesség érzelmét jelenti-e? Ku Csü-csung azonban ezt „baloldaliságnak" nevezi?

Valóban, a már leleplezett jobboldali elemek között igen szép számmal akadnak olyanok, akik nagyon szerényen „baloldali" sapkát raknak saját fejükre. Vajon Csang Po-csün nem hivatkozik-e arra, nem dicsekszik-e azzal, hogy mások őt a „kommunista párt uszályába került, simulékony alaknak" tartják, aki egyre jobban a „baloldal" felé tolódik? Lo Lung-csi nem hangoztatja-e tele szájjal, hogy szereti és támogatja a pártot, és csak azért javasolja, hogy a párt az értelmiségiek köréből ne fejlessze a párttagságot, mert „nem szeretné, ha a párt tekintélyén a legcsekélyebb csorba is esne"? Csang Naj-csi nem igyekszik-e lépten-nyomon szocialista és marxista terminológiával, a párt Központi Bizottságát támogató szavakkal bizonyítani saját „baloldaliságát"? Lung-jü nem azt hirdeti-e, hogy sületlen elmélete – a szovjetellenesség – „hazafias" tan? Az ellenforradalmi elemek sirámaival annyira együttérző Huang Sao-kuang nem mondotta-e magáról, hogy „tiszta szívvel és őszintén" a kommunista párt mellett áll? Ami Ku Csü-csungot magát illeti, bár kapitalista típusú sajtószabadságot követel, és elégedetlenkedik amiatt, hogy a

népi kormány nem támogatta őt abban, hogy egy magánhírügynökség alapításával konkurráljon az Új Kína ügynökséggel, azonban – saját ismérvei alapján – magát még inkább a „baloldali tömegek" közül valónak tartja.

A kínai nép valóban baloldaliságot követel, és továbbra is valóban baloldali irányban halad. De amit követel, az nem a Ku Csü-csung-féle baloldal: a szocializmus vágányáról letért, visszafelé hátráló, idézőjeles „baloldal", hanem a szocializmus útján egyre előrehaladó baloldal, amely nem engedi, hogy jobboldali elemek hátráltassák a szocializmus ügyét. Azonban ezt a baloldalt Ku Csü-csungék „jobboldalnak" nevezik. Tiszta szerencse, hogy a népi kormány nem támogatta Ku Csü-csung jót rosszal összetévesztő, feheret feketével összekeverő, jobbat balnak tartó, balt jobbnak néző hírügynökség-alapítási tervét!

Nézzük csak! A jobboldalhoz tartozó elemeknél egészen másfelé van jobbra és balra, mint minálunk. Ez igen titokzatos dolognak látszik, de ha tüzetesebben megnézzük a kérdést, megtaláljuk a magyarázatát.

Először: ez valóban igaz. Ugyanis mi és a jobboldali elemek teljesen ellentétes irányból, egészen más álláspontról nézzük a kérdéseket. Mi arccal előre fordulunk, a szemünk előre tekint; ezért baloldalnak nevezzük azt, ami előremutat, jobboldalnak pedig azt, ami visszavet. A jobboldal képviselői azonban igen különös emberek: olyanok, mint a legendabeli Sen Kung-pao, akinek szeme, szája, orra hátrafelé néz: ezért látják „jobboldalinak" mindazt, ami előremutató és „balnak", ami visszafelé vezet. Mi és a jobboldali elemek merőben ellentétes irányban haladunk.

Másodszor: ez az állítás hamis is. A jobboldali elemek kénytelenek „baloldali" védőréteget mázolni saját arcukra, mert különben a mai Kína körülményei között egyáltalán nem állhatnának meg a lábukon. A jobboldal képviselői tud-

ják, hogyha csak saját magukra támaszkodnak, nem tudják visszafelé fordítani Kína történelmének kerekét. Hogy elhódíthassák a tömegeket, azok közé kellett keveredniük, akik építő szándékból bírálják a kommunista pártot. A középrétegek megtévesztésére először is saját arcukat mázolták vörösre, „forradalmi" álarcot vettek magukra, majd a párttagok és a haladó pártonkívüliek arcát festették feketére, és elnevezték őket „jobboldalinak", „konzervatívnak", „gyalloghintóban ülőnek" és „kulinak", „pártarisztokratának" és „aljas talpnyalónak" stb. stb. Nyilvánvaló, hogy a jobboldal képviselői saját reakciós álláspontjuk és Kína jelenlegi osztályerőviszonyai következtében kénytelenek kétkulacsos eszközökhöz folyamodni: kénytelenek zavarossá tenni a tiszta vizet, hogy azután tudjanak a zavarosban halászni.

Ilyen helyzetben, a politikai harc hullámai közepette, a politikailag tapasztalatlan emberek, de különösen a burzsoá vagy kispolgári osztály császárságát még szívük mélyén melengető emberek számára döntő fontosságú kérdés, hogy meg tudják-e különböztetni az irányokat. Ténylegesen sok saját magát igen nagyratartó, a munkásokat és a parasztságot lenéző értelmiségit a múlt bizonyos időszakában megtévesztettek, foglyul ejtettek a jobboldali elemek. Még mostanában is akadnak jó néhányan, akik gyáván lapulnak, és ideoda ingadoznak a jobboldali elemek elleni harcban. Igen fontos tanulság ez, amire érdemes felfigyelni.

Mi ennek a tanulságnak a jelentősége? Az, hogy az irányokat csak helyes állásfoglalásból kiindulva tudjuk helyesen felismerni és megkülönböztetni. Bár a munkásság és a parasztság kulturális színvonala még nem magas, de nagy dolgokban igen könnyen tudnak határvonalat húzni a helyes és a helytelen között. Ezzel szemben sok értelmiségi és jó néhány fiatal egyetemi hallgató ebben a hullámverésben nem jutott el idáig, mert nincs kellő tapasztalata, mert hátán cipeli ismereteinek és kultúrájának terhét, mert nem forrt ösz-

sze a munkássággal és a parasztsággal. Azt bizonyítja ez, hogy nálunk még nincs megoldva az állásfoglalás kérdése.

Csang Po-csün, Lo Lung-csi és haszonszőrű társaik mézédes szavakkal szédítik az értelmiségieket. Azt mondják, hogy már nincs szükség átnevelésükre, már nagyon jól átnevelték magukat; most már csak az a kérdés, hogy a kommunista párt kellőképpen elismeri-e az érdemeket, és kikéri-e a szakképzettek tanácsait. Ez ugyanaz a hangnem, mint amelyet Csang Naj-csi használt az iparosoknak és kereskedőknek mondott beszédében: kívül csupa jóindulat, belül csupa rosszakarat. Nem vitás, hogy az értelmiségnek igen fontos szerep jut a nép ügyében, de ezt a szerepet igazán csak akkor tudja betölteni, ha összeforr a paraszt- és munkástömegekkel. Az oktatóknak okulniuk kell, az értelmiségnek a munkásoktól és a parasztoktól kell tanulnia. Itt nem az érdemek elismeréséről, a szakképzettek meghallgatásáról van szó. Sőt, ha szigorúan az érdemek elismeréséről beszélünk, elsősorban az értelmiségnek kell elismernie a munkásság és a parasztság érdemeit. Ha pedig a szakképzettek meghallgatásáról akarunk mindenáron beszélni, tulajdonképpen a munkások és a parasztok a legalapvetőbb dolgokban lámpásul szolgálhatnak nekik. Ezért az ilyenfajta beszéd csak akadályokat gördít az értelmiség előrehaladásának útjába; csak falat emel és árkot ás, hogy megakadályozza a munkásság, a parasztság és az értelmiség egységének kialakulását.

A néptömegek széles körben bírálták és leleplezték a jobboldali elemeket, sőt ezt a tevékenységüket most is folytatják. Ez a bírálat és ez a leleplezés úgy hat az átmenetileg irányt tévesztett emberekre, mint a lázcsillapító a lázas betegre. Talán nem? A bírálatok és a leleplezések után múlhatatlanul kiábrándultságot és csalódást fog érezni az ember, de azután fokozatosan jön majd a kijózanodás. Azt a kérdést, hogy végeredményben melyik a jobb-, melyik a baloldal, az összes jó szándékú, de az események forgatagában megzavarodott

embernek most nemcsak fel kell, de fel is lehet ismerni. Ez mérhetetlenül kedvező tény nemzetünk ragyogó jövője számára.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 június 29-i számában.

1957 tavasza különös időszak országunk politikai és értelmiségi korei számára.

Február 27-én Mao Ce-tung elnök a Legfelsőbb Államtanácsban beszédet mondott „A népen belüli ellentmondások helyes megoldásáról". Bár beszédének szövege csak most jelent meg, annak tartalma már korábban elterjedt a társadalom valamennyi rétegében. Ez a beszéd a marxista dialektika módszerével kifejti azoknak a sarkalatos kérdéseknek egész sorát, amelyek előttunk állnak országunkban, azután, hogy a szocialista forradalom a tulajdonviszonyok terén lényegében befejeződött. Ez a beszéd kétségtelenul mély és tartós hatást fog gyakorolni népünk öntudatának erősödésére, népunk egységének megszilárdulására, és országunkban a szocializmus ügyének további egészséges fejlődésére. Mindez nem a távoli jövőből vett kép: a február végétől júniusig eltelt igen rövid idő már megmutatta a kijelolt irány nagyszerűségét.

A népen belüli ellentmondások helyes megoldása irányvonalának részletes kifejtése, a „Virágozzék minden virág, hallassa mindenki versengve szavát" jelszó alapos megmagyarázása, és az ezen az alapon megindult munkastílus-javító mozgalom eredményeképpen különosen eleven politikai élet folyt az elmúlt időszakban. Egyrészt a néptomegek részéről nagyszámú aktív bírálat és javaslat hangzott el a párt és a

kormány munkájával kapcsolatban, ezek lehetővé tették, hogy a párt, a kormány aktív lépéseket tegyen munkájának megjavítására, s hogy erősítse kapcsolatát a néptömegekkel. Másrészt egyes, a szocializmus ügyével szemben szívükben elégedetlen jobboldali burzsoá elemek ugyancsak igyekeztek a párt által kiadott jelszót saját befolyásuk erősítésére és térfoglalásra felhasználni. Az elmúlt három hónap alatt nagyobb fejlődésnek voltunk tanúi, mint rendes körülmények között három év alatt; a legutóbbi három hónap több tanulságot nyújtott az embereknek, mint máskor három esztendő.

Hogyan lett volna képes a párt és a kormány ilyen gyorsan felfedezni és kijavítani saját fogyatékosságait, ha a nép nem fejthette volna ki szabadon véleményét? És viszont: ha nem nyílt volna alkalom az emberek hibás, sőt egyenesen reakciós ideológiájának teljes leleplezésére, hogyan tudták volna a tömegek ilyen józanul felismerni ezeknek az arculatát? Hogyan tudták volna helyreigazítani, bírálni és cáfolni őket?

Nem mindenki reagált egyformán Mao elnök beszédére, amely kifejtette a párt Központi Bizottságának irányvonalát. A néptömegek lelkesen támogatják ezt az irányt, mert alátámasztja a tömegeknek a szocializmus építése terén megnyilvánuló aktivitását és alkotókészségét, és erősíti a párt kapcsolatait a tömegekkel. Azok a régi párttagok, akik politikai távlatokban gondolkoznak a párt és a tömegek viszonyáról, a legnagyobb határozottsággal hajtják végre ezt az irányvonalat, mert megértették, hogy ez nagymértékben elősegíti a pártmunka megjavítását, s biztosítja a párt helyes, kezdeményező fellépését, valamint a párt és a tömegek döntő része közötti egységet. A párton belül is vannak azonban egyesek, akik kétkedve fogadják, sőt egyenesen helytelenítik ezt az irányt: attól félnek, hogy nagy zűrzavart idéz majd elő, vagy pedig, mivel őket viszonylag erősen fertőzték meg a bürokratikus, szektás, szubjektivista szokások, félnek a tömegek támadásaitól. Ezek az emberek elmaradtak az objektív

dolgok mozgása mögött, és csak akkor tudnak lépést tartani a történelemmel, ha a párt tanításainak segítségével kijavítják hibás nézeteiket.

Más a helyzet a burzsoá jobboldali elemekkel. Ők fanyalogva veszik tudomásul, hogy Kína a szocializmus útjára lépett. A magyarországi események megerősítették azt az elképzelésüket, hogy olyan országban is bekövetkezhet fordulat és változás, amelyben a tulajdonviszonyok területén már megvetették a szocializmus alapjait. A néptömegekkel ellentétben, Mao Ce-tung elnök beszédében nemcsak hogy nem a szocialista rendszer megerősítésének eszközét látták, hanem gondolataikban elrugaszkodva azt képzelték, hogy fegyvert kovácsolhatnak belőle a szocialista rendszer gyengítésére. A szocialista rendszer gyengítése érdekében mindenekelőtt arra törekedtek, hogy gyengítsék a kommunista párt vezető szerepét az állami munka terén. Ezért közös vezetést követeltek, vagy pedig azt, hogy a párt bizonyos területeken mondjon le a vezetésről. Minden erejükkel igyekeztek a „Virágozzék minden virág, hallassa mindenki versengve szavát" és a „Tartós együttélés, kölcsönös ellenőrzés" jelszavait saját céljaiknak megfelelően értelmezni, és híveket toborozni maguknak a demokratikus pártok, az értelmiség, az iparosok és kereskedők, a tanuló ifjúság körében. Májusban, amikor a kommunista párt elindította a munkastílus-javító mozgalmat, és felkérte a pártonkívülieket is, hogy segítsék elő e mozgalom sikerét, úgy érezték: eljött az ő idejük. A párt munkastílus-javító mozgalma segítésének ürügyén nemcsak hogy felnagyították a pártmunkában mutatkozó hiányosságokat és hibákat, és olyan légkört teremtettek, amelyben csak ezekről a hiányosságokról és hibákról volt szabad beszélni, az érdemekről és eredményekről azonban nem, hanem olyan kijelentéseket is tettek, hogy a bürokratizmus a szocializmus terméke és szinonimája, a szektásság a proletárdiktatúra terméke és szinonimája, a szubjektivizmus és dog-

matizmus a marxizmus terméke és szinonimája; és dühös támadást indítottak a szocialista rendszer és a párt vezető szerepe ellen. A párt, abból az elvből kiindulva, hogy a tömegek forradalmi öntudatát a harcok viharában, nem pedig a melegház légkörében kell nevelni (amely elv ismételten kifejezésre jutott Mao Ce-tung elnök beszédében), úgy döntött, hogy egy ideig nem üt vissza, hanem hagyja, hogy a tömegek tökéletesen felismerjék az ilyenfajta emberek arcát, hogy ilyen módon élesítsék látásukat és vonják le a tanulságokat. Ettől fantáziájuk még jobban szárnyakra kapott: szinte látni vélték, hogy csak úgy egyszerűen mindenütt a párt ellen fordultak, hogy a magyarországihoz hasonló események küszöbén állunk, s már csak arra vártak, hogy felkérjék őket: mentsék meg, ami menthető, és takarítsák el a romokat!

A valóságban pedig mi történt?

Ellentétben a nyúlszívűek és az ujjongók számításával, semmiféle nagy zűrzavar nem következett be. A szocializmus ellen támadók felfedezték, hogy a tömegek egyáltalában nem a kommunista pártot ostromolják, hanem éppen őket. A dolog rendkívül világos, és a legkisebb titokzatosság sincs benne, mivel Kínában a túlnyomó többség a szocializmus híve; a szocializmus mozgalma az emberek túlnyomó többségének a mozgalma. Hogyan is menekülhetne meg a kudarctól az, aki a túlnyomó többség ellen uszít? Burzsoá jobboldali urak, ti gyerekjátéknak tekintettétek a kínai nép több évtizedes forradalmi történelmét, a kínai nép nyolc év óta folyó építőmunkáját, gyerekjátéknak tekintettétek a párt és a néptömegek közötti hús-vér kapcsolatot és a párt nagy tekintélyét a néptömegek közt? Az erőviszonyok mérlegelésénél még azt sem tudtátok eldönteni, hogy az a fél erősebb-e, amely a lakosság 1 százalékát képviseli, vagy az, amely a 99 százalékát? Így hát hogyan is kerülhettétek volna el a hibát?

Talán azért követtek el hibát a burzsoá jobboldali elemek,

mert nem figyelmeztettük őket időben? Nem, nem azért. Most nem beszélünk arról, milyen súlyos harcot vívott a nép azért, hogy a szocializmus útját választhassa, hogy alkotmányunk milyen pontosan meghatározza államunk jellegét, hogy milyen eredménnyel zárultak a magyarországi események, és milyen tanulságokat vont le abból a Kínai Kommunista Párt. (A „Még egyszer a proletárdiktatúra történelmi tapasztalatairól" című cikk már kellő részletességgel tárgyalta e kérdéseket.) Mao elnök beszédében világosan kifejtette, hogy a tőkésosztály és a munkásosztály közötti ellentmondás eredetileg antagonisztikus jellegű volt, és ha a burzsoázia nem fogadja el a munkásosztály politikáját, ez az ellentmondás ismételten az ellenség és köztünk levő ellentmondássá válhat. Kifejtette azt is, hogy el kell utasítanunk a burzsoá demokrácia rendszerét és az anarchizmust, szilárdan ki kell tartanunk a proletariátus és a dolgozó nép demokráciája mellett, a központilag irányított demokrácia mellett. Rámutatott arra is, hogy tökéletesen elhibázott az ellenforradalmárok felszámolása érdekében végzett munka hatalmas eredményeinek tagadása, a mezőgazdaság kollektivizálásában elért győzelemnek és a paraszti élet megjavulásának tagadása. Kifejtette, hogy a burzsoázia még mindig két arcú: még tovább kell folytatni átnevelését; rámutatott, hogy az értelmiség körében is fokozni kell a marxista politikai oktatást, és tovább kell folytatni az átnevelést. Kifejtette, hogy bírálni kell a téves nézeteket, és a marxizmusellenes ideológiákkal folytatott harc során fejleszteni kell magát a marxizmust is. Mindezek nem tökéletesen világosan meghatározott feladatok-e? Vajon mondotta-e azt valaki, hogy fel lehet rúgni a szocializmus és a proletárdiktatúra alapelvét, és bírálat nélkül lehet hagyni a hibás és a szocializmusellenes nézeteket? Csakhogy a jobboldali elemek mindkét fülükre megsüketülnek, ha szándékuknak nem megfelelő beszédet hallanak. Ők szívesen veszik akár a „Virágozzék minden virág, hallassa mindenki ver-

sengve szavát" jelszavát, akár a „Segítsd a munkastílus-javító mozgalmat" jelszavát, mert számukra mindez csak közeg, csak eszköz. A jobboldali elemek számára a „virágzás" és „versengés" a szocialista rendszer elleni támadást, a proletariátus és a kommunista párt vezetésének megdöntését jelenti. Ha pedig ez így van, elképzelhető-e, hogy a munkásosztály, a dolgozó nép és a forradalmi értelmiség ne lendülne erélyes ellentámadásba ellenük?

Vannak, akik felteszik a kérdést: nem maga a párt kért segítséget a munkastílus-javító mozgalmához? Hogy lehet az, hogy most a párt akar másokat megjavítani? Igen, a párt továbbra is kéri a nagy tömegeket, hogy segítsék munkastílus-javító mozgalmában, ehhez nem fér kétség, s emellett ki kell és ki is lehet tartanunk a végsőkig. De vajon védelemben lehet-e részesíteni, bírálat nélkül lehet-e hagyni a szocializmus ellenségeinek, a burzsoá jobboldali elemeknek reakciós kijelentéseit és ténykedéseit? Hogyan viseli szívén a nép ügyét az a forradalmár, a különböző népi rétegeknek az a forradalmi vezetője, aki nem tanúsít éberséget a (bármennyire szent jelszavak mögé bújnak is) szocializmusellenes szavakkal és tevékenységgel szemben, ha nem ismeri fel azokat, és nem tud energikus támadást indítani ellenük?

Vannak, akik azt kérdezik: miért beszélünk újra osztályharcról mostanában, amikor már korábban megállapítottuk, hogy a nagyarányú osztályharc alapjában már véget ért. Az tény, hogy a nagyarányú osztályharc lényegében már befejeződött, de az is tény, hogy politikai és ideológiai fronton az osztályharc továbbra is elég hosszú ideig fog tartani még. Bárki láthatja, hogy ezt a harcot egyáltalában nem a munkásosztály idézte fel. „A fa a nyugalmat szereti, de a szél nem ül el" – mondja a régi közmondás. Vajon miért nem hajlandó elülni a szél? Vessünk egy pillantást vissza a történelembe. Kína szocialista forradalma békésen zajlott le. Bár a szocialista forradalom előkészítésére átestünk az ideológiai átne-

velésre irányuló, a „Három-ellenes"* és „Öt-ellenes"** mozgalmakon, azonban az előbbi elsősorban magunknak az ellenségtől való elhatárolására, az utóbbi kettő pedig főleg a korrupció, a fosztogatás és a lopás ellen irányult, és lényegében sohasem került sor annak alapos megvitatására, hogy a kapitalista út és a szocialista út közül melyik hová visz, melyik a jobb vagy a rosszabb. A burzsoá jobboldal politikai aktivistái, a burzsoá jobboldali értelmiségiek ugyan üdvözlik az újat, búcsúztatják a régit, amikor a tömegek közt vannak, de egyáltalán nem nyugodtak bele ebbe. És minthogy nem nyugodtak bele, szocializmusellenességük szele sem ülhet el. Ma már igen sok tény bizonyítja, hogy egyeseknek már régóta más terveik vannak. Nemcsak hogy a szocialista forradalommal nem értenek egyet, de már az imperializmus és a feudalizmus ellen következetesen harcoló demokratikus forradalmat sem helyeselték annak idején. Ezért nem lehet semmiképpen sem elkerülni a vitát.

Ha már vita folyik, mégpedig lényegbevágó, nem pedig „elkenő" vita, akkor mi jobb: titokban, suba alatt vitázni, vagy pedig nyílt kártyákkal játszani? Természetesen az utóbbi helyes, az előbbi helytelen. A felszínen elsikló vita egyáltalán nem segíthet nekünk a szocialista társadalom zökkenőmentes felépítésében. De ha nyíltan vitázunk, és tisztába jövünk az emberek igazi arcával, egyúttal neveljük a nagy tömegeket. Ezáltal igen nagymértékben szaporíthatjuk politikusainknak, értelmiségünknek és a különböző társadalmi rétegek képviselőinek a szocializmusra vonatkozó ismereteit; megszilárdíthatjuk a népen belüli egységet, és erősíthetjük a szocialista rendszert.

* Mozgalom: 1. a korrupció, 2. az állami javak pazarlása és 3. a bürokrácia ellen.

** Mozgalom: 1. a vesztegetés, 2. az adócsalás, 3. az állami tulajdon illetéktelen elsajátítása, 4. az állammal kötött szerződéseknél elkövetett csalások, 5. állami jelentőségű gazdasági információknak a magánspekuláció céljaira való ellopása ellen.

Harc közben halad előre a történelem, vita közben fejlődik az emberek ideológiája. A munkastílus-javító mozgalom elkerülhetetlenül vitákhoz vezet, s ugyancsak elkerülhetetlenül vitákat kell felidéznie a burzsoá jobboldali elemek felett gyakorolt bírálatnak is. Most vannak viták, s lesznek a jövőben is. Mao elnök beszámolója összefogásra szólít fel bennünket. Az általa hirdetett egység nem ál-összefogás, amelynél az összemosolygó arcok széthúzó lelkeket takarnak és csak a közös ágy kényszerít azonos álmokra, hanem viták eredményeképpen létrejött, igazi egység. Beszámolója ezért egyszersmind vitára is buzdít. Vitát, versengést hirdet maga a jelszó is: „Virágozzék minden virág, hallassa mindenki versengve szavát". A most folyó vita sok embert önkéntelenül is az időjárás változékonyságára emlékeztet. Objektív tény az, hogy mivel még nem lehet azonos állásfoglalást várni mindenkitől, és így az álláspontok különbözők, a különböző álláspontón álló emberek a politikai légkör hőmérsékletét is különbözőképpen ítélik meg. Szerintünk, szocialisták szerint a mostani időjárás: tavaszi napsugárban fürdő, gyönyörű idő. Igaz, hogy különös tavasz ez: azért különös, mert a munkásosztály, a dolgozó nép, a forradalmi értelmiség és valamennyi, valóban szocialista úton járni kívánó honfitársunk nagy tömegeinek politikai öntudata, a kommunista párt, a kommunista ifjúsági szövetség tagságának politikai öntudata a viták közben gyorsan, különös gyorsasággal fejlődik és érlelődik.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 június 22-i számában.

A „VENHUEJPAO" CÍMŰ ÚJSÁGNÁL EGY IDŐ ÓTA MUTATKOZÓ BURZSOÁ IRÁNYZATRÓL

Szerkesztőségi cikk

A cikket, amelyet itt közlünk, a „Venhuejpao" című lap 1957. évi, június 10-i számából vettük át. A cikk címe: „Vitára bocsátjuk". A sanghaji „Venhuejpao" és a pekingi „Kuangmingzsipao" a múltban, egy időn át, igen sok jó cikket és riportot közölt. Egy későbbi időszakban azonban e két lap alapvető politikai irányvonala a burzsoá lapok irányába tolódott el. A két újság e bizonyos időszakon belül a „Virágozzék minden virág, hallassa mindenki versengve szavát" jelszót és a kommunista párt munkastílus-javító mozgalmát kihasználva sok, burzsoá szempontokat kifejező cikknek és demagóg írásnak adott helyet hasábjain, anélkül, hogy felkészült volna a kellő bírálatra. A lappéldányok birtokában erről bárki meggyőződhet. A két újság munkatársainak egy része ezzel igen nagy hibát követett el a lappal szemben. Szem elől tévesztették a kapitalista államok sajtója és a szocialista országok újságjai közti elvi különbséget. Nem mentesek ettől a hibától más újságok egyes szerkesztői és újságírói, sőt néhány egyetemünk újságírói tanszékének professzorai sem, de a „Venhuejpao" és a „Kuangmingzsipao" esetében a hiba különösen feltűnő. A téves szempontokat vizsgálattal, tanulmányozással, bírálattal ki lehet javítani.

Ezt el is várjuk tőlük. A legutóbbi néhány napban már észlelünk is némi javulást ennél a két lapnál. A pártonkívüli újságoknak természetesen nem kell mindenben hasonlitaniuk a pártlapokhoz: legyen mindegyiknek egyéni színezete. Alapvető irányvonalakban azonban nem térhetnek el a többi újságtól. A szocialista államban ugyanis az újság nem más, mint a szocialista gazdasági életnek, vagyis a közös tulajdonon felépülő tervgazdaságnak a sajtó eszközeivel való tükrözése, merőben más tehát, mint a kapitalista államok újságjai, amelyek a gazdaság anarchikus állapotát és a klikkek versengését tükrözik a sajtó eszközeivel. Amíg a világon osztálykülönbségek lesznek, a sajtó mindig az osztályharc eszköze marad. Reméljük, hogyha a kérdést vitára bocsátjuk, elérjük, hogy ebben a kérdésben mindenki azonos véleményre fog jutni. Újságíróink között akadnak burzsoá publicisztikai szempontokat követő párttagok, ifjúsági szövetségi tagok; ezeknek hibás nézeteit is tanulmányozni, vizsgálni, bírálni kell. De kritizálnunk kell a dogmatikus, sablonos újságírást is. A dolognak ez az oldala nagyon nehéz. A pártlapok – s ez alól a „Zsenminzsipao" sem kivétel – ezen a téren szintén követtek el hibákat. Ha hibáztak, a vita során bírálnunk kell őket. Ez azt jelenti, hogy az újságírás kérdéseinek megvitatásánál két fronton kell harcolnunk: a jobboldaliság és a „baloldaliság" ellen.

Jao Ven-jüan cikke csupán tömören rámutat a „Venhuejpao" című lap burzsoá irányvonalára. A cikk jó, mert megmutatja, hogy a „Venhuejpao" egyes munkatársainál világosan észlelhető és káros elhajlás tapasztalható: a burzsoázia álláspontján állva osztályharcot folytatnak a proletariátus ellen. Ezért vettük át közlésre a cikket. Felhasználjuk ugyanakkor az alkalmat, hogy laptársainknak – a „Venhuejpaó"-nak és a „Kuangmingzsipaó"-nak – elmondjuk a mi véleményünket, hogy fontolóra vehessék azt.

„Vitára bocsátjuk"

Benyomások újságolvasás közben

Írta Jao Ven-jüan

Ügyes trükkre jöttem rá újabban újságolvasás közben: a szerkesztő elvtársak korlátlan határok között tudják változtatni egy és ugyanazon hír jelentőségét a különböző tördelési és szedési módok segítségével.

Néhány nappal ezelőtt Mao Ce-tung elnök fogadta a kommunista ifjúsági szövetség küldöttségét, és ez alkalommal beszédet mondott. A beszéd – rövidsége ellenére – rendkívül mély tartalmú volt. A „Csiefangzsipao" különösen nagy írásjelekkel, a figyelmet azonnal megragadó címfelirattal, legelső hírként közölte az eseményt; a „Zsenminzsipao" a lap közepén hozta, laptársánál valamivel kisebb címfelirattal, ugyancsak kiemelve az alábbiakat: „Egyesüljetek, harcoljatok elszántan és bátran a szocializmus nagy ügyéért; hibás minden beszéd és tett, amely letér a szocializmus álláspontjáról". A „Venhuejpao" azonban olyan kis helyre zsugorította az egész hírt, hogy a felületes újságolvasó meg sem találja, vagy ha felfedezi is, érdektelen, figyelemre nem méltó eseménynek véli. Alig hagytak nagyobb helyet ennek a hírnek, mint amekkorát a „Csiefangzsipaó"-ban a felirat szedésére használt két írásjel elfoglal.

Vajon mi az oka annak, hogy ennek a három újságnak a szerkesztősége ennyire különbözőképpen értékelte ugyanazt a hírt? Talán az, hogy a „Csiefangzsipao" különleges fontosságot tulajdonított ennek a hírnek, míg a „Venhuejpao" szerkesztői úgy vélték, hogy ez a beszéd megint csak – szocializmusról, pártvezetésről... és ehhez hasonló, „unos-untig hallott" dolgokról szól, s nincs benne semmi új, friss tartalom, ezért figyelemre nem méltó és érdektelen? Vagy talán a szerkesztő úgy vélte, hogy a „Venhuejpao" olvasói értelmi-

ségiek, akiknek semmi kapcsolatuk sincs az ifjúsággal? De az is lehet, hogy a szerkesztő úgy gondolta: ha kiemeli ezt a hírt, akkor esetleg befolyásolná a „virágzást" és a „versengést", hiszen az nem egyeztethető össze a pártvezetés, a szocializmus sűrű emlegetésével... – Még magam ellen ingerelhetek egyes embereket, ha egy-két szót szólok ilyesmiről – gondolhatta.

Nem akarok itt igazságot tenni – lehet, hogy különböző embereknek különböző a felfogása a dologról. „Az egyik ezt, a másik azt tartja helyesnek." Hiszen a különböző szerkesztési módok is a „hallassa mindenki versengve szavát" kategóriába tartoznak. Mao Ce-tung elnök is megmondta, már az is bizonyos fajta „versengéshez" vezet, ha mindegyik újság a maga módján jár el. Azt sem akarom elemezni, hogy melyik módszer az előnyösebb, mert most úgyis mindenki saját módszerét akarja követni. Li Vej-han beszédét például a „Zsenminzsipao" a következő címmel emelte ki: „A tartós együttműködés politikai alapja a szocializmus", és a cím alá ez az idézet került: „Mindent összefoglalva, a különböző oldalról felvetett bírálatok és vélemények közül nagyon soknak igaza van, s ezeket komolyan kell vennünk és foglalkozni kell velük; egy részük viszont hibás, s ezeket még tovább kell tanulmányoznunk és elemeznünk". Ugyanakkor a „Venhuejpao" ilyen címet választott: „A KKP őszinte örömmel üdvözli az ellenőrzést és a segítséget", alcímnek pedig: „Li Vej-han úgy véli, hogy igen sok bírálat és vélemény segítségül szolgál a »három rossz-izmus«* leküzdésében és a kommunista párt központi vezető szerepének megerősítésében és megszilárdításában". Élesszemű ember első látásra észreveheti a szempontok közötti eltérést. Véleményem szerint azonban ez még mindig százszor rokonszenvesebb, mint az

* A három rossz-izmus a következő: a bürokratizmus, a szubjektivizmus és a szektariánizmus.

„ezer cikk egy vélemény" iránya. Még kevésbé áll szándékomban kinyomozni, hogy milyen belső okok idézik elő a szempont-különbségeket, mert nem adatott meg nekem a „jövőbelátás" képessége. Ezért még további vizsgálatokra van szükség ahhoz, hogy eldöntsük: mi a jó és mi a rossz, mi az előnyösebb, és melyek azok az okok, amelyek ilyen különbségeket idéznek elő.

Megkérdezhetné valaki: „No és neked magadnak nincs véleményed?" „De van – felelném –, csak nem óhajtom közölni". Ha valaki megkérdezné: miért tartózkodom a véleménynyilvánítástól, erre azt válaszolnám: „Azt sem akarom megmondani". Egyáltalában nem abból a megokolásból, mint Tang San elvtárs, aki kijelentette, hogy „Ne szólj szám, nem fáj fejem". Egészen más okból. Mindenesetre legalább cáfolatot nyert egy elmélet: „Az újság szerkesztésében nincs semmi politikum". A szedés sem mentes a politikától – mindenki azt „szedi ki" belőle, amit akar.

Nagyon szívesen olvasgatom a „Venhuejpaó"-t, mert friss, tartalmas és széles körből meríti híranyagát. Őszintén sajnálom, hogy ezúttal bele kellett avatkoznom a dolgaiba. Szerencsére ebben a cikkben nincs semmiféle „izmus", nem „dönti el", hogy mi a jó és mi a rossz, s így remélem, nem fog „bunkónak" tűnni az emberek szemében. Ha sikerül egy egész kis gondolatsort elindítani az újságolvasó, újságszerkesztő emberekben, célomat máris elértem. És végül: remélem, hogy ez a „Venhuejpaó"-t érintő rövid cikkecske helyet kaphat az újság függelékében.

Június 6.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 június 14-i számában.

BÍRÁLNUNK KELL A „VENHUEJPAO" KAPITALISTA IRÁNYVONALÁT

Amióta lapunk szerkesztősége a „Zsenminzsipao" június 14-i számában cikket közölt „A »Venhuejpao« egy idő óta mutatkozó burzsoá irányzata" címen, mind a „Venhuejpao", mind a „Kuangmingzsipao" beismeréssel nyilatkozott erről a kérdésről.

A „Kuangmingzsipao" dolgozói több gyűlést tartottak, és szigorúan megbírálták Csang Po-csünnek, a szerkesztőség vezetőjének és Csu An-pingnek, a felelős szerkesztőnek hibás irányzatát. A bíráló magatartás világos és egyértelmű volt, a lap állásfoglalása lényegileg megváltozott: Csang Po-csün és Csu An-ping kommunistaellenes, népellenes, szocializmus-ellenes burzsoá irányzatáról a forradalmi szocializmus útjára tért át. Ezzel visszanyerte olvasói bizalmát, olyanná vált, mint egy szocialista újság. A szerkesztési szakértelem szempontjából azonban a lap még korántsem tökéletes. A szerkesztési szakértelem színvonala és a szerkesztés politikussága két különböző dolog. A „Kuangmingzsipao" esetében az előbbi nem elég magas, az utóbbi túlzott. A szakértelem kérdésén lehet segíteni. Az olvasók örülni fognak, ha a szerkesztési szakértelem javulni fog, s a lap új külső jelleget ölt. Ez a feladat sem könnyű: a „Zsenminzsipao" is hosszú idő óta foglalkozik ezzel a kérdéssel, van is némi haladás, de még nem olyan, amilyennek látni szeretnénk.

A „Venhuejpao" beismerő cikket írt, s mintha változtatna irányzatán. Sok olyan hírt és cikket közölt, amely a helyes irányt tükrözi. Ez természetesen helyes. Csakhogy érzésünk szerint még nem elegendő. Olyan ez, mint a színjátszás: vannak színészek, akik negatív hősöket igen élethűen játszanak, pozitív hősök szerepében nem tudnak valószerű alakításokat nyújtani: e hősök külseje, mozdulatai természetellenesek. Nehéz dolog ez. Vagy a keleti szél nyomja el a nyugati szelet, vagy a nyugati szél győzi le a keleti szelet, az irányvonal kérdésében nincs összebékítésnek helye. A szerkesztők és újságírók közül sokan megszokták a régi vágású életet, ezt nem könnyű egyszerre megváltoztatni. A nagy dolgok fejlődési irányának megfelelően, eljön az az idő, amikor az addig változatlannak is át kell alakulnia, s ez bizony kényszeredett, örömtelen dolog. Általában csak az udvariasság mondatja az emberekkel, hogy ez a folyamat könnyű és kellemes. Közismert tény ez az embereknél; meg kell bocsátani nekik. A helyzet a „Venhuejpao" szerkesztőségénél súlyos. Ez a szerkesztőség a lapnál érvényesülő burzsoá irányzat időszakában a vezetők helytelen befolyása alatt állt. A teher, amelyet az újság hord, nem csekély, nem lesz könnyű megszabadulni tőle. Hogy a vezetők felett is áll-e valaki, azt a védekezők tagadják, a támadók állítják; sőt nevén is nevezik: Lo Lung-csi, a Csang-Lo-szövetség tagja – mondják. A szerkesztőség és Lo Lung-csi között még egy van: Pu Hszi-hsziu, a „Venhuejpao" pekingi irodájának felelőse, egy igen tehetséges nő. Azt mondják: Lo Lung-csi – Pu Hszi-hsziu – a „Venhuejpao" szerkesztősége: ez a „Venhuejpáo"-nál levő és a Demokratikus Ligához tartozó jobboldali hármas-csoport rendszere.

A Demokratikus Liga rendkívül káros szerepet játszik a „virágozzék minden virág" jelszó megvalósításának és a párt munkastílus-javító mozgalmának folyamatában. Van szervezete, terve, programja és irányzata, ezek mind magukat a

népen kívül helyezők, kommunistaellenesek, szocializmusellenesek. Egy kalap alá vehető a Paraszt-Munkás Demokrata Párttal. E két párt szerepe most, a nagy hullámverések idején, különösen szembeszökő. A hullámokat a Csang-Lo-féle szövetségesek idézik fel. Persze egyéb pártok is részt vesznek ebben, akadnak egyes rosszindulatú emberek. Ezeknek a száma azonban kevés, szervezettségük nem áttekinthető. A Demokratikus Liga és a Paraszt-Munkás Demokrata Párt tagjai közül is csak kevesen álltak közéjük. Ezek az emberek még ha szelet és esőt kiabálnak, s hullámhegyeket idéznek is fel, vagy magánlakásokban terveket szőnek, s tüzet csiholnak az alsóbb rétegeknél, vagy ha összevissza szaladgálva mindenfelé kiabálnak, hogy nagy felfordulást felidézve megkeressék a módját terveik fokozatos megvalósításának, és ha a nagy ügyet alkalmi spekulációra használják vagy végcélnak tekintik is: végeredményben csak egy viszonylag kisszámú csoportról – az úgynevezett burzsoá jobboldalról – van szó. Egyesek kijózanodnak, sokan vannak, akit félrevezetnek; a jobboldal magva néhány emberből áll. De mert ők a jobboldal magva, bár számuk kevés, hatósugaruk viszonylag nagy. A Csang-Lo-szövetség az oka annak, hogy idén tavasszal hirtelen fekete felhők borították el Kína egét.

Az Újságírószövetség két ülést tartott; az egyiken cáfolt, a másikon cáfolta a cáfolatot. Mindezt alig több mint egy hónap alatt. Ez is mutatja Kínában a helyzet változásának gyors ütemét. Az ülések eredményesek voltak; az elsőn olyan fekete felhők gomolyogtak, hogy összedülés fenyegette a várfalat, és felszínre került a burzsoá sajtó reakciós irányvonala. A nemrégiben tartott második ülésen megváltozott a légkör. A jobboldal még makacsul ellenállt ugyan, de a jelenlevők többsége rátalált a helyes irányra.

A „Venhuejpao" június 14-én önkritikát gyakorolt, elismerte, hogy bizonyos hibákat követett el. Az önkritika helyes dolog, örömmel üdvözöljük. A „Venhuejpao" önkriti-

káját azonban nem tartjuk kielégítőnek. Hiányosságai lényegbevágóak. Úgy is mondhatjuk, hogy az önkritika lényegében elmaradt. Sőt: június 14-i vezércikkében a „Venhuejpao" védelmébe veszi saját hibáját: „Egyoldalúan, hibásan értelmeztük a párt »virágzási« és »versengési« politikáját; azt hittük, hogy a párt munkastílus-javító mozgalmának támogatásához elegendő, ha csak minden feltétel nélkül buzdítunk virágzásra és versengésre, s úgy gondoltuk, hogy sok helyes vélemény közlésével, vagy a helytelen nézetek bírálatával esetleg befolyásolni tudjuk a »virágzást« és a »versengést«." Vajon így van ez? Nem, nem így van. A „Venhuejpao" tavaszszal a Demokratikus Liga Központi Bizottságának kommunistaellenes, népellenes, szocializmusellenes irányát követte, és dühödt támadásokat indított a proletárosztály ellen, élesen szembehelyezkedett a párt irányvonalával. Vajon tényleg a „munkastílus-javító mozgalom sikerét" volt hivatva „elősegíteni" a párt szétbomlasztására, zavarkeltésre és a vezetés megszervezésére irányuló törekvésük? Nem, ez ámítás. Vajon hiba volt, hogy egy időben nem közöltek – vagy csak kis számban közöltek – helyes nézeteket, és nem bírálták a helytelen véleményeket? A párt utasításának értelmében így járt el a „Zsenminzsipao" és a többi pártlap is a május 8. és június 7. közötti időszakban. Célunk ezzel az volt, hogy engedjük kibújni a vadhajtásokat, hagyjuk nagyranőni a gyomnövényeket, hogy a nép meglássa: ilyesmi is létezik még a világon, és hozzáfogjon ezek kiirtásához. Vagyis: a kommunista párt látta, hogy a tőkésosztály és a proletárosztály közötti osztályharc elkerülhetetlen. A párt engedte, hogy a tőkésosztály és a kapitalista értelmiség elindítsa ezt a harcot, és ezért a lap egy ideig nem közölt – vagy csak kis számban közölt – helyes nézeteket; nem válaszolt ellentámadással a burzsoázia reakciós jobboldali csoportjának dühödt támadásaira. Ugyanebben az időszakban a munkastílus-javító mozgalomba bekapcsolódott sok hivatal és

iskola pártszervezete sem felelt általában visszavágásokkal e dühödt támadásokra, hanem hagyta, hogy felnyíljon a tömeg szeme: lássa, ki bírál építő szándékkal, kinek „bírálatát" diktálja rosszindulat. Gyűjtötték az erőt, várták, míg megérik az alkalom az ellentámadásra. Van, aki ezt ármánynak nevezi; mi azt mondjuk: jó ügyet szolgáltunk vele. Hiszen jó előre figyelmeztettük az ellenséget: a vadhajtásokat csak akkor lehet jól kivágni, ha előbb nőni engedik őket, a dudvánál is az kell, hogy kidugja fejét a földből, és akkor lehet jól kigyomlálni. Nem irtja a gazt a parasztnép egy évben többször is? A kigyomlált gazból még lehet trágya.

Az osztályellenség feltétlenül keresi az alkalmat, hogy megmutatkozzon igaz valójában. Uralmuk elvesztésébe, a közös tulajdonba nem nyugodnak bele. Jóllehet, a kommunista párt előre figyelmeztette őket, nyíltan feltárta előttük alapvető stratégiai irányvonalát, az ellenség mégis támadni akart. Az osztályharc az emberek szándékától nem befolyásolható, objektív valóság. Vagyis: elkerülhetetlen. Ha az emberi akarat szeretné is elkerülni, nem sikerülhet. Csak az erőfölény megszerzésével lehet megszerezni a győzelmet. Miért megy a reakciós osztályellenség maga a hálóba? Az osztályellenség olyan reakciós társadalmi klikk, amely a nyereség utáni vágytól elvakulva, a proletariátus abszolút fölényét abszolút gyengeségnek tekinti. „Mindenfelé való bujtogatással fel lehet lázítani a munkásságot és a parasztságot, a diákság faliújságjainak segítségével át lehet venni az iskolát, a nagy »virágzás« és nagy »versengés« gyorsan kibontakozva eget-földet rengető felforduláshoz fog vezetni, a kommunista pártnak hamarosan vége" – így jellemezte az aktuális helyzetet Csang Po-csün június 6-án Pekingben 6 professzor előtt. Vajon mi ez, ha nem a nyereség utáni vágytól való elvakultság. A „nyereség" a hatalom elnyerését jelenti. Sajtószervük van bőven, az egyiket „Venhuejpaó"-nak hívják. A „Venhuejpao", amely ennek a reakciós irányzatnak megfelelően mű-

ködik, június 14-én úgy próbálta megtéveszteni a népet, mintha jóindulat vezérelné. Azt mondotta: „A kapitalista újságírási ideológiának tudatunkban még megmaradt csökevényei okozzák az előfordult téves elgondolásainkat" – írta a lap. Rosszul írta, a tudatot betöltő burzsoá ideológiáról kellett volna beszélnie. Ahhoz, hogy a lap néhány hónapra a reakciósok proletariátus elleni dühödt támadásainak szócsövévé váljon, hogy a lap irányzatát kommunistaellenessé, népellenessé, szocializmusellenessé, egyszóval kapitalistává változtassa, vajon elegendő-e a burzsoá ideológiának némi megmaradt csökevénye? Vajon hol itt a logika? Egyedi premisszákból általános konklúziót levonni (esetleg: egyedi tézisből általános szintézishez jutni): íme, ez a „Venhuejpao" logikája. A „Venhuejpao" egészen a mai napig nem jutott el odáig, hogy bírálatot gyakoroljon a lapban megjelent, a tényeknek ellentmondó sok reakciós újsághírrel, a közölt sok reakciós kijelentéssel, a gyakran alkalmazott reakciós szerkesztéssel kapcsolatban, amelynek következtében a lap a proletariátus ellen folytatott támadásoknak az eszközévé vált.

A „Hszinminpao" másképpen járt el: már többször gyakorolt viszonylag alapos önkritikát. Az általa elkövetett hibák nem olyan súlyosak, mint a „Venhuejpao" hibái, de a lap, mihelyt rájött hibáira, komolyan igyekezett kijavítani őket. Ez azt bizonyítja, hogy a „Hszinminpao" felelős szerkesztője és újságírói valóban érzik felelősségüket a nép ügyéért. De hová tűnt a „Venhuejpao" felelősségérzete? Mikor kezd hozzá ahhoz, amit a „Hszinminpao" már megtett? Az adósnak fizetnie kell! A „Venhuejpao" mikor fog már hozzá adóssága törlesztéséhez? A „Hszinminpao" önkritikája nyilván igen nehéz problémát állított a „Venhuejpao" elé, ugyanis olvasói felvetik számára a kérdést: mikor éri utol a „Hszinminpaó"-t? A „Venhuejpao" most tökéletesen passzív álláspontra helyezkedik. Mielőtt a másik újság önbírálatot gyakorolt, valahogy még csak meghúzhatta magát, de az önbírálat megjelenése

óta nehéz lett a helyzete. A passzív magatartás aktívvá változhat, csak laptársát követve, egyenesen és őszintén kell eljárnia.

Térjünk vissza most a „burzsoá jobboldal" elnevezésre. A való helyzetnek megfelelő, tudományos magyarázat szerint a „burzsoá jobboldal" kifejezés a fentemlített kommunistaellenes, népellenes, szocializmusellenes burzsoá reakciósokat jelenti. E kisszámú csoport képviselőit megtaláljuk a demokratikus pártokban, az értelmiség, a tőkések és a diákifjúság soraiban, sőt vannak közülük a kommunista párt és a kommunista ifjúsági szövetség tagjai között is, amint most, a nagy hullámverés idején megmutatkozott. Ha számra nézve nincsenek is sokan, de a demokratikus pártokban, különösen néhány demokratikus pártban, képviselnek bizonyos – nem lebecsülendő – erőt. Nemcsak beszélnek, hanem cselekszenek is. Bűnösek ők, s az a mondás: „a beszélő még nem bűnös", nem alkalmazható rájuk. Tehát büntessük meg őket? A jelenlegi helyzetet tekintve erre még nincs feltétlenül szükség. Hiszen a nép állama nagyon erős; köztük viszont sok előkelő személy van. Elnézőek lehetünk velük szemben, nem kell büntetnünk őket. Általában elegendő „jobboldali elemeknek" nevezni őket, a „reakciós" jelzőt el is hagyhatjuk. Csak abban az esetben nem úszhatják meg büntetés nélkül, ha ismételt figyelmeztetés után sem javulnak meg, folytatják káros tevékenységüket, vétenek a büntetőtörvénykönyv ellen. Rájuk is alkalmazható az az elv: „Büntess, hogy a jövőben elmenjen tőle a kedve, gyógyíts, hogy embert ments, alakítsd pozitív tényezőkké a negatívakat".

Van másfajta jobboldal is: ez nem cselekszik, csak beszél. Szavaikat tekintve semmiben sem különböznek az előbb említett jobboldaliaktól, de nem fejtenek ki káros tevékenységet. Ezzel a típussal szemben még elnézőbbek lehetünk. A helytelen kijelentéseket bírálni és tisztázni kell – ezen a téren nem lehetünk kíméletesek –, azt azonban meg kell

engedni nekik, hogy fenntarthassák saját véleményüket. A fentebb leírt, különöző típusú embereknek is biztosítani kell a szólásszabadságot. Egy hatalmas és szilárd országban semmi kárt sem tehet egy maroknyi ember, ha a széles tömegek világosan látják hibáikat. Tudnunk kell, hogy a jobboldal ellenkező irányból tanít bennünket. Ebből a szempontból a mérges növényeknek is megvan a maguk érdeme, mégpedig az, hogy mérgüket szétszórva és kiterjesztve, a nép felismeri káros hatásukat.

A kommunista párt folytatja munkastílus-javító mozgalmát, a különböző demokratikus pártok már szintén megindították a munkastílus-javító mozgalmat. Azután, hogy a nép visszaverte a jobboldal dühödt támadását, a munkastílus-javító mozgalom zavartalanul folyhat tovább.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 július 1-i számában.

MIÉRT REAKCIÓS A BURZSOÁ JOBBOLDAL?

Lapunk július 1-i számában vezércikket közöltünk „Bírálnunk kell a »Venhuejpao« kapitalista irányzatát" címmel. A vezércikk egyik mondata így hangzott: „A való helyzetnek megfelelő, tudományos magyarázat szerint a »burzsoá jobboldal« kifejezés a kommunistaellenes, népellenes, szocializmusellenes burzsoá reakciósokat jelenti." Miért nevezzük őket „reakciósoknak"?

Mi a reakció? Reakció és forradalom az ellentmondások harcának két különböző irányát jelenti. A reakció a forradalmi hullám gátja. A történelem előre halad. A forradalom: a történelmi haladás irányát követi, a régi rendszert elszántan rombolja, az új rendszert építi és fejleszti, a társadalmat előreviszi. A reakció: a történelmi fejlődéssel ellenkező irányban hat, az új rendszer kialakulása előtt makacsul védi a régit, az új rendszer kialakulása után rombolja azt, és helyreállítani igyekszik a régit, a társadalmat visszafelé húzza. Ezért különböző történelmi időszakokban a forradalomnak a reakciótól való megkülönböztetése különböző konkrét ismérvek alapján történik. A feudalizmus hanyatlásának és a kapitalizmus kialakulásának időszakában a feudalizmus megszüntetéséért, a kapitalizmus fejlődéséért küzdő burzsoázia haladó osztály volt. A kapitalizmus rothadásának és a szocializmus születésének időszakában a bur-

zsoázia reakciós osztállyá vált, mert védelmezi a kapitalizmust és ellenzi a szocializmust. Kína új-demokratikus forradalmának időszakában Kínának meg kellett szabadulnia a félfeudális, félgyarmati régi rendszertől, és egy új-demokratikus új rendszert kellett kialakítania. Ez akkor objektív történelmi követelmény volt. Ebben az időben a proletariátus elszántan szembefordult a félfeudális-félgyarmati rendszerrel, és az egész népet az új-demokratikus Kína felépítéséért vívott harcra vezette. Ezért a proletárosztály volt a legforradalmibb osztály. A komprádor és földesúri osztály viszont a külföldi imperializmus támogatásával makacsul védte a félfeudális-félgyarmati régi rendet, és minden erejével akadályozni igyekezett a történelem haladását. Ezért tehát ez volt a legreakciósabb osztály. A nemzeti burzsoázia kétarcú osztály: bizonyos időben és bizonyos fokig képes részt venni vagy szimpatizálni az imperializmusellenes, feudalizmusellenes és bürokrata-kapitalizmusellenes forradalommal – ez a forradalmi arculata; másrészt fél a forradalom legfőbb erejétől: a munkás- és paraszttömegektől, nincs bátorsága következetesen harcolni a forradalom ellenségei ellen – ez a megalkuvó arca.

Vajon ma, a szocialista forradalom időszakában, mi a forradalom és reakció elhatárolásának ismérve? Ebben a szakaszban Kína a szocialista forradalom maradéktalan befejezésének irányában halad előre. Ezért a társadalmat előrevivő, azaz forradalmi mindaz, ami szembefordul a kapitalista úttal, és támogatja a szocialista forradalom ügyét, az építés ügyét. Ezzel szemben mindaz, ami elszántan kitart a kapitalizmus útja mellett, és ellenségesen tekint a szocialista forradalom ügyére, az építés ügyére, és igyekszik ártani az ügynek, az a társadalmat visszafelé húzza, az reakciós. Ma a munkásság, a szegényparasztság, a forradalmi értelmiség a forradalom fő ereje, míg a reakciósokat a szocializmusellenes burzsoá jobboldal testesíti meg.

Hogyan lehet mégis az, hogy ebben a kérdésben egyesek nem látnak tisztán?

Az emberek egy része azért nem lát tisztán, mert még a burzsoá demokratikus forradalom idejében használt régi kritériumot alkalmazzák a szocialista proletárforradalom idején is a forradalmárok és reakciósok megkülönböztetésére. Elfelejtették, hogy a mostani forradalomnak más a feladata és más a jellege is. A demokratikus forradalom idején a kapitalizmus szerepe részben még pozitív volt: a burzsoázia álláspontján állva is részt lehetett venni a forradalomban, vagy meg lehetett őrizni a semlegességet. Most, a szocialista rendszer létrehozása és a kapitalista tulajdonrendszer átalakítása után, véget ért a pozitív szerep, amelyet a burzsoázia játszott Kína történelmében: a tőkésosztály tovább már nem segítheti elő a termelőerők fejlődését, sőt gátolja azt, s visszafelé húzza a társadalmat. Ebben a szakaszban a burzsoá állásfoglalás mellett kitartó, a proletariátussal szembehelyezkedő elemek nemcsak hogy nem vehetnek részt a szocialista forradalomban, hanem természetszerűleg a szocializmus ellenségeivé válnak.

Kínában a népi demokratikus egységfront polgári demokratikus forradalom idején alakult ki. Ebben az időben az egységfront politikai alapja az új-demokrácia volt, s ez magában foglalta a nemzeti burzsoáziát is. A nemzeti burzsoázia követelése azonos volt a munkásosztályéval: ez a követelés a Kuomintang reakciós uralmának megdöntése volt. Az egységfrontba tehát a nemzeti burzsoázia is bekapcsolódhatott. A munkásosztály és a nemzeti burzsoázia között akkor is volt ellentmondás: osztálykövetéseiknek különbözőek voltak. Az új-demokratikus szakaszban azonban ez az ellentmondás nem kerekedett fölébe a közös követelésnek: az összhangot még el lehetett érni. Csakhogy a burzsoázia politikusai, a burzsoá értelmiségnek nagy része akkor nem állt ki szilárdan a demokratikus forradalom mellett, sőt részben nem is

értett egyet vele. Az általuk propagált reakciós fantazmagória – a reformizmus és a „harmadik út" – mutatja éppen a demokratikus forradalommal szemben tanúsított ellenállásukat. A demokratikus forradalom folyamatában már nem tudták elkerülni az új politikai rétegeződést; még kevésbé lehetett természetesen a szocialista forradalom folyamatában, politikai téren elkerülni az újabb rétegeződést. Az eredetileg burzsoá elemek és a burzsoá értelmiség között a proletárosztály hatása alatt kezd már egy baloldal kialakulni, amely határozottan támogatja a szocializmust. Híveinek száma azonban egyelőre nem nagy. A burzsoá elemek másik része továbbra is kitart burzsoá álláspontja mellett, és szembefordul a szocializmussal; ez a mostani jobboldal, számuk szintén kevés. A burzsoá elemek és a burzsoá értelmiség zömének még nincs határozott álláspontja – ezek az ún. „középutasok". Az ilyenfajta közbülső helyzet azonban csak átmeneti állapot, amelyet nem lehet sokáig fenntartani. A polgári demokratikus forradalom időszakában minden embernek csak azt a kérdést kellett fontolgatnia, hogy a Kuomintang reakciós uralmát válassza-e vagy az új-demokráciát (az új-demokratikus társadalomban a kapitalizmus még fennmaradhatott). A szocialista proletárforradalomban minden embernek azt a kérdést kell eldöntenie önmagában, hogy a kapitalizmus útját válassza-e vagy a szocializmusét. Az előbbi szakaszban a kapitalizmus útja, a burzsoá köztársaság terve formailag, ha erőszakoltan is, de még párhuzamosan futhatott a Kuomintang reakciós útjával és a kommunista párt forradalmi útjával, s ez fenntarthatta valamiféle „középső út" illúzióját. Ma már névlegesen nem állhat fenn egy ilyen „középső út". Vagy a kapitalizmust védelmezi valaki, és akkor a proletariátus és a kommunista párt vezetését, a szocialista tulajdonrendszert akarja megdönteni; vagy pedig a szocializmusért száll síkra, és akkor támogatja a proletariátus és a kommunista párt vezetését, és a kapitaliz-

mus visszaállítására törekvő minden erő szétzúzását. Ennyire leegyszerűsítve, ilyen világosan áll most előttünk a kérdés. A szocializmus útja és a kapitalizmus útja között nem lehetséges kompromisszum: a közöttük levő ellentmondás antagonisztikus, kibékíthetetlen, „vagy te, vagy én" ellentmondás.

A szocialista proletárforradalomnak is szüksége van egy munkásokból, parasztokból, értelmiségiekből és valamennyi, a szocializmust elfogadó hazafiból szervezett egységfrontra. Ennek az egységfrontnak politikai alapja a szocializmus. Burzsoá álláspontjukhoz ragaszkodó emberek lehettek a polgári demokratikus forradalom egységfrontjának tagjai, de nem vehetnek részt a szocialista forradalom egységfrontjában, mert nincsen közös politikai alapjuk a nagy néptömegekkel. Kína feltétlenül a szocializmus felé kíván haladni: ez az ország lakossága túlnyomó többségének az akarata, ezt szögezte le nyíltan és félreérthetetlenül alkotmányunk is. Aki ezzel az állásponttal szembehelyezkedik, az megsérti államunk nagy alaptörvényét, s szántszándékkal a történelem áramával szembehelyezkedő, reakciós elemet csinál magából. Lehet-e ennél világosabb valami?

Talán akad ember, aki megkérdezi: Ha a burzsoá jobboldalt, amely azért mégiscsak legalábbis imperializmusellenes, feudalizmusellenes és bürokrata-kapitalizmusellenes, reakciósnak tekintjük, nem vesszük-e egy kalap alá a Kuomintanggal?

Erre mi azt mondjuk: Ha a burzsoá jobboldal lépne a színre, ha politikai cselszövéseiket meg tudnák valósítani, akkor végeredményben a kialakuló helyzet lényegében semmiben sem különbözne attól, amit a Kuomintang-uralom teremtett. Sőt a valóságban, ha feltétlenül meg akarnák dönteni a proletariátus és a kommunista párt vezető szerepét, úgyis kénytelenek volnának az imperializmusra és a Kuomintangra támaszkodni. Ezért az imperializmusellenesség stb. a továbbiakban lehetetlen volna számukra.

Kína történelmi fejlődésének tényleges útján nemcsak *most* nincsen semmiféle középső út: a múltban sem volt soha. Út csak kettő van: az egyik a kommunista párt vezetésével, az új-demokrácián keresztül, a szocializmus felé való fejlődés útja; a másik a félgyarmati-félfeudális út. Az úgynevezett „polgári demokrácia" (vagyis a burzsoázia diktatúrája) útja, ami úgy tűnik, mintha középút lenne, valójában nem más, mint a félgyarmati-félfeudális út álcázott formája.

Vegyük csak szemügyre a következő tényt: kinek a támogatását élvezték elsősorban ezeknek a polgári demokráciáért rajongó embereknek, ezeknek az úgynevezett „demokratikus individualistáknak", úgynevezett „harmadik utasoknak" szózatai? Éppen az amerikai imperializmusét. Vajon az amerikai imperializmus valóban kívánja Kína szabadságát és függetlenségét? Amikor az amerikai imperialisták látták, hogy egyedül Csang Kaj-sekre támaszkodva nem tudják megoldani a problémákat, figyelmük egyszerre ezekre az emberekre terelődött. Vajon miért? A dolog tökéletesen világos: a kommunizmusellenesség természetszerűleg az imperializmus karjába taszít. Más kiút nincs.

Az úgynevezett „polgári demokrácia" terve nemcsak elméletileg van már rég megcáfolva Mao Ce-tung elvtárs számos művében, hanem a kínai forradalom egész folyamata gyakorlatilag is megdöntötte azt. 1949-ben, az új-demokratikus forradalom alapvető győzelme után, amikor Mao Ce-tung elvtárs összefoglalta a forradalom története során nyert tapasztalatokat, így írt „A népi demokratikus diktatúráról" című könyvében:

„Ily módon a kínai nép előtt teljesen megbukott a nyugati, burzsoá civilizáció, a tőkésosztály demokráciája, a tőkésosztály köztársaságának terve. A tőkésosztály demokráciája átadta helyét a munkásosztály irányította népi demokráciának; a polgári köztársaság átadta helyét a népköztársaságnak."

Minden olyan kísérlet tehát, amely most Kínában vissza akarja állítani a tőkés rendet, nemcsak a szocialista forradalom és a szocialista építés vívmányainak megsemmisítésére törekszik, hanem az új-demokratikus forradalom eredményeit is el akarja törölni, és a félfeudális-félgyarmati útra kívánja visszataszítani az országot.

„A kommunistaellenesség nem azonos a szocializmusellenességgel; a szocializmusellenesség nem azonos a népellenességgel. Miért akarjátok egy kalap alá venni a kommunistaellenességet a szocializmusellenességgel és a népellenességgel?" – mondja a jobboldal néhány képviselője.

A szocializmus nem gyógyszerpirula, amelyet egyszerűen lenyelhet bármely társadalmi osztály vagy bármely pártcsoportosulás. A szocializmus annak az eredménye, hogy a proletárosztály a dolgozó nép széles tömegeivel egyesülve, a kommunista párt vezetésével győzelmet aratott a burzsoázia felett, és megdöntötte a kapitalizmust. A szocializmus célja: a burzsoázia megsemmisítése, a kistermelők átalakítása, a kapitalista restauráció lehetőségének kizárása. A kommunista párt vezetése nélkül nem győzhetett volna a proletariátus, nem valósulhatott volna meg a proletárdiktatúra, s nem képzelhető el a szocializmus sem. Minthogy ez így van, a világ minden szocialista államában a kommunista párté a vezető szerep; ezt a szerepet nem is töltheti be más, mint a kommunista párt. Ugyanakkor a világon valamennyi kommunistaellenes burzsoá kormány és burzsoá politikai párt egyszersmind szocializmusellenes is. Ebből is látszik, hogy a kommunista párt vezetése a szocializmus építésének legfőbb biztosítéka. A kommunistaellenesség szükségszerűen szocializmusellenességet jelent; a szocializmusellenesség mindenekelőtt kommunistaellenességet követel meg. A szocializmus hívei közé nemcsak a proletariátus tartozik, hanem a dolgozó nép legszélesebb rétegei is: az ország lakosságának 80–90 százaléka. A szocializmussal szemben állók, vagy

azzal átmenetileg egyet nem értők, vagy a szocializmust kényszerből helyeslő, valóságban azonban ellenző emberek a lakosságnak elenyészően kis hányadát teszik ki. A szocializmus testesíti meg az ország túlnyomó többségének legelszántabb akaratát és legmagasabb érdekeit; a szocializmusellenes ember tehát egyszersmind népellenes is. A három fogalom: „kommunistaellenesség", „szocializmusellenesség", „népellenesség" természetszerűleg szorosan együvé tartozik; nem az emberek tetszésétől függ, hogy összekapcsoljuk vagy szétválasszuk őket.

„Az én motorom a hazaszeretet" – hangoztatja a jobboldal néhány képviselője.

A hazaszeretet nem elvont fogalom. Konkrét tartalma változik a különböző történelmi időszakok függvényében. Ma a hazaszeretet azt jelenti, hogy szeretjük a szocialista hazát, amelyben a dolgozó nép az úr. A mi hazánk a dicsőség, a gazdagság, az erő útjára lépett; ez pedig elválaszthatatlan Kína szocialista rendszerétől, elválaszthatatlan a kommunista párt, a proletariátus vezetésétől. Aki szembefordul a kommunista párttal és a szocializmussal, az elárulja hazánk létérdekeit; az újra rabszolgasorsba akarja taszítani az országot. Ez lenne a „hazaszeretet"?

„Mi csak a párt politikájának néhány vonatkozását és az államrendszer néhány oldalát bíráltuk. Talán túl hevesek voltunk a kritikában; de mégiscsak túlságosan igazságtalan lenne ezért a kommunizmusellenesség, szocializmusellenesség, népellenesség vádját a nyakunkba varrni." Ez ismét olyan szempont, amelyet a jobboldali elemek gyakran használnak fel önigazolásra.

Lehet-e bírálni a kommunista pártot? Természetesen lehet. A kommunista pártnak szüksége van a tömeg felől érkező bírálatra, és üdvözli azt, mert elősegíti a párt munkájának megjavítását. Az építő szándékú bírálattal szemben mindig „a beszélő nem bűnös, a kérdezőt ki kell elégíteni" elvét

kell alkalmazni, még akkor is, ha a szavak túl hevesek, vagy a bírálat helytelen. Csakhogy a jobboldali elemek egyáltalán nem akarják a kommunista párt vezetését, nem akarnak szocializmust; állandóan lázítanak a nép ügye ellen, tehát akkor sem lehetünk velük szemben „nagylelkűek", akkor sem ismerhetjük el barátnak az ellenséget, ha szavaik történetesen igen fennköltek, igen udvariasak. A jobboldal képviselői között a legkülönbözőbb típusú és fajtájú emberek akadnak. Egyesek nyílt sisakkal lépnek a porondra, és keményen küzdenek; ezek arculata könnyen felismerhető; mások gazdag politikai tapasztalatokkal rendelkező, minden hájjal megkent csirkefogók, sötétben működnek, és nem vallanak színt, sőt a becsületes, sajnálatra méltó ember figuráját képesek megjátszani: ez a típus viszonylag jobban megtéveszti az embereket. A jobboldali elemek általában mind tudják, hogy a kommunizmusellenesség, szocializmusellenesség jelszavát nyíltan hangoztatni veszélyes és saját magukra nézve is előnytelen; módszerük tehát abból áll, hogy konkrét kérdésekből kiindulva kezdik meg a támadást. Más szóval: elvontan állítják, konkrétan tagadják; „elvben" támogatják, lényegében ellenzik; látszólag elismerik, titokban aláássák a párt vezetését és a szocializmus útját. A pártvezetés és a szocializmus útja nem üres frázis, hanem konkrét tartalommal teli jelszó. Ha valaki azt hangoztatja, hogy a párttagok által vállalt vezető munka nem más, mint „pártmindenhatóság", az nem akarja a párt szervezett vezetését; aki azt követeli, hogy a párt ne foglalkozzék kivitelezéssel, hanem állítsanak fel egy „politikai tervhivatalt", az ellenzi a párt politikai vezető szerepét; aki nem akarja véghezvinni magában az ideológiai átalakítást, aki szerint a marxizmus sűrű hangoztatása dogmatizmus, az ellenzi a párt ideológiai vezetését; aki kijelenti, hogy a pártnak itt is, ott is vissza kell vonulnia, ezt sem képes, azt sem képes irányítani, az azt kívánja, hogy a párt a különböző vonalakon mondjon le a vezetés jogáról;

aki azt kiabálja, hogy borzalmasan elrontottuk az ellenforradalmi elemek felszámolását, a központosított felvásárlást és értékesítést, és sok-sok egyéb dolgot, az azt követeli, hogy a párt ne vezesse a proletárdiktatúrát és a szocialista átalakításokat.

Feltesszük a kérdést: mi marad – a puszta néven kívül – a párt vezető szerepéből és a szocializmusból, ha mindennek konkrét tartalmát tagadjuk? Mindezek nem lényegtelen problémák, hanem alapvető elvi jelentőségű kérdések. Olyan kérdések, amelyek alkalmasak annak eldöntésére, hogy valaki szívből vagy színből támogatja-e a pártvezetést és a szocializmus útját, harcol-e a nép ügyéért vagy uszít ellene. A jó szándékú bírálat megkülönböztethető, elválasztható a rosszindulat diktálta kritikától. Az emberek csak akkor kerülhetik el a becsapódás veszélyét, ha megtanulnak különbséget tenni az éles hangú, de építő szándékú és a burkolt, rosszindulatú kritika között.

Egyesek véleménye szerint valahogy nem szerencsés reakciósnak nevezni azt a sok burzsoá jobboldali elemet, akik Amerikával és Csang Kaj-sekkel nem állnak közvetlen kapcsolatban. A valóságban egy reakciósnak nem feltétlenül kell Amerikával és Csang Kaj-sekkel szervezett kapcsolatban állnia, olyanok is fejthetnek ki reakciós tevékenységet, akiket nem fűznek szervezett szálak Amerikához és Csang Kaj-sekhez. Vajon nem reakciós-e az a földesúr, aki rombolja a mezőgazdasági szövetkezetet, aki le akar számolni a parasztokkal, sőt lázadást szervez – még akkor is, ha történetesen nem áll szervezett kapcsolatban Amerikával és Csang Kaj-sekkel? Természetesen az ilyenfajta emberek között is akadnak még olyan ellenforradalmi elemek, akik szervezett kapcsolatban állanak az amerikaiakkal és Csang Kaj-sekkel, ezeket azonban már nemcsak burzsoá jobboldali elemeknek nevezzük, hanem az imperializmus és a Kuomintang kémeinek hívjuk őket.

Végül sokan felteszik a kérdést: ha a jobboldal valóban reakciós, *általában* miért nem nevezzük így őket, és általában miért nem büntetjük őket? Azért, mert államunk elég szilárd ahhoz, hogy ezt tegye velük, és azért is, mert így alkalmat adunk nekik az átnevelődésre. A jobboldali elemek ellen folytatott harcot azért kell következetesen végigvinni, mert maradéktalanul szét kell vernünk a jobboldali elemek támadását, és mert csak így tudjuk megértetni egy részükkel, hogy nincs más kiút számukra, mint beismerni hibáikat, meghódolni a nép előtt, és új emberré válni.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 szeptember 15-i számában.

POLITIKAI ÉS IDEOLÓGIAI FRONTON VÉGREHAJTOTT SZOCIALISTA FORRADALMUNK

A burzsoá jobboldali elemek ellen vívott harcban Kína népi tömegeire az a feladat vár, hogy a szocialista forradalmat maradéktalanul végrehajtsák politikai és ideológiai fronton egyaránt. Ez a forradalom nem fejeződött be. Sok ember még nem érti meg ezt. A jobboldali elemek kezdettől fogva szemben álltak az ilyenfajta forradalommal, sőt odáig fajultak, hogy már tetteikben is kommunistaellenesek és népellenesek. Ez a forradalom elmaradhatatlan kiegészítése és elkerülhetetlen folytatása a termelőeszközök tulajdonrendszere terén végbement szocialista forradalomnak, amely 1956-ban érte el tetőfokát. Hosszú ideig szocialista átalakításnak nevezték azt, amit mi most szocialista forradalomnak mondunk. Míg 1956-ban a gazdasági rendszer vonalán, azaz a termelési viszonyok területén, főleg a termelőeszközök tulajdonrendszere terén a szocialista átalakítás alapjában (nem teljesen) befejeződött, az emberek átalakítása korántsem ért véget. A burzsoá jobboldali elemek a legnagyobb elszántsággal ellenzik az ilyenfajta átalakítást. A Kínai Kommunista Párt már eddig is több ízben rámutatott az emberek átalakításának szükségességére és lehetőségére, de a reakciós burzsoá jobboldalt nem lehetett meggyőzni.

1956-ban országunkban a termelőeszközök tulajdonrendszerének nagy forradalmi átalakítása nem ütközött

komoly ellenállásba. Ez azzal magyarázható, hogy a falvakban a lakosság túlnyomó többségét kitevő szegényparasztok – és szegényebb középparasztok – számára a kollektivizálás égető szükségszerűséggé vált; a jómódú középparasztság pedig ilyen körülmények között kénytelen volt együtt úszni az árral, ugyanakkor közöttük is sokan ténylegesen felismerték a szövetkezés előnyeit. A falusi szocialista fellendülés elősegítette a városi szocialista fellendülést is: a magánipari és magánkereskedelmi vállalatok állami-magán vegyesvállalatokká alakultak; szövetkezetbe tömörült a kézműipar is. Az állami vállalatok, az állami-magán vegyesvállalatok és a szövetkezetek gyors fejlődése következtében a burzsoá iparosok és kereskedők számára 1956-ban a szocializmus elfogadásán kívül már nem volt más kiút. Ugyanakkor a burzsoá iparosok és kereskedők nagy többségénél – átélve az 1952. évi „Három-ellenes" és „Öt-ellenes" mozgalmak súlyos harcait – nagymértékben lelohadt a dolgozó nép elleni harci kedv.

Ami pedig az eredetileg a földesúri osztályhoz, bürokratikus burzsoáziához, valamint a Kuomintang-hadsereghez és kormányhoz tartozó embereket illeti, a dolgozó néppel szemben nemcsak tőkéjüket, de hitelüket is már régen elvesztették.

Az a társadalmi erő, amely azt képzeli magáról, hogy még rendelkezik a dolgozó nép ellen felhasználható tőkével, főleg a burzsoázia pártjaiból és a burzsoá értelmiségből tevődik össze. A burzsoá pártok Kína polgári demokratikus forradalmának folyamatában fejlődtek fel; különböző mértékben kivették részüket a Kuomintang-reakciósok ellen vívott harcból; ezért demokratikus pártok. Ezért történt, hogy a felszabadulás után valamennyi demokratikus párt megfelelő helyet kapott az Országos Népi Gyűlésben, a tartományok és városok népi küldötteinek gyűlésein, a különböző szintű népi politikai tanácskozó testületek szerveiben és a különböző

járási és városi szintnél magasabb népi kormányszervekben. Ezek a pártok a kommunista párt vezetésével többé-kevésbé részt vettek a különböző forradalmi tömegmozgalmakban, s a múltban több ízben kinyilatkoztatták, hogy hívei a szocializmusnak és elfogadják a kommunista párt vezetését. A burzsoá értelmiség helyzete – nagy vonásokban – hasonlít a demokratikus pártok helyzetéhez. Valójában a legtöbb demokratikus párt alapját a burzsoá értelmiség képezi, e pártok irányzata általában a pártonkívüli burzsoá értelmiségi elemeket is képviseli. A burzsoá értelmiség – a burzsoázia politikusaihoz viszonyítva – még eggyel több fajta tőkével rendelkezik: tagjainak nagy része közvetlenül vesz részt a szocialista építésben; a proletariátusnak a gazdasági és kulturális élet számos területén szüksége van rájuk.

A különböző demokratikus pártokban és a burzsoá értelmiség soraiban mindenütt van egy rész jobboldali elem, amely szemben áll a szocializmussal. Nem mintha nem tudnák, hogy a szocializmus ma Kínában a nép nagy többsége számára az egyetlen kiutat jelenti. Azzal is tisztában vannak, hogy a szocializmus az elmúlt néhány év alatt napi ezer lével vitte előre Kínát, és hogy szocializmus nélkül ilyen haladás elképzelhetetlen lenne. A probléma ott van, hogy a szocializmus megköveteli az egész népgazdaság, a kultúra és oktatás ügyének tervszerű fejlesztését; megköveteli, hogy a burzsoázia és a burzsoá értelmiség alárendelje egyéni érdekeit és akaratát az egész nép egységes érdekének és akaratának. Ez az, amit szerintük nem lehet elfogadni, s ezért elhatározták, hogy összemérik erejüket a proletariátussal.

A burzsoá jobboldal politikusai és értelmiségi elemei azonban, bár szívből gyűlölik a szocializmust, és szentül hisznek saját toborzóerejükben, 1956-ban, a szocialista forradalom nagy fellendülése idején mégsem emelték magasra a szocializmusellenesség lobogóját. Először is – mint fentebb mondottuk –, az ország népének körében el vannak szige-

telve. Nemcsak hogy a munkások és a szegényparasztok szövetségét nem tudják megingatni, hanem még az iparosok és kereskedők, a középparasztság jómódú rétegei zömének támogatását sem tudják elnyerni. Másodszor: a különböző demokratikus pártokban és a burzsoá értelmiség sorai közt is kisebbségi helyzetben vannak. A demokratikus pártokban és a burzsoá értelmiség soraiban Kína történelmi adottságai és a kommunista pártnak velük szemben alkalmazott egyesítő, nevelő és átalakító politikája következtében már kialakult egy, a proletariátus álláspontjára átállt baloldal; a szocialista forradalom időtartamának rövidsége miatt azonban ez a baloldal még kisebbséget jelent. A demokratikus pártok és a burzsoá értelmiség zöme a szocialista forradalom alatt még a két szárny – a jobboldal és a baloldal – között ingadozik és szemlélődik. Még változatlanul csüng a kapitalizmuson, de már nem nézi ellenséges szemmel a szocializmust. Ilyen körülmények között a burzsoá jobboldali elemek 1956-ban elhatározták, hogy seregeiket egyelőre nem mozgatják, hanem kivárják a kedvező alkalmat.

A jobboldali elemek véleménye szerint mindig jöhet ilyen, rájuk nézve „kedvező" alkalom, ilyen alkalmat jelentettek számukra a magyar események. Ilyen alkalom volt, amikor Mao Ce-tung elnök beszámolt a népen belüli ellentmondások helyes megoldásáról. 1957 májusában, amikor a kommunista párt elhatározta a munkastílus-javító mozgalom megindítását, ez természetesen még jobb alkalomként kínálkozott a jobboldali elemek számára. Megindították tehát nagyarányú támadásukat a proletariátus, a dolgozó nép, a forradalmi értelmiség ellen és a proletariátus politikai pártja: a kommunista párt ellen. Támadták a szocializmus különböző rendszereit és politikáját, s különösen támadták a proletárdiktatúrát és a kommunista párt vezetését. Nyíltan ellenezték a kommunista párt vezető szerepét, és követelték, hogy a párt vonuljon le a színről.

A burzsoá jobboldalról lehullott a szocializmus támogatásának álarca; leleplezödött gonosz arcuk: a népellenesség. Saját tetteikkel bizonyították be: azok az ellentmondások, amelyek köztük és a dolgozó nép között fennállnak, már nem népen belüli, hanem az ellenség és köztünk levő kibékíthetetlen, „vagy te, vagy én" ellentmondások. Az osztályharc, amely már enyhülni kezdett, a jobboldal dühödt támadásai következtében újra kiélesedett. A népi tömegek kénytelenek voltak erélyesen és alapjaiban szétzúzni ezeket a támadásokat. Belátták, hogy a termelési eszközök tulajdonrendszere terén végbement szocialista forradalmat a politikai fronton vívott szocialista forradalomnak kell követnie, amely mindaddig folytatja a szocializmussal szemben álló burzsoá jobboldal ellen vívott elszánt és következetes politikai harcot, amíg e jobboldali elemek meg nem adják magukat. Ha ezt a csatát nem vívjuk meg győzelmesen, a szocializmus számára nincs remény.

Az ún. „politikai fronton végrehajtott szocialista forradalom" nem a hatalom megszerzését jelenti. A hatalom kérdése alapjában már 1949-ben eldőlt. Mivel a proletariátus szilárdan kézbevette államunk irányítását, lehetőség nyílt a felülről lefelé és alulról felfelé ható módszerek együttes alkalmazásával végrehajtani a termelési eszközök tulajdonrendszere terén a szocialista forradalmat. A jobboldali elemek támadásai azonban azt bizonyítják, hogy a proletariátus vezetése az államhatalom terén bizonyos vonatkozásokban még nem szilárd. Egyes állami intézményekben és kulturális szervezetekben a proletariátus még nem tudta igazán megteremteni saját vezetését. A jobboldal képviselőire a proletariátus természetesen nem tudja kiterjeszteni vezetését, hiszen ezek az elemek a proletariátus ellenségei. Nem érvényesül eléggé szilárdan ez a vezető szerep a „középutasoknál" sem, különösen annál a résznél, amelyet erősen befolyásol a jobboldal. A jobboldal ellen vívott harc egyik legfontosabb feladata: szi-

lárdan megteremteni a proletariátus irányító szerepét állami életünk valamennyi területén.

Az ún. „politikai fronton végrehajtott szocialista forradalom" nem jelenti azt sem, hogy a jobboldali elemeket (a tényleges ellenforradalmárok és bűnözők kivételével) letartóztatják vagy fizikailag megsemmisítik. A jobboldali elemek ellen vívott harc formája változatlanul a tömegjellegű vita, a tények felsorakoztatása, érvelés, a jobboldaliak egyenkénti megcáfolása. Országunk helyzete nem teszi szükségessé, hogy végleges politikát folytassunk a jobboldallal szemben. Alkalmat is kívánunk nyújtani minden őszintén megváltozni kívánó jobboldali elemnek a javulásra, és különösen azt szeretnénk, ha a nagy tömegek levonnák a tanulságokat a jobboldal ellen vívott harcból.

A nagy tömegekbe, amelyeknek a jobboldal ellen vívott harcból le kell vonniuk a tanulságot, a baloldalt és a „középutasokat" is beleértjük. A baloldallal kapcsolatban azt szeretnénk, ha e harc során növekedne öntudata és megedződne. A „középutasokkal" kapcsolatban azt akarjuk, hogy ideológiai téren élesen elhatárolódjanak a jobboldaltól; legyőzzék a kapitalista és a szocialista álláspont közötti ingadozásukat és kétarcúságukat, ideológiai téren átneveljék magukat, hogy átjussanak a szocializmus kapuján, továbbá, hogy egy részük felzárkózzon a baloldalhoz, és kiszélesítse annak seregét. Az ún. „ideológiai fronton végrehajtott szocialista forradalom" főleg a „középutasokra" vonatkozik.

A „középutasokkal" a proletariátus együttműködhet, s törekednie is kell erre, azonban ellentmondás is van közöttük. Ez az ellentmondás az „egység – bírálat – egység" képlet alapján feloldható, népen belüli ellentmondás.

Az úgynevezett „középutasok" a baloldal és a jobboldal, a szocializmus és a kapitalizmus, a forradalom és a reakció között ingadozó emberek. A baloldalt és a jobboldalt egyaránt az elszántság jellemzi, a „középutasokból" hiányzik ez

az elszántság. Ha a kínai nép egészét tekintjük, a baloldal a túlnyomó többség, a „középutasok" a kisebbség, a jobboldal elenyészően kis csoport. Ha azonban a jelenlegi értelmiségi körök helyzetét nézzük, közöttük – mint már fentebb mondottuk – átmenetileg a baloldal képviselői vannak viszonylag kisebbségben, és zömüket még a „középutasok" alkotják. A „középutasok" követhetik a baloldalt, de követhetik a jobboldalt is. A jobboldalt éppen a „középutasok" létezése bátorította fel a támadásokra: az a tény, hogy még van lehetőségük a baloldallal harcolni a „középutasok" megnyeréséért. Nem arathatunk tehát döntő győzelmet a jobboldal felett mindaddig, amíg végleg el nem döntjük e csoport politikai állásfoglalásának kérdését.

Az értelmiség egy meghatározott gazdasági alapot szolgál, kapcsolatuk a gazdasági alappal a szőr és a bőr kapcsolatához hasonlítható. Ma már a régi kapitalista gazdasági alap elpusztult. A bőr megszűnt létezni, miből fog táplálkozni a továbbiakban a szőr? Egyetlen kiút létezik számára: új életet kezdeni az új, szocialista gazdasági alapokon; eggyé válni a dolgozó néppel, szívvel-lélekkel szolgálni a szocializmus nagyszerű ügyét. Ellenkező esetben az értelmiség könnyen válhat amolyan ég és föld között lebegő „karón ülő lovaggá". Ha a jelenlegi „középutas" értelmiség nem fordul a baloldal felé, és nem a dolgozó népre támaszkodik, kissé hasonlít az ilyen „karón ülő lovagokra". Az átmeneti idők elkerülhetetlen jelensége ez, hiszen nem helyeslik fenntartás nélkül a kapitalizmust, de végeredményben a szocialista forradalom szellemi előkészítésében sem vettek részt. Még ragaszkodnak a régi világhoz, még idegenkednek egy kissé az új társadalomtól; gyakran érzik, hogy „nem tudják kezükbe venni saját sorsuk intézését".

Ez az állapot természetesen nem tarthat sokáig. A „középutasok" – legalábbis túlnyomó többségükben – rövidesen a proletariátus és a dolgozó nép mellé állnak.

Hasonló a helyzet a városi iparosoknál és kereskedőknél, a falvak jómódú középparasztságánál is: többségük most a kapitalizmus és a szocializmus útja között ingadozik. A proletariátusnak, a dolgozó tömegeknek, a forradalmi értelmiségnek feladata, hogy egyesítse az összes középúton ingadozó elemeket, segítsen nekik a lehető legjobban megrövidíteni az ingadozás idejét. A középrétegek egyesítése érdekében elszántan kell harcolni a jobboldal ellen, és bírálni kell a „középutasok" ingatagságát. Az ideológiai forradalomnak el kell tüntetnie ezt az ingadozást, s el kell érnie, hogy valóban szocialista értelmiséggé, szocialista iparosokká és kereskedőkké, szocialista parasztokká válhassanak.

A jobboldali elemek ellen vívott harc ma már országos méretű küzdelemmé fejlődött. Hatalmas és döntő jelentőségű ez a harc a jobboldal szétzúzása, a középrétegek és a társadalom egyéb rétegéhez tartozó emberek nevelése szempontjából. Egyetlen harc természetesen nem tud *minden* kérdést megoldani. Ahhoz, hogy valamennyi problémánkat megoldjuk, viszonylag hosszú időre van még szükségünk.

A gazdasági fronton, a termelési eszközök tulajdonrendszerének vonalán végbement szocialista forradalom győzelme azt eredményezte, hogy még jobbak a feltételek a politikai és ideológiai fronton végrehajtandó szocialista forradalom számára. A szocialista forradalomnak a politikai és ideológiai fronton kivívott győzelme viszont azt fogja eredményezni, hogy elősegíti, erősíti a gazdasági fronton végbemenő szocialista forradalmat, meggyorsítja a korszerű ipar és a korszerű mezőgazdaság alapjainak lerakását. Jelenleg Kínában a szocializmus anyagi alapjai még egyáltalában nem kielégítőek. Ez az egyik objektív oka annak, hogy a jobboldal még támadni merészel, és a középrétegek még ingadoznak. Államunkat és szocialista gazdasági és politikai rendszerünket csak akkor számíthatjuk teljesen szilárdnak, ha egy viszonylag tökéletes anyagi alapot tudunk létrehozni.

Kína népére az egész átmeneti időszakban az a hatalmas történelmi feladat hárul, hogy kivívja a szocialista forradalom teljes győzelmét. E feladat teljesítése 10–15 évet is igénybe vesz. Országunk proletariátusának, dolgozó népének, forradalmi értelmiségének, a hazáját szerető, a szocializmust támogató minden hazafinak össze kell fognia, és fokozott erőfeszítéssel, a munka megjavításával a lehető leggyorsabban és legtökéletesebben kell teljesítenie ezt a történelmi feladatot, harcolnia kell egy teljesen szilárd szocialista társadalom létrehozásáért.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 szeptember 18-i számában.

A JOBBOLDAL ELLENI HARC NAGY PRÓBA MINDEN PÁRTTAG SZÁMÁRA

A jobboldal elleni harc a lakosság minden rétegénél és az ország minden vidékén fejlődőben van. Ez politikai és világnézeti fronton megvalósuló hatalmas szocialista forradalom. Ha a szocialista forradalmat csak a termelőeszközök tulajdonrendszerének vonalán visszük véghez, és nem kapcsoljuk egybe politikai és ideológiai szocialista forradalommal, a szocializmus nem szilárdulhat meg. Ha a politikai és ideológiai szocialista forradalom nem képes győzelmet aratni, a szocializmus számára nincs remény.

Ez a forradalom az ország minden lakosát érinti; minden embernek át kell jutnia a szocializmus kapuján. Ezt a forradalmi harcot a Kínai Kommunista Párt szervezi és vezeti. Minden párttag számára komoly politikai próbának számít az, hogy ebben a harcban milyen magatartást tanúsít, minden párttagnak át kell mennie a szocializmus kapuján.

Néhány jóhiszemű elvtárs úgyszólván azt képzeli, hogy jobboldali elemek csak a párton kívül vannak; csak a burzsoázia, csak a demokratikus pártok, csak az átalakuláson még át nem ment értelmiség soraiban; a kommunista párt tagjai között azonban egy sem akad. Ez az elképzelés nem felel meg a tényeknek. Mindenütt lepleződtek le jócskán jobboldali elemek a párttagok között is.

Vajon a mi kommunista pártunk nem a legkövetkezeteseb-

ben baloldali párt? De igen, a kommunista párt a szocializmusért és a kommunizmusért elszántan kiálló forradalmi erő; a szocialista forradalom és a szocializmus építése irányításának legszilárdabb pillére; a kommunista párt tagjainak természetesen mind baloldalinak kell lenniük. És valóban: párttagjaink túlnyomó többsége meggyőződéses kommunista, akik száz és száz forradalmi harcban vezették a tömegeket hősi küzdelemre az imperialisták, az ellenforradalmi erők ellen, s akik a mostani jobboldal elleni harcban is a széles dolgozó tömegekkel és a forradalmi értelmiséggel együtt elszántan harcolnak a burzsoá jobboldal ellen. Tagadhatatlan azonban, hogy vannak nem egészen világos és szilárd álláspontot álló párttagok is, akik nem látnak tisztán, akik ingadozó magatartást tanúsítanak ebben a súlyos harcban. Sőt – igen kis számban – akadnak olyanok is, akik a „kommunista párttag" cégére alatt valójában reakciós, burzsoá álláspontra helyezkednek, és akik a burzsoá jobboldalnak a kommunista párt elleni támadásai hatására az „ötödik hadoszlop" szégyenletes szerepére vállalkoztak.

Hogyan fordulhat elő ilyen jelenség?

A párt nem áll elszigetelten a társadalmon kívül. Bár a párt a legnagyobb körültekintéssel jár el a párttagok kiválasztásában, és állandóan ügyel a párttagok oktatására, azonban mégsem tudja teljesen meggátolni, hogy néhány megbízhatatlan elem be ne szivárogjon a pártba, vagy hogy egyes párttagok rossz irányba ne tévedjenek. A forradalom formájának, feladatainak, jellegének változásainál, a különböző társadalmi erők újbóli átszerveződése idején ezek a változások és átcsoportosulások természetesen magában a pártban is visszatükröződnek.

Akadnak – kis számban – olyan emberek, akiket valójában nem a forradalom érdeke késztetett a pártba való belépésre. Ezek az emberek, amikor egyéni érdekeik összeütkö-

zésbe kerülnek a forradalom érdekeivel, könnyen elárulják a pártot. Vannak – kis számban – olyan emberek, akik a pártprogramnak csak egy részét helyeslik, de annak egészével nem értenek egyet. Ezek könnyen elárulhatják a pártot, amikor a pártprogram általuk nem helyeselt részének megvalósítására kerül a sor. Vannak – kevesen – olyan párttagok, akik a forradalmi harcok hosszú ideje alatt nem tudnak elejétől végig, következetesen szoros kapcsolatot fenntartani a népi tömegekkel, nem tudják elejétől végig, következetesen megőrizni szilárd, forradalmi akaratukat, a burzsoá és kispolgári ideológia hatása alá kerülnek, és a nagy viharok idején, a harcok feszültségének tetőfokán elárulhatják a pártot. Ilyen helyzetek előálltak a múltban a párt minden forradalmi időszakában. 1927-ben, a forradalom bukása után igen sok párttag árulta el és hagyta ott a pártot, sőt akadtak olyan közismert árulók is, mint Csen Tu-hsziu és Csang Kuo-tao. A felszabadított területeken a földreform harcai során ugyancsak jó néhány párttag vált hűtlenné álláspontjához, és helyezkedett szembe – a földesurak oldalára állva – a parasztsággal, s akiket ezért ki is zártak a pártból. A szocialista forradalom sokkal mélyebbre ható, sokkal nehezebb harc, mint a polgári forradalom. Ezért egyáltalán nem csodálkozhatunk azon, hogy sok olyan párttag, aki egyéni érdekből lépett be a pártba, aki csak a demokratikus forradalomban tudott részt venni, akit megfertőzött a burzsoá ideológia, akiben megingott a forradalmi akarat, ebben a forradalmi harcban otthagyja a párt sorait. Sőt ez igen nagy előnyt jelent a párt seregeinek szilárdsága és tisztasága szempontjából. Mao Ce-tung elvtárs mondotta a „Népen belüli ellentmondások helyes megoldásáról" című cikkében: „Vajon miért lenne rossz az, hogy ezek az ingatag elemek nem óhajtanak tovább harcolni, otthagyják a pártot, és így túlnyomó többségben levő, rendíthetetlen párttagok még szorosabb egységbe tömörülve harcolhatnak tovább?"

A nehézség e kérdésben ott mutatkozik, hogy a párton belül sok jobboldali elem egyáltalán nem hozza nyilvánosságra jobboldali álláspontját; nem jelenti be, hogy ott akarja hagyni a párt sorait. Ezek burzsoá jobboldali arculata rendes körülmények között nem kerül egykönnyen napvilágra – olyan nehezen látható meg, mint a víz mélyén rejtőző hal. Ez alkalommal a burzsoázia jobboldala, a munkastílus-javító mozgalom segítésének ürügyén, dühödt támadásokat indított a kommunista párt és a szocializmus ellen. Elkeseredett harc alakult ki a kapitalista út és a szocialista út között, a kínai burzsoázia és a proletariátus között. Az osztályharc viharában viszonylag tisztázódott az emberek állásfoglalása. Csak ekkor lepleződött le a párton belüli jobboldali elemek igazi arca. Ezek a munkastílus-javító mozgalomban felhasználták a pártéletben és az állami életben mutatkozó egyes, részleges hiányosságokat és hibákat, és szövetségre lépve a párton kívüli jobboldallal, kívülről-belülről egyszerre indítottak támadást a párt ellen.

Egészen világos, hogy a legnagyobb szigorúsággal kell kezelnünk a párton belüli jobboldali elemeket. Ideológiai és politikai téren élesen el kell határolni magunkat tőlük, és kérlelhetetlenül harcolnunk kell ellenük. Vannak azonban – kis számban – olyanok, akik szerint valamivel elnézőbbek lehetünk a párton belüli jobboldali elemekkel szemben, nem kell olyan hevesen támadni őket, mint a párton kívüli jobboldalt. Ez a vélemény helytelen. Ha a párton kívüli jobboldali elemekkel szemben nem vagyunk könyörületesek, éppoly kevéssé lehetünk elnézőek a párton belüli jobboldali elemekkel szemben. Ki ne tudná, hogy a várat legkönnyebben belülről lehet elfoglalni? Támadás nélkül, önmagától összedűl a vár, ha a párt magva felbomlik, ha a proletariátus elveszti a vezető szerepét. Egyforma eréllyel kell megindítanunk a harcot a párton belüli és kívüli jobboldali elemek ellen, ha nem akarjuk, hogy ezek az elemek elrothasszák a párt élő

szervezetét; ha meg akarjuk őrizni a párt ideológiai, politikai tisztaságát.

A párton belüli jobboldali elemek elleni harcban éppoly kevéssé szabad leegyszerűsített, kapkodó módszereket alkalmazni, mint a párton kívüli jobboldal elleni támadásokban. A jobboldal elszigetelésének leghatékonyabb módszere: a tények maradéktalan leleplezése, érvelő bírálat alkalmazása. A párton belüli jobboldali elemek ellen vívott harcban nem szabad kíméletből szabadjára engedni a valóban jobboldali elemeket, de éppúgy nem szabad a nem jobboldali elemeket a jobboldalhoz sorolni.

Egész pártunk igen eleven osztálytanulságot vonhat le a jobboldal ellen vívott harcból. A valódi arany nem fél a tűzben való megolvadástól. Ez a harc az igazi arany nagy olvasztókemencéje. A párton belüli jobboldali elemek ellenyésző kisebbséget képviselnek; sok pártszervezetben egyetlen egy sem akad közülük. Az azonban tény, hogy jócskán vannak a pártban olyan emberek, akik egyes kérdésekben többé-kevésbé jobboldali ideológiát és jobboldali hangulatokat fejeznek ki, mint ahogy a fű hullámzik és hajladozik, ha szélroham száguld el felette. Igen sok pártszervezetünkben találnak még piacot a legkülönbözőbb kapitalista ideológiák. Ezért minden párttagnak kötelessége, hogy e harc során megvizsgálja önmagát, szakítson hibás nézeteivel, erősítse forradalmi öntudatát, hogy ezáltal pártunk ideológiai, politikai színvonala jelentős mértékben emelkedhessék.

A kommunista párttagoknak szilárdan síkra kell szállniuk a proletariátus kommunista meggyőződése mellett; szoros kapcsolatban kell állniuk a népi tömegekkel, le kell küzdeniük a burzsoá individualizmust és liberalizmust, s örökre meg kell őrizniük lelkesedésüket, lankadatlan forradalmi akaratukat: ellenkező esetben nem vallhatják magukat a kommunista párt igazi tagjainak. Minden kommunistának, aki életét a szocializmus magasztos ügyének kívánja szentelni, a jobb-

oldal elleni harcban habozás nélkül követnie kell a párt irányítását, a harc élvonalában kell küzdenie, hogy Kína szocialista forradalma, ezen az egész népet felölelő vitán keresztül politikai és ideológiai síkon egyaránt döntő győzelmet arathasson.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 július 28-i számában.

LEGYÜNK SZIGORÚAK A PÁRTON BELÜLI JOBBOLDALI ELEMEKHEZ

A jobboldal elleni harc mélyebb kibontakozását követően egyre nagyobb számban lepleződnek le a jobboldali elemek. Július 28-án már közzétettünk egy vitacikket a párton belüli jobboldali elemek ellen, most ezzel a kérdéssel kapcsolatban további vitát kell folytatnunk.

A különböző helyekről beérkezett anyagokból megállapítható, hogy a párton belüli jobboldali elemek többsége közvetlenül az egész ország felszabadulása előtt vagy után lépett be a pártba. Számosan vannak azonban olyanok is közöttük, akik tíz-húsz éve párttagok. A párttagság cégére alatt pártellenes, népellenes bűnös üzelmekbe kezdtek. Egy követ fújnak a párton kívüli jobboldaliakkal, és minden oldalról dühödt támadásokat intéznek a párt ellen. Világosan kell látnunk, hogy ennek a párton belül meghúzódó jobboldalnak leleplezése egyáltalában nem káros, hanem éppen rendkívül előnyös pártunkra nézve; ugyanakkor ez a jobboldal ellen vívott harcnak igen nagy eredménye, ami tekintélyes szerepet játszik pártunk megszilárdulásában és megtisztulásában.

A mi pártunk a munkásosztály szervezett élcsapata. Célja: a kizsákmányoló osztály és a kizsákmányoló rendszer teljes felszámolása, a szocialista és kommunista társadalom felépítése Kínában. Mindenkinek, aki pártunkhoz csatlakozott, rendíthetetlenül a munkásosztály álláspontjára kell helyez-

kednie; élete végéig hűnek kell maradnia a népi demokratikus rendszerhez; a párt vezetésével harcolnia kell a szocializmus és kommunizmus teljes megvalósításáért. Le kell szögeznünk, hogy párttagjainknak – különösen régi párttagjainknak – túlnyomó többsége meg is felel ezeknek a követelményeknek: mindegyik a kommunizmus elszánt katonájaként kíván harcolni. Ezt már bebizonyították számtalan forradalmi harcban, többek között a jobboldal ellen vívott jelenlegi küzdelemben is.

Azt is látnunk kell azonban, hogy pártunk nincs elkülönítve a világtól: bármennyire szigorúan járunk is el a párttagok kiválogatásánál, előfordulhat, hogy egyes osztályidegen, karrierista elemek beszivárognak a pártba, vagy hogy egyes gyenge akaratú emberek, mivel nem tudnak ellenállni a burzsoá ideológia befolyásának, teljesen elfajzanak. Ez a magyarázata annak, hogy az eddigi forradalmi harcokban mindig akadt néhány ember, aki elárulta a pártot, mert egyéni érdekei összeütközésbe kerültek a forradalom érdekeivel. Ily módon ezek az emberek immár nemcsak a párttagság feltételeinek nem felelnek meg, hanem a párttal szemben merőben ellentétes álláspontra helyezkedtek. Ezekkel szemben semmiféle elnézésnek és kíméletnek nincs helye: a legszigorúbban fel kell lépnünk ellenük. Csak így tudjuk megvédeni a párt tisztaságát, csak így tudjuk növelni a párt harci erejét, hogy tiszta lelkiismerettel vállalhassa a forradalom és az országépítés vezetését.

Pártunkban igen sok elvtárs megértette ezt az igazságot. A múltban is és a jelenben is szigorú és határozott magatartást tanúsítottak a párt árulóival szemben. A jobboldali elemek ellen most folyó harcban éppen azért sikerült folyamatosan leleplezni a párton belül meghúzódó jobboldali elemeket, mert többségben vannak azok az elvtársak, akik érzik felelősségüket a párttal és a forradalommal szemben. Arra is rá kell mutatnunk azonban, hogy vannak olyan elvtársak

is, akiknél a párton belüli jobboldal ellen folytatott harcban viszonylag súlyos liberalizmus, engedékenység tapasztalható. Még azután is, hogy a párt Központi Bizottsága megállapította a jobboldal jellegét, és útmutatást adott arra nézve, hogy a párton belüli jobboldali elemeket ugyanúgy kell elbírálni, mint a párton kívüli jobboldalt, ezek az elvtársak igen sokszor elnézőek a párton kívüli jobboldali elemekkel politikailag tökéletesen egyívású „párttagok" iránt. Nem óhajtják a jobboldaliak közé sorozni őket; különösen a jobboldalinak minősítendő régi párttagokkal bánnak túlzott óvatossággal, lágyszívűséggel és kesztyűs kézzel. Ez a helyzet már számos helyen, számos pártszervezetben gátolta a jobboldal elleni harc elmélyülését, és kedvezőtlen benyomást keltett a széles tömegekben is. A párt védelméért, a forradalom győzelme által szerzett eredmények védelméért, a szocializmus távlatainak védelméért most folyó súlyos harcban a párton belüli jobboldali elemekkel szemben tanúsított elnézés és kíméletesség azt bizonyítja, hogy e kíméletességet gyakorló elvtársak állásfoglalása nem elég szilárd.

A párton belüli és párton kívüli jobboldali elemek jellegüket tekintve semmiben sem különböznek egymástól: ezek is, azok is pártellenesek, népellenesek, szocializmusellenesek. Ha az ilyen elemek a párton kívül bukkannak fel, veszélyeztetik szocialista forradalmunkat és szocialista építésünket. Ezért kérlelhetetlenül harcolnunk kell ellenük; maradéktalanul le kell lepleznünk reakciós politikai arculatukat, hogy elszigetelődjenek a tömegektől. A párton belüli jobboldali elemek még súlyosabb veszélyt jelentenek a párt és a szocializmus ügye számára, ezért elszántan kell harcolnunk velük szemben is. Maradéktalanul le kell leplezni ezek reakciós politikai arculatát is, nehogy megtéveszthessék a tömegeket. Tudnunk kell, hogy pártunk az államhatalom vezetője, és a szocialista forradalom, a szocialista építés irányítója. Minden viszonylag fontosabb irányvonalat és politikát pártunknak

kell a néptömegek érdekeinek, véleményének megfelelően, a demokratikus centralizmus alapján megállapítania, és ezeket a pártszervezetek és párttagok által vezetett néptömegeknek kell végrehajtaniuk. Ha pártunk keretén belül megtűrjük a jobboldali elemeket, akkor ezek egyesülhetnek a párton kívüli jobboldallal, és belülről ostromolhatnak, belülről támadhatnak bennünket. Könnyen érthető igazság, hogy egy várat legkönnyebb belülről elfoglalni. Néhány elvtársunk mégsem érti meg ezt az igazságot: „kígyót melengetnek a keblükön", ahelyett, hogy elhajítanák. Vajon az ilyen jelenség normálisnak tekinthető? Vajon egy pártjához és népéhez hű ember tanúsíthat ilyen magatartást?

A párton belüli jobboldali elemek ellen már azért is könyörtelen harcot kell folytatni, mert a „párttagság" cégérét viselik. S éppen azért, mert ebben különböznek a pártonkívüliektől, nagyobb politikai tőkével rendelkeznek, könnyebben csaphatják be, téveszthetik meg és vezethetik félre a tömegeket. Elvtársainknak tisztában kell lenniük azzal, hogy ilyen párton belüli jobboldali elemek többet árthatnak ügyünknek, mint a jobboldal párton kívüli képviselői.

A párton belüli, különösen a viszonylag régi párttagsággal rendelkező jobboldali elemek ellen vívott harcban egyes elvtársak azért tanúsítottak elnéző magatartást, mert túlzott fontosságot tulajdonítanak ezek „párttagsági idejének". Az ilyen elvtársak mindig úgy vélik, hogy ezek az emberek átmentek a forradalmi harc tűzkeresztségén, érdemeik vannak a párt és a nép előtt; saját régi munkatársaikként és pajtásaikként kezelik őket, akikkel együtt élték át a szenvedéseket. Nemcsak keserű érzés van bennük, de egyenesen lelkiismeretükkel összeegyeztethetetlen dolognak érzik, hogy az ilyen embereket a jobboldal képviselői közé sorolják. Azok az elvtársaink, akik így gondolkodnak, nem értik vagy elfelejtették, hogy tagadhatatlanul nagy és mindenki által elismerendő érdemet szerzett az, aki viszonylag korán csatlakozott a

párthoz, és viszonylag sokat dolgozott a párt és a nép ügyéért, azonban éppen ezért sokkal inkább nem lett volna szabad hibát elkövetnie; és ezért még kevésbé lehetünk vele szemben könyörületesek, ha jobboldalivá vált. Ha ilyen párttagok árulják el a pártot, ez csak azt bizonyítja, hogy nem becsülik meg saját múltjukat, egyáltalán nem tulajdonítanak fontosságot a párt tanításainak, a pártfegyelemnek. Elnézést érdemel vajon tőlünk az ilyen ember? Nem szabad szem elől tévesztenünk, hogy pártunk forradalmi harci szervezet, nem pedig jótékonysági egyesület; a jótékonykodás polgári és kispolgári dolog: a mi pártunkban csak rothasztó és bomlasztó szerepet játszhat.

Külön is hangsúlyoznunk kell azonban, hogy ezek közül az elfajzott, jobboldali elemekké korcsosult párttagok közül igen sok a pártba beszivárgott osztályidegen, karrierista és individualista elemekből kerül ki, akik a legkülönbözőbb indítékok alapján léptek be pártunkba. Egyesek azért, hogy a párton belül belülről romboljanak szét bennünket, és valóban nem csekély kárt okoztak. Annak idején csak azért nem tudtuk leleplezni őket, mert viszonylag titokban végezték káros tevékenységüket. Mások egyéni hírnév- és pozíciószerzés eszközének tekintették a pártot, és mikor egyéni vágyaik mégsem teljesültek, a párttal szembeni elégedetlenségük a párttal szembeni gyűlöletté vált, s végül is még jobban pártellenes útra léptek. Mondanunk sem kell, hogy ezek az emberek, bár beléptek pártunkba, azonban egészen más úton jártak, mint mi. Annál nagyobb kárt tudtak okozni a pártnak, minél régebbi volt a párttagságuk ideje, és minél magasabb pozíciót töltöttek be a pártban. Vajon nem igen nagy haszonnal járó dolog-e, hogy a jobboldali elemek elleni harc során sikerült leleplezni ezeknek az embereknek az igazi arcát, és ezáltal óriási mértékben csökkenteni tudtuk szenvedéseinket?

Ha azt mondjuk, hogy a párton belüli jobboldali elemek-

kel szemben a legnagyobb szigorral kell eljárnunk és a legcsekélyebb elnézést sem szabad irányukban tanúsítanunk, ez természetesen nem jelenti azt, hogy az embereket elhamarkodott módon lehet jobboldali elemekké nyilvánítani. Hogy egy párttagot jobboldalinak kell nyilvánítani-e vagy sem, azt – éppúgy, mint a pártonkívülieknél – csak a legnagyobb körültekintéssel szabad eldönteni. A rájuk vonatkozó adatok összegyűjtésénél, rendezésénél és elemzésénél ügyelni kell arra, hogy a tényeknek megfelelően járjunk el, ne csökkentsük le, de ne is nagyítsuk fel a lényeget. Hibát követünk el akkor is, ha elmulasztunk olyan embereket a jobboldal képviselői közé sorolni, akiknek a való tények szerint ott lenne a helyük; de hibásan járunk el akkor is, ha jobboldaliaknak nyilvánítunk olyanokat, akiket nem kellene oda sorolni. A különböző szintű pártbizottságoknak ügyelniük kell, nehogy az elnézésből származó hibák erőteljes kijavításakor a tévesen jobboldalivá való minősítés jelensége lépjen fel.

A jobboldali elemek ellen folytatott harc rendkívül komoly osztályharc. Csak akkor tudjuk megszilárdítani pártunkat és államunkat, csak akkor tudjuk előbbrevinni a szocialista forradalom és a szocialista építés ügyét, ha a jobboldal elleni harcban a párton belül és a párton kívül egyaránt győzelmet aratunk. Ezért valamennyi párttagnak elszántan kell harcolni a jobboldali elemekkel szemben – függetlenül attól, hogy azok párton belül vagy kívül találhatók, meg kell edződniük és tökéletesedniük kell e harcban. Ezt kívánja tőlük a párt és a nép; így kell viselkednie a kommunista párt minden egyes tagjának.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 szeptember 11-i számában.

A tőkésosztály jobboldali elemei, amikor a szocializmusnak hadat üzennek, egyáltalában nem *közvetlenül* a szocializmust, hanem a szocializmus megvalósításának alapfeltételét: a kommunista párt vezető szerepét támadják. Amikor a párt vezető szerepét támadják, állandóan azt hangoztatják, hogy ők támogatják a párt irányítását, csak az úgynevezett „pártmindenhatóság" ideológiáját ellenzik; csak azt helytelenítik, hogy minden állami intézménynél a pártszervezetek játsszák a vezető szerepet; csak azt nehezményezik, hogy a párt közvetlenül „ad utasításokat" a népnek. Ebben a cikkben kizárólag ennek a „közvetlen utasításnak" kérdéséről szeretnénk beszélni – a többi problémát egy másik cikk keretében tárgyaljuk.

Huang Sao-hung a KKP Központi Bizottsága egységfront osztálya által május 16-án egybehívott vitaülésen, amikor a párt és a kormányzat viszonyáról beszélt, helytelenítette, hogy a párt közvetlenül „utasítja" a népet és a kormányt, illetőleg a párt és a kormány együttesen adnak ki intézkedéseket. Véleménye szerint ez akadályozza az ország népének mozgósítását és tömörítését az átmeneti időszakban adódó feladatok elvégzésére; s ez könnyen bürokratizmushoz, szektariánizmushoz és szubjektivizmushoz vezethet. Hasonlóan nyilatkoztak Lung Jün, Tan Ti-vu, Jang Jü-csing és mások is.

Valóban igy all a helyzet? Csakugyan olyan súlyos bűn, ha a part utasitasokat ad?

Ne ertsuk felre Huang Sao-hungot! Ő is száz százalékig „tamogatja" a part vezeteset. A lapunk majus 17-i számában megjelent kozlemeny szerint fenti megjegyzeset a kovetkező szavak előztek meg: „A kínai nép a Kínai Kommunista Part vezetesének koszonheti a forradalomban aratott gyozelmét; a Kínában folyo szocialista epités sem nélkulozheti a Kínai Kommunista Part bolcs es szilard vezetését. Ez egyáltalában nem ketseges." Ámde rogton utána feluti fejet a ketelkedés. hogyan vezeti a párt a kínai nép forradalmat és a szocializmus epitését? A Kínai Nepkoztarsasag megalapitasa előtt a kommunista párt irányította a forradalmi partizánháborút, a japánellenes partizánhaborut es a felszabadító harcot, a földberleti dij- és kamatláb-csokkentési mozgalmat, a foldreformot és a kolcsonos segitocsoportokat· mindez persze csak úgy volt lehetseges, hogy a part utasításokat adott a népnek. A Kínai Népkoztársasag megalapitasa után – a kommunista párt – megint csak úgy tudta vezetni a számtalan tomegmozgalmat, csak ugy tudott érvényt szerezni politikai irányvonalának és szamos fontosnál fontosabb torvénynek, hogy utasította a népet, vagy pedig a kormannyal kozosen intézkedett. Azt mondják, hogy ez a vezetési modszer „akadályozza az orszag nepének mozgósitását és tomoritését... konnyen vezethet burokratizmushoz, szektariánizmushoz, szubjektivizmushoz". Viszont a demokratikus forradalom és a szocialista forradalom éppen ennek a vezetési módszernek koszonheti győzelmét; a szocialista építés ilyen vezetési mód mellett ért el óriási fejlődést. Erre talan nem mondhatjuk, hogy mindez „kétségbe vonható"? Miről is van szó végeredményben, amikor a „népnek adott pártutasítások" kérdéséről beszélünk?

Eloszor is· ha egy kotelező erejú torvény kibocsátásáról van szó, ez egyáltalaban nem a párt feladata. A párt a tomegek politikai világnézetének irányító magva, nem pedig ál-

lami szerv, amelynek kötelessége, hogy a népet valamire kényszerítse. A párt nemcsak saját tömegmunkájában tiltja állandóan és ellenzi hevesen a „parancsolgatási" munkamódszert, hanem az általa irányított állami szervektől is megköveteli, hogy tiltsák és ítéljék el az ilyen eljárásokat. Ez azt jelenti, hogy az államnak bár igen gyakran kell törvényerejű rendeleteket hoznia, de nem szabad feltételeznünk, hogy egyedül e parancsokra támaszkodva, propaganda- és felvilágosító munka kifejtése nélkül is teljesíteni tudja feladatait.

Másodszor: ha az úgynevezett „utasítások" a köznapi, adminisztratív jellegű intézkedéseket jelentik, akkor ez szintén nem tartozik a párt feladatkörébe. A párt kormányunk vezető ereje; irányítja és meghatározza a kormány munkájának irányát és politikáját, és minden erővel őrködik ezeknek helyes megvalósítása felett, de nem tudja – és nem is akarja – a kormányszervek adminisztratív tevékenységét helyettesíteni. A párt egyáltalán nem arra törekszik, hogy maga lássa el bármely, nem a párthoz tartozó szerv munkáját, hogy szegre akassza saját politikai feladatait, és elmerüljön az aprócseprő, nap nap után megújuló teendők tengerében.

Harmadszor: ha ezek az „utasítások" a népre váró politikai feladatok meghirdetését és a kormány munkájában követendő politikai irányvonal megszabását jelentik, akkor szükség van rájuk – akár a párt egyedül adja ki őket, akár a kormánnyal karöltve. Így volt ez a múltban, így van a jelenben, és így lesz a jövőben is (mindaddig, amíg a párt létezik).

A kommunista párt a dolgozó nép legöntudatosabb részének szervezett csapata, a munkásosztály osztályszervezetének legmagasabb formája. Mivel a kommunista párt állásfoglalása helyes, s a párt a kínai nép felszabadító harcában elejétől végig az élvonalban küzdött, ezért igen nagy tekintélynek örvend az egész kínai nép körében. A Kínai Népköztársaság megalakulása előtt, mivel a párt szilárdan és bölcsen

irányította a népi tömegeket, időben fordult a néphez különböző felhívásaival és utasításaival, a felszabadult területek népi tömegei, sőt még a Kuomintang-uralom alatti területek leghaladóbb néptömegei is a legnagyobb tiszteletben tartották a párt felhívásait és útmutatásait. Ezért győzött a népi forradalom.

A Kínai Népköztársaság megalakulása után mennyiben változott vajon a párt vezető helyzete? Annyiban, hogy a vezető szerep megszilárdult, kiterjedt és eljutott az ország egész területére; az ország hatszázmilliós lakosságának húsává-vérévé vált. Ez volt legfőbb biztosítéka annak, hogy Kínában sikerült minden eddiginél teljesebb egységet és összeforrottságot megvalósítani, és eddig soha el nem ért, gyors fejlődést biztosítani hazánkban a munka minden területén. Államunk egész adminisztratív tevékenységét természetesen a kormányszerveknek kell végezniük. Ugyanakkor azonban nemcsak a központi kormány munkájának irányát kell a pártnak megszabnia és kialakítania (amiben a párt először is a nagy tömegek véleményére és tapasztalatára támaszkodik, a legnagyobb mértékben figyelembe véve a pártonkívüliek tanácsait is), hanem arra is szükség van, hogy vidéken és minden szinten a párt biztosítsa a megszabott irányvonal helyes és a konkrét viszonyokhoz alkalmazkodó végrehajtását. Arra is szükség van, hogy a párt nagyarányú ideológiai-politikai munkát fejtsen ki a tömegek között, hogy ily módon a megszabott irány a tömegek világszemléletévé és tevékenységévé váljék. Ezért mondotta Csou En-laj miniszterelnök az Országos Népi Gyűlés mostani ülésén a kormány tevékenységéről szóló beszámolójában: „A kormány munkáját nemcsak hogy nem akadályozza, hanem egyenesen elősegíti az a tény, hogy a párt *közvetlenül* a néphez intézi politikai jellegű felhívásait és határozatait."

A kommunista pártnak ez a szerepe és helyzete nemcsak a politikai fejlődés természetszerű következménye, hanem

szükségszerű előfeltétele is annak, hogy a szocialista országok megvalósíthassák a proletariátus diktatúráját. Ezt a szerepet nem töltheti be sem más párt, sem más politikai szervezet. Feltesszük a kérdést: milyen okunk lenne a párt e szerepének, e helyzetének megváltoztatására, gyengítésére? Talán jelentős mértékben növekedne a párt „bölcs és szilárd vezetése", és ugyanakkor erősen csökkenne a bürokratizmus, szektariánizmus és szubjektivizmus, ha a párt hangja csak titokban jutna el a néphez?

Valóban furcsa ötlet! Mi rejtőzik vajon mögötte?

E furcsa ötlet mögött az az óhaj rejtőzik, hogy a párt ne irányítsa tovább a kormány tevékenységét, gyengüljenek a kapcsolatok a párt és a néptömegek között; vagyis az az óhaj, hogy kormányszerveink igazi „bürokrata hivatalokká", a párt pedig e hivatalok többé-kevésbé felesleges függelékévé váljon.

Volt már szerencsénk olyan uralkodó párthoz, amely nem adott ki (fenti értelemben vett) „utasításokat". Az ilyen párt, mivel teljesen elszakadt a tömegektől, képtelen volt tekintélynek örvendő felhívásokat vagy útmutatásokat intézni a néphez. Az ilyen párt „vezető szerepe" a kormány tevékenységében nem áll és nem is állhat más munkamódszerekből, mint a népet kényszerítő intézkedésekből. Valamennyien emlékezünk még arra, hogy ilyen párt volt a Kuomintang-párt, ilyen kormány volt a Kuomintang-kormány.

Tagadhatatlan, hogy a Huang Sao-hung-féle emberek igen sok tapasztalattal rendelkeznek az ilyen párttal, ilyen kormánnyal kapcsolatban, hiszen hosszú időn át töltöttek be magas funkciót ilyen pártban és ilyen kormányban, és az emberek nagyon is élénken emlékeznek a pártban és kormányhivatalokban elkövetett tetteikre. Ezért az emberek kellőképpen tudják értékelni az általuk gyakorolt „bírálatot".

A népi demokratikus rendszer még nem tekinthet vissza hosszú múltra Kínában. Ezért sok ember még nem lát tisztán

e rendszer számos vonatkozásában; sokmindent nem ért meg abból a szerepből, amit pártunk játszik e rendszerben. Ugyanakkor – éppen, mert e rendszer még nemrégen alakult ki országunkban – sok vonatkozásban még nem tökéletes; sok tanulmányozást kívánó, megoldásra váró kérdés van még a párt és kormány egymáshoz való viszonyában is. Örömmel kell fogadnunk minden építő szándékú bírálatot, amely ezekkel kapcsolatban hangzik el; el kell fogadnunk minden helyes tanácsot; el kell oszlatnunk minden felmerült kételyt. Népünknek viszont kötelessége, hogy a párt népi demokratikus államunkban betöltött vezető szerepének védelmére határozott és félreérthetetlen ellentmondással válaszoljon minden uszítónak és rágalmazónak.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 július 10-i számában.

MELLŐZHETJÜK-E A POLITIKAI SZEMPONTOKAT AZ EMBEREK MUNKÁBA ÁLLÍTÁSÁNÁL?

A munkastílus-javító mozgalom megindulása óta sok vélemény és javaslat hangzott el a párt és a népi kormány káderpolitikájával, egyes intézmények, iskolák, vállalatok és szervezetek személyzeti munkájával kapcsolatban. E vélemények és javaslatok két csoportra oszthatók: részben helyesek, vagy lényegükben helyesek; az ilyen vélemények rámutattak arra, hogy igen sok területen a káderek vizsgálatánál, munkába állításánál és kezelésénél, a káderek ellenőrzésének módjában és formáiban, a személyzeti ügyekkel foglalkozó káderek kiválasztásánál, a pártonkívüli káderek szektás vagy liberális elbírálásában valóban súlyos hibák és kapkodás tapasztalható. Az ilyen véleményekre lelkiismeretesen fel kell figyelni, meg kell vizsgálni, s el kell fogadni őket, mert jelentős mértékben segítik kádermunkánk megjavítását. A vélemények egy másik típusa helytelen: tagadja a párt és a népi kormány káderpolitikájának alapelveit és a személyzeti munkában elért sikereket. A vélemények e csoportja szerint a dolog csődöt mondott; felelős beosztásban (különösen közép- és alacsonyabb szinten) működő kádereink zöme nem tudja ellátni a reá váró feladatokat, „személyeskedő" rendszer alakult ki, a káderek politikai állásfoglalását nézik, aminek következtében „csak az erkölcs bíráltatik el, de a tehetség nem"; nem a képességek alapján állítják munkába az

embereket, nem törődnek azzal, hogy el tudja-e látni valaki a rábízott feladatokat. A tőkésosztály jobboldali elemeinek véleménye ez, amelyet a legkeményebben kell megcáfolnunk és visszautasítanunk.

A párt és a népi kormány kezdettől fogva azt a normát követte a káderek kiválasztásában, hogy figyelembe vette az erkölcsi tulajdonságokat és tehetséget, vagyis más szóval, egyaránt fontosságot tulajdonított a politikai állásfoglalásnak és a szakmai képességnek. Természetes, hogy a dolgozni kívánó kádernél fontosságot kell tulajdonítani a szakmai képességnek. Csakhogy az ember nem gép. A gép azt szolgálja ki, aki kezeli; az ember minden lépését gondolkodása vezérli. Amíg az emberi világban osztályok léteznek, az osztályhelyzet mindig döntő szerepet fog játszani az emberek politikai magatartásában. Állhat a földesúr igen magas kulturális színvonalon, lehet mestere a verskölténsek, éneklésnek, lantpengetésnek, ecsetkezelésnek, mégsem alkalmas a földreform vagy a mezőgazdasági termelőszövetkezet irányítására. Éppígy a tőkés sem vezetheti a „Három-ellenes" vagy „Öt-ellenes" mozgalmat; a legkevésbé sem irányíthatja a szocialista átalakítás vagy a szocialista építés munkáját, még ha oly eredményesen tudja is intézni ügyeit. Csak a munkás, a paraszt és a munkássággal és parasztsággal szorosan összeforrt forradalmi értelmiségnek a próbát kiállt, élenjáró elemei képezhetik a proletárdiktatúra magvát. Csak olyan emberek tudják szívvel-lélekkel szolgálni a szocializmus ügyét, akik ideológiailag is síkraszállnak a szocializmusért, vagy legalábbis rokonszenveznek vele. Ezért a párt és a népi kormány káderpolitikája és személyzeti kérdésekben követett magatartása nem egyszerű adminisztratív ügy, hanem az ország sorsára is kiható, az államhatalom lényegét is befolyásoló, elvi kérdés. Különösen fontos és jelentős probléma ez forradalmak idején. A forradalom győzelme vagy bukása múlik azon, hogy melyik osztály ragadja meg és tartja kezében, mi-

lyen politikai erő építi ki az államhatalmat. Pontosan erről feledkezett meg – vagy szándékosan ezt „felejtette el" – mindenki, aki ellenzi a párt és kormány káderpolitikáját, aki helyteleníti, hogy az emberek alkalmazásánál a politikai állásfoglalásnak fontosságot tulajdonítsanak.

A történelem során minden államhatalom meghatározott osztályokra, meghatározott politikai erőkre alapozva épült fel. Ha van valami különbség ebből a szempontból szocialista ország és kapitalista ország között, a különbség csak abban rejlik, hogy míg a szocialista államok ezt nyíltan bevallják, addig a tőkésországok állandóan igyekeznek „az egész nép államának" feltüntetni magukat. Marx és Engels a „Kommunista Kiáltvány"-ban már 1848-ban hangsúlyozták: „A munkásforradalomban az első lépés, hogy a proletariátust uralkodó osztállyá emeljük és kiharcoljuk a demokráciát". 1871-ben, a Párizsi Kommün tapasztalatai után Marx ezt a gondolatot a következőképpen fejlesztette tovább: „... a munkásosztály nem veheti egyszerűen birtokába a kész államgépezetet, hogy azt saját céljaira működésbe hozza."* Ez azt jelenti, hogy a munkásosztálynak új emberekkel, új szervezetekkel, új módszerekkel kell felváltani a régi államgépezetet. Lenin, elméletben és gyakorlatban egyaránt, óriási mértékben fejlesztette tovább a marxi államelméletet, és vezetésével létrejött a világ első munkásosztály-irányította állama. Még a Kínai Népköztársaság megalakulása előtt fejtette ki Mao Cetung „A népi demokratikus diktatúráról" című cikkében: „Tapasztalataink összefoglalása és egy pontba tömörítése: a munkásosztály által (a kommunista párton keresztül) vezetett és a munkás-paraszt szövetségen alapuló népi demokratikus diktatúra." A Kínai Népköztársaság Alkotmányának 1. cikkelye is világosan megmondja: „A Kínai Népköztársaság a munkások és a parasztok szövetségén alapuló népi demokratikus ál-

* *Marx–Engels.* Válogatott művek. I. köt. Szikra 1949. 498. old.

lam, amelyet a munkásosztály vezet." Nincs és nem is lehet ezzel kapcsolatban egyetlen homályos pont sem. A népi kormánynak személyzeti politikájában természetes kötelessége, hogy a munkásosztály politikai normái alapján járjon el a káderek kiválasztásánál; természetes kötelessége, hogy az állami apparátus felépítése pontosan megfeleljen az alkotmány megszabta követelményeknek: a munkásosztály irányítása, a munkás-paraszt szövetség legyen az alapja.

Lenin az „Állam és forradalom" című művében így irta le a proletárdiktatúra lényegét: „Az osztályharc tana, amelyet Marx az állam és a szocialista forradalom kérdésére alkalmaz, szükségszerűen a proletariátus *politikai uralmának*, diktatúrájának elismeréséhez vezet, azaz egy senkivel meg nem osztott és közvetlenül a tömegek fegyveres erejére támaszkodó uralom elismeréséhez. A burzsoázia megdöntése csak úgy valósítható meg, ha a proletariátus *uralkodóosztállyá* válik, amely meg tudja törni a burzsoázia elkerülhetetlen, kétségbeesett ellenállását, és a dolgozók és kizsákmányoltak *egész* tömegét meg tudja szervezni egy új gazdasági forma megteremtésére."*

A „senkivel meg nem osztott uralom" kifejezés itt természetesen nem azt jelenti, hogy a proletariátus az államhatalomban nem szövetkezik a széles, nem proletár tömegekkel: egyáltalában nem jelenti azt, hogy a proletariátusnak nem kell gazdasági és kulturális munkájában teljes mértékben felhasználnia minden szakembert és technikust, aki a régi rendszerben tanult, de a dolgozó néppel együtt kívánja építeni a szocializmust. E kifejezés azt jelenti, hogy a proletariátus a hatalom gyakorlásában nem osztozik senkivel.

Országunkban, konkrét történelmi viszonyaink következtében, a proletariátus vezette hatalomban nemcsak a parasztságnak és forradalmi értelmiségnek széles tömegei kaptak

* *Lenin* Művei. 25. köt. Szikra 1952. 433. old.

részt, hanem tőkés elemek és a tőkésosztály politikusai is. Ilyen körülmények között a népi kormánynak a káderek kiválasztásával kapcsolatos feladata természetesen rendkívül nehéz és bonyolult. Vajon nem világos-e, hogy a szocializmus ügyének érdekében, annak érdekében, hogy a vezetés – amelyet a proletariátus gyakorol az egész államhatalomban – ne ingadozzék, meg kell értenünk a legkülönbözőbb származású, legkülönbözőbb sorsú káderek politikai élettörténetét, politikai hajlamait és politikai jellemét, és a káderek politikai magatartása és szakmai rátermettsége alapján kell megfelelően elhelyezni őket. Ha nem így járnánk el, ha – egyes emberek óhajának megfelelően – megszüntetnénk a személyzeti osztályokat, ötletszerűen, összevissza alkalmaznánk és használnánk fel a káderekat, sőt a fontos tisztségeket zavaros politikai arculatú, lelkesedés nélkül dolgozó emberekre bíznánk, akkor veszélyes helyzetbe kerülne a szocializmus, a népi demokratikus hatalom ügye.

Azok az emberek, akik helytelenítik a káderek politikai állásfoglalásának tekintetbevételét, gyakran valami elvont dolognak vagy misztikus jelenségnek, esetleg a kiküszöbölendő, különcködő szektariánizmus megtestesülésének tartják az úgynevezett „morált". Ez persze a tények elferdítése. A valóságban – mint fentebb már hangsúlyoztuk – államapparátusunkba (és természetesen még inkább gazdasági és kulturális szerveinkbe) az egységfront-politika, a régi emberek „bevonásának" politikája és az értelmiség tömörítésének, oktatásának, átnevelésének politikája igen sok olyan embert vitt be, aki a múltban egyáltalában nem volt „összeházasodva" a forradalommal, sőt egyenesen az ellenség oldalán állt. Ezt mindenki tudja. Egy munkásosztály vezette szocialista országnak viszont, saját dolgozóival szemben, természetesen fel kell állítania bizonyos politikai követelményeket. Élettörténetük lehet tökéletesen eltérő, ezerféle, de világosan tisztázni kell múltjukat. Ha nem is emlegetjük régi politikai

meggyőződésüket, de elengedhetetlen, hogy most elfogadják a szocializmust és a népi demokratikus rendszert. A Kínai Népköztársaság Alkotmányának 18. cikkelye előírja: „Az állami szervek valamennyi dolgozója szolgálja odaadóan a népi demokráciát, engedelmeskedjék az alkotmánynak és a törvényeknek, s szolgálja minden erejével a népet." E cikkely meghatározza a „morálnak" azt a minimumát, amelyet államunk valamennyi dolgozójától megkövetel. Az államnak a dolgozók munkába állításánál és káderezésénél éppúgy, mint a dolgozók nevelésénél és oktatásánál, szigorúan ragaszkodnia kell ehhez a normához. A káderek politikai magatartásának tekintetbevételét ellenző emberek a politikai nevelést is ellenzik az iskolákban; azt is helytelenítik, hogy az egyetemi hallgatók felvételénél, az ösztöndíjasok kiválasztásánál szem előtt tartjuk a politikai körülményeket. Ebben nincs semmi meglepő. A meglepő csak az, hogy az ösztöndíjasok kiválasztására vonatkozó eljárás megvitatásánál néhány, a Felsőoktatási Minisztériumban dolgozó elvtárs is elismerte annak a bírálatnak jogosultságát, hogy „túl nagy fontosságot tulajdonítunk a politikának, túl keveset a szakmai rátermettségnek". Mintha azt hinnék, hogy a kiválogatásnál el lehet siklani a politikai magatartás felett, és „egyformán tekinteni és egyenlően kezelni mindenkit". (Lapunk május 29-i számának vezércikke.) Hibát követünk el, persze, ha felületesen vizsgáljuk a szakmai képzettséget, de abban vajon mi a rossz, ha politikai szempontokat is figyelembe veszünk? Az ösztöndíjasok kiválogatása, az egyetemi hallgatók felvétele és nevelése, a végzett hallgatók munkába állítása: mindez a legszorosabb összefüggésben áll a nép egész ügyével. Hogyan lehetne figyelmen kívül hagyni a politikai magatartás kérdését? A valóságban nincs a világon olyan hatalmi rendszer, amely a tehetségek kiválasztásánál, munkába állításánál, fejlesztésénél ne tartana politikai normákat is szem előtt. A különbség csak e normák konkrét tartalmában rejlik: a dol-

gozó nép érdekeit szolgálja-e, vagy ennek ellenkezőjét? A világ egyetlen államában sem tekintik mellékes kérdésnek a káderek politikai magatartását. Ha nem szocializmusellenesség, nem proletárdiktatúra-ellenesség, akkor legalábbis politikai analfabétizmus jellemzi azokat, akik megkövetelnék a párttól, a népi kormánytól, hogy „csak a tehetséget mérlegelje", és a munkába állításnál ne törődjön a káderek politikai jellemével.

A jobboldali elemek dühösen acsarkodnak a párt és a népi kormány káderosztályai ellen; a „szektariánizmus melegágyának", a „pokol tornácának" nevezik azokat. A személyzeti osztályok iránti gyűlöletükből látszik, hogy milyen fontos szerepet játszanak ezek a munkaterületek az osztályharcban. Be kell vallanunk, hogy kádereink egy részének még nincs kellő tudása és tapasztalata; munkamódszereiknek, munkájuk formáinak még nagyon sokat kell javulniuk. A káderek kiválasztásában és munkába állításában még sok kisebb-nagyobb hibát követnek el, amelyek megfelelő orvoslásra szorulnak. A személyzeti osztályok által követett irány azonban általában megfelel a nép érdekeinek; ezek az osztályok tagadhatatlanul nagyon nagy eredményeket értek el az országépítés elmúlt nyolc éve alatt. Hibának tekinthetjük-e, hogy a párt és a népi kormány a kiváló emberek egész seregét – munkást, parasztot, nőt, fiatalt, „értelmiségi kisembert", „rongyoscipőjűeket" – a régi társadalom kisemmizett, háttérbe szorított képviselőit – választotta ki és emelte hazánk politikai színpadára, állította fontos pozíciókba a legkülönbözőbb területeken, hogy az ország gerincévé váljanak? Képes lett volna-e hazánk ilyen maradéktalanul győzelemre vinni a demokratikus forradalmat, s megvalósítani a nemzeti egységet és összefogást, sikerrel végrehajtani a szocialista forradalmat, ha nem az ő átélt szenvedéseikre, a széles néptömegekkel való szoros összeforrottságukra támaszkodik? Ért volna-e el ilyen eredményeket államunk a minden oldalról

tornyosuló nehézségek leküzdésében, haladt volna-e ilyen mérföldes lépésekkel előre országépítésünk ügye, ha hazánk nem azokra a lankadatlan erőfeszítésekre támaszkodik, amelyeket ők fejtettek ki, a népi tömegekkel vállvetve? A régi korok bürokratikus intézményei telve voltak „kiváló tehetségekkel", mégsem tudták megakadályozni a hivatali pénzek elsikkasztását, a protekcionizmust, a korrupciót, a tömegek elnyomását és egyéb szégyenteljes jelenségeket! Vajon nem sikerült-e viszont e jelenségeknek gyakorlatilag véget vetni saját állami intézményeinkben? Mi már megszerveztük az új típusú, a dolgozó népet szolgáló államapparátust. Vajon ez a tény önmagában nem bizonyítja-e a párt és a népi kormány káderpolitikájának helyességét és eredményességét? Persze rá kell mutatnunk arra is, hogy építőmunkánk sikerében benne vannak a különböző technikai szakemberek, a régi társadalomban nevelkedett, de az új társadalmat szívvel-lélekkel támogató köztisztviselők munkájának eredményei is. Viszont az a tény, hogy ezek is lehetőséget kaptak a haza szolgálatára, nem éppen azt bizonyítja-e, hogy személyzeti osztályaink egyáltalában nem szorították ki a *nem* a dolgozó nép köréből származó alkalmazottakat, és egyáltalában nem a „csak párttagokat alkalmazunk" szektás vonalát követik?

Személyzeti osztályaink nem mentesek a szektásságtól. A párt munkastílus-javító mozgalmának egyik feladata éppen az, hogy harcoljunk ez ellen a káros irányzat ellen, amely nem méltó a munkásosztályhoz, nem méltó a szocializmushoz. A szektásság elleni harc azonban a legkevésbé sem jelenti azt, hogy az alkalmazásoknál figyelmen kívül hagyhatjuk a politikai magatartás kérdését. Éppen ellenkezőleg: a szektásság ellen vívott küzdelemmel párhuzamosan harcolnunk kell – a párton belül és párton kívül egyaránt – ez ellen a felfogás ellen. A munkastílus-javító mozgalomban csak így érhetjük el a káderpolitikával kapcsolatos céljainkat, csak így valósíthatjuk meg maradéktalanul a „morál és tehetség"

összekapcsolásához való ragaszkodás alapelvét. Ha szakítanánk a népi tömegekhez való hűség, a népi demokráciához való hűség, a szocializmushoz való hűség politikai követelményével, olyan – másik – politikai normát állítanánk fel, amely az embereknek igen kis csoportjára nézve lenne csak kedvező. Ez nemcsak ízig-vérig szektás, hanem a történelem objektív törvényei szerint természetszerűleg reakciós, népellenes, szocializmusellenes politikai követelés lenne.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 július 23-i számában.

A tőkésosztály jobboldali elemeit bíráló, most folyó nagy szocialista forradalmi harc komoly történelmi próbatételt jelent valamennyi demokratikus párt számára.

A munkastílus-javító mozgalomban leleplezett pártellenes, népellenes, szocializmusellenes burzsoá jobboldal képviselőinek jelentős részét a demokratikus pártok vezetői és tagjai között találjuk. Politikai helyzetük fontossága és politikai tapasztalataik gazdagsága miatt – amellyel sokan rendelkeznek közülük – döntő szerep jutott nekik a burzsoá jobboldal által indított dühödt támadásokban. Az egész országban vagy egyes helyeken, esetleg bizonyos területeken vagy egységekben az élre kerültek, kisebb-nagyobb mértékben kezükbe ragadták a hatalmat; mozgatnak és izgatnak; tervezik és szervezik a nép és a szocializmus ellen irányuló dühödt támadásokat.

Az embereknek e csoportja természetesen sohasem hirdeti nyíltan és hivatalosan a szocializmusellenességét. Menthetetlenül elszigetelődik és csődöt mond ma az az ember, aki nyíltan feltárja antiszocialista meggyőződését. A jobboldali klikk tehát inkább ravasz, kétszínű módszerekhez folyamodik; szavakban a szocializmus hívének vallja magát, a valóságban azonban egy tollvonással semmisnek nyilvánítja a szocialista forradalom és a szocialista építés minden eredményét, szembehelyezkedik az egész szocialista renddel, a szocializ-

mus ügyének egész irányával és politikájával, különösen annak döntő tényezőjével: a kommunista párt vezető szerepével. Követelik, hogy a párt innen is, onnan is vonuljon vissza; helytelenítik, hogy a kommunista párt jelöli ki a kormány által követendő irányt, politikai vonalat; ellenzik, hogy a párt tervezze a szocializmus építését és „utasításokat adjon" a népnek. A „hosszú ideig tartó együttélés, kölcsönös ellenőrzés" politikai irányát felhasználva követelik, hogy a demokratikus pártok a kommunista párttal szakítva s vele szembehelyezkedve kaparintsák meg a hatalmat. Tiltakoznak a kapitalista elemek és a burzsoá értelmiség ideológiai átnevelése ellen, és ezeknek az elemeknek kapitalista beállítottságát dicsőítve, élesztgetve és felhasználva, támadják a kommunista pártot. Arról álmodoznak, hogy Kínában is elérik a Magyarországon lezajlott események megismétlődését; zűrzavart idéznek elő; így azután megjelenhetnek majd a romok eltakarítására és a vezető szerep átvételére, vagyis: a föld egy darabján visszafelé tudják forgatni a történelem kerekét, vissza tudják állítani a tőkés uralmat. E gonosz szándékuk ma már mindenki előtt világos.

Népellenes, pártellenes, szocializmusellenes terveik megvalósítása érdekében a jobboldalnak ez a magva már egységbe tömörítette a burzsoázia jobboldali elemeit, csalogatja, ámítgatja és uszítja a „középutasokat"; kiszorítja és támadja a baloldal szervezeti vonalát. A szektásság elleni harc örve alatt támadják és becsmérlik a baloldalt, és igyekeznek minden erejükkel kezükbe ragadni a hatalmat a különböző demokratikus pártok központi bizottságában és helyi vezető szerveiben, sőt van már egész sereg szervezet, amelyben sikerült is kezükbe kaparintani a vezetést. A „zárt ajtók politikája" ellen vívott harc örve alatt rombolják le azokat az eredményeket, amelyeket a demokratikus pártok sokéves fejlődésük és a kölcsönös összefogás megszilárdítása terén elértek; a leggonoszabb eszközökkel igyekeznek „csatarendbe

szerveződni", és próbálják kiépíteni úgynevezett „széles tömegbázisukat". Ez a „tömegbázis" – amely a legkülönbözőbb büntetett előéletű vagy felügyelet alatt álló jómadarakból toborzódik, akik elégedetlenek a szocializmussal és a kommunista párttal, és akiknek „minden jó, amit a párt helytelenít, és minden rossz, amit a párt javall" – különösen fontos a számukra. Dühödt támadásaik során megindították az ún. „tagbelépés a tűzvonalban" kampányt: tágra nyitották kapuikat ezek előtt az elégedetlenek és jómadarak előtt. A „középutasokat" is beszívták pártjaikba; nem azért, hogy segítsenek nekik a szocialista átformálódásban, hanem hogy magukhoz édesgessék és felbujtsák őket, hogy előtérbe tolják a „középutasok" jellegének reakciós arcát, és visszarántsák őket a haladás útjáról. A jobboldal szervezkedésének vonalát a kommunistaellenesség, a népellenesség, a szocializmusellenesség reakciós politikai irányvonala határozza meg; a szervezkedésnek útja ezt az irányvonalat szolgálja. Ma már fokozatosan lepleződik le és válik közismertté ez a reakciós szervezkedési út.

Az egyes demokratikus pártok jobboldali tevékenységének intenzitása természetesen nem egyforma. Egy időszakban azonban a jobboldali irányvonal valamennyi demokratikus pártban erős befolyást gyakorolt, és e pártok egy részében – ha nem is mindenütt, de részlegesen – a jobboldal irányzata kerekedett felül. Így egy bizonyos időben igen sok demokratikus pártszervezet a pártellenes, népellenes, demokráciaellenes támadások legális eszközévé vált. Ebben a súlyos helyzetben a demokratikus pártok a jobboldalt bíráló országos harcban valóban komoly próbatétel előtt állnak, és a néptömegek színe előtt kell bebizonyítaniuk, hogy állják a próbát.

Nem véletlenül alakult ki ez a komoly helyzet. Valamennyi demokratikus párt elsősorban a nemzeti burzsoáziának és e burzsoázia értelmiségi elemeinek politikai pártja. Természe-

tes, hogy mind a demokratikus, mind a szocialista forradalom időszakában élénken tükröződött ennek az osztálynak kettős jellege és politikai megosztottsága. Országunk történelmi és reális adottságai lehetővé teszik a szocialista átalakulást ez osztály tagjainak túlnyomó többségénél. Ez az átalakulás azonban nem megy éles és heves osztályharc nélkül, hiszen a szocialista forradalom végeredményben ellentétben áll a kapitalista osztály lényegével és vágyaival. Az átalakítás tehát az osztály számos képviselőjénél elkerülhetetlenül ellenkezésbe, egy másik részénél természetszerűleg heves ellenállásba ütközik.

Az elmúlt évek alatt tisztán láthattuk, hogy a gyakorlatban már megindult a harc az iparos és kereskedő körök, az értelmiség, a demokratikus pártok tagjai sorában a két út – a kapitalista és a szocialista út – körül. Azt is láthattuk, hogy igen sokan minél hosszabb ideig szeretnék fenntartani az „új-demokratikus rendet", hogy „kapitalizmus és szocializmus egyaránt megtalálja helyét a nap alatt". A gyakorlatban ez azt jelentette, hogy tiltakoztak a szocialista forradalom végrehajtása ellen, és szabad fejlődést követeltek a kapitalizmus számára, hogy ilyen módon Kína lassanként a tőkésosztály köztársaságává váljon. Az akkori körülmények között azonban ez a harc nem fejlődött, nem mélyült el és nem tört ki. A szocialista átalakulásnak 1956-ban bekövetkezett fellendülése után mélyreható, döntő változások játszódtak le országunk politikai szerkezetében. Országos méretekben lényegében sikerült felszámolni a kapitalista tulajdonrendszert; a gazdasági élet „öt tényezője" helyett monopolhelyzetet nyert a szocialista gazdasági rendszer. A tőkésosztály és a burzsoá értelmiség elvesztette eddigi gazdasági alapjait, márpedig „mihez tapadjon a szőr, ha nincs a bőr?" Az egyetlen kiút, az egyetlen ragyogó távlat számukra: a szocialista gazdasági rendszer alapjaira helyezkedni, megváltoztatni eddigi politikai álláspontjukat, s a szocializmus szolgálatába állni.

A másik út – a kilátástalan élethalálharc, a kapitalizmus helyreállításáért folytatott cselszövések útja – zsákutcába torkollik. A kettő között harmadik út nincsen. Ezért jelentett élethalálharcot az a küzdelem, amelyet a tőkésosztály és a kapitalista értelmiség tagjai folytattak a két út körül. A tőkésosztály és a burzsoá értelmiség soraiban, a demokratikus pártokban éppen ez az elmélyült és lényegbevágó, történelmi, szocialista átalakulás hozta létre az új politikai rétegeződést, amelynek során kialakult a jobb-, a baloldal és a „középutasok" csoportja. Egy kis részük politikai szempontból szakított a kapitalista álláspontjával, és a munkásosztály álláspontjára helyezkedett, bátran síkraszállt a szocializmus mellett és a kommunista párt vezetése mellett: a szocialista forradalom baloldalává vált. Ez a baloldal fokozatosan alakult és fejlődött ki a szocialista átalakulás folyamatában. Egy része a demokratikus forradalom időszakának baloldali elemeiből fejlődött ki; egy másik része a „középutas" elemekből. A demokratikus forradalom baloldalának egy része a szocialista forradalom időszakában a „középutasok" közé sodródott, míg néhány képviselőjük átállt a jobboldaliak közé. A tőkésosztály és a burzsoá értelmiség tagjainak nagy része változatlanul a „középutat" képviseli: egyrészt – különböző mértékben – hajlandók elfogadni a kommunista párt vezetését és a szocializmus útját; a többéves oktatás és tanulás eredményeképpen már megtették az első lépéseket azon a hosszú úton, amely a kapitalista állásponttól a munkásosztály álláspontjáig vezet; ezek még tovább fejlődhetnek, haladhatnak előre, sőt egy részük már közel is került a baloldalhoz. Másfelől azonban tulajdonképpen nem szakítottak még végleg a kapitalista állásponttal, még gyakran emlékeznek a kapitalizmusra és a régi világra; még sokszor habozva fogadják el a kommunista párt vezetését; kételkednek a szocializmus győzelmében, és bizonytalanok a munkásság és parasztság szolgálatában; sok vonatkozásban még nem illesz-

kedtek be az új világba. Ezen a téren hasonlítanak a jobboldal képviselőihez. Közülük többen találják meg „kebelbarátjaikat" a jobboldali elemek között, és válnak azok szócsövévé. A jobboldal dühödt támadásai idején még nagyobb számban esnek áldozatul az izgatásnak és megtévesztésnek, és – különböző mértékben – rokonszenveznek a jobboldalhoz tartozókkal, támogatást nyújtanak nekik.

Mivel a „középutas" elemek többsége – különböző mértékben – a jobboldal befolyása alá került és kiszolgálja azt, tehát e jobboldal erős hatást gyakorol sok demokratikus párt politikai jellegére, politikai irányára és politikai útjára. Így teljes lett a zűrzavar. A tőkésosztály jobboldala, ez a vékony réteg kitart kapitalista álláspontja mellett. A szocialista átalakulás fellendülésének hatalmas történelmi folyamatában a tőkés gazdasági rend elvesztette Kínában létének feltételeit és pozitív szerepét. Ilyen körülmények között a kapitalista állásponthoz ragaszkodó, a szocializmust, a munkásosztályt, a szegényparasztságot, a forradalmi értelmiséget, a kommunista pártot dühödten támadó kapitalista jobboldal egyszersmind reakciós politikai csoporttá is süllyedt, amely megkísérli kizökkenteni a sinekből a történelem vonatát. E réteg és a nép közötti ellentmondás antagonisztikus, kibékíthetetlen, „vagy te halsz meg, vagy én" ellentmondás.

A különböző demokratikus pártokon belül található jobboldali elemek történelmi szempontból több csoportra oszthatók. Az egyik csoport olyanokból áll, akik a demokratikus forradalom alatt a „középutas" vonalat létrehozták és támogatták. A „középút" azt jelentette, hogy nem akarják a kommunista párt vezetését – vagyis burzsoá köztársaságot kívánnak. Azok közül azonban, akik annak idején a „középút" kezdeményezői és támogatói voltak, nem váltak mindannyian jobboldalivá. Közülük többen megváltoztatták álláspontjukat; a jobboldali elemek azonban a mai napig kitartottak álláspontjuk mellett. Amikor a népi felszabadító háború

már döntő győzelmet aratott, összeesküvést szőttek a népi győzelem meghiúsítására és megakadályozására. Céljuk a forradalmi háborúnak a „kellő időben való megtorpantása" volt. Megpróbáltak a zavarosban halászni; javasolták a „hatalom három részre osztását". A Kínai Népköztársaság megalakulása után is elégedetlenkedéssel és ellenállással fogadták a „balra tarts!" külpolitikai irányt, a földreformot, az „Állj ellen Amerikának, segítsd Koreát", az „ellenforradalmárok elnyomása", a „Három-ellenes" és „Öt-ellenes" mozgalmat és végül az ideológiai átalakítás mozgalmát.

Egy másik csoport eredetileg a reakciós uralkodó blokkhoz tartozott, és csak közvetlenül a népi forradalom győzelme előtt vagy után ereszkedett le a néphez; világszemlélete megváltoztatását nem tartotta kötelességének. Akadnak közöttük olyan reakciós elemek is, akiket a jobboldal csak most szippantott magához. A fenti csoportok valamennyi tagja gyakorlott mestere a nép- és pártellenességnek. Mao Cetung elnök mondotta 1950-ben a Népi Politikai Tanácskozó Testület első ülésszakának 2. ülésén: „A háború és a földreform az a két »fő tantárgy« az új demokrácia történetében, amelyből az ország valamennyi lakosának, valamennyi pártjának le kell vizsgáznia." Most a tények bebizonyították, hogy ezek a jobboldali elemek nem tudtak levizsgázni e két tantárgyból, vagy pedig alakoskodással mentek át a vizsgán; valódi arcuk akkor mutatkozott meg, amikor a „szocializmusból kellett felelniük". Vannak olyan emberek, akik e két vizsgán átmentek, és nem is csatlakoztak a jobboldalhoz, csak a szocialista forradalom vizsgáján buktak meg, és váltak pártellenes, népellenes, szocializmusellenes jobboldali elemekké.

Az a helyzet, amelyre fentebb rámutattunk, magyarázza, hogy miért nem tekinthető véletlennek a jobboldalnak a szocialista forradalom e felelősségteljes időszakában indított dühödt támadása és az a sok nehézség, amellyel a demokra-

tikus pártoknak politikai és szervezeti vonalon meg kell küzdeniük. A támadások és nehézségek is elkerülhetetlenek voltak, mert gyökereik mélyen nyúlnak vissza a társadalmi osztályokba és a történelembe. Nem vitás, hogy a tőkésosztály tagjai és a burzsoá értelmiségi elemek számára (akár párttagok, akár pártonkívüliek) nem könnyű, nem egyszerű dolog teljes eltökéltséggel kiállni a szocializmus mellett, és elismerni a szocialista út helyességét és a kommunista párt vezető szerepét. Most láthatjuk, hogy közülük igen sokan nem teljes eltökéltséggel, hanem habozva és ingadozva választották ezt az utat. A burzsoá jobboldal elhatározta, hogy megmérkőzik a munkásosztállyal, a szegényparasztsággal és a kommunista párttal, és megkísérli előkészíteni az utat a kapitalizmus visszaállítására. Több demokratikus pártban a burzsoá jobboldal teljesen a tőkés elemek, a burzsoá értelmiség és a demokratikus pártok számos képviselőjének habozására és ingadozására támaszkodva, és ezekkel a habozókkal és ingadozókkal szövetségre lépve hívta ki mérkőzésre a munkásosztályt. A mérkőzés sorsa már eldőlt; a burzsoázia, a burzsoá értelmiség és e politikai pártok tagjainak túlnyomó többsége már kezd kijózanodni, és kezd balfelé fordulni. Nemcsak elkerülhetetlen, de igen hasznos is volt ez a mérkőzés: a jobboldal számára kudarcot, nagyon sok embernek tanulságot, némi öntudatra ébredést jelentett; lehetővé tette számukra, hogy most már teljes eltökéltséggel válasszák a szocializmus útját. Nagy kérdés ez mind a jobboldal, mind a nép számára, amelyre csak nagy tettekkel s nem kis gesztusokkal vagy semmittevéssel lehet felelni. Ha a jobboldal már megtette a maga lépéseit, vajon mozdulatlan maradhat-e a nép?

Egyetlen politikai párt sem öncél: mindegyik valamilyen gazdasági alap szolgálatának eszköze. Ha nem a szocializmust szolgálja, akkor a kapitalizmust. Mindegyik demokratikus párt csak akkor lesz képes a „hosszas egymás mellett élésre és a kölcsönös ellenőrzésre", ha alkalmazkodik a szocializ-

mus új korszakának követelményeihez, és híven szolgálja a szocializmust. A mostani helyzet azonban bebizonyította, hogy az egyes demokratikus pártok még kapitalista jellegű pártok minden vonatkozásban; még nem váltak valóban a szocializmus szolgálatában álló politikai erővé. Nagy utat kell még megtenniük, nagy ellentmondást kell még feloldaniuk. Az ellentmondás feloldásának egyetlen útja a gyökeres átnevelődés. Gyökeresnek kell lennie ennek az átnevelődésnek azért, mert egy kapitalista politikai párttól kell eljutni egy szocialista politikai pártig. Hiába tagadja a jobboldal az átalakulás gyökeres jellegét, hiába tagadja a tőkés- és munkásosztály közötti lényegbevágó különbséget: ez az igazság megcáfolhatatlan. Ma már tökéletes világossággal látjuk ennek az átalakulásnak halaszthatatlan szükségszerűségét.

Mi a mércéje ennek az átalakulásnak? Mao Ce-tung elnök a „Népen belüli ellentmondások helyes megoldásáról" című cikkében hat kritériumot sorol fel annak felismerésére, hogy az átalakulás valóban megtörtént-e. Ezen ismérvek között a legfontosabb a szocialista útnak és a kommunista párt vezető szerepének elismerése. Országunk politikai életében – tehát természetesen valamennyi demokratikus párt átalakulásában is – ez a legfontosabb ismérv. A szocialista forradalom időszakában minden demokratikus párt történelmi feladata éppen abban állt, hogy e hat kritérium alapján oktassa az általa képviselt vagy vele kapcsolatban álló osztály- és néprétegeket; lendítse előre és segítse őket a szocialista átalakulás tökéletes végrehajtásában. Ez azt jelenti, hogy e pártoknak nem szabad ez osztály- és néprétegek kapitalista irányait és törekvéseit (vagyis a történelem fejlődési törvényeivel homlokegyenest ellenkező érdekeit) képviselni, hanem azokat az érdekeket kell képviselni, amelyek összhangban állnak a fejlődés törvényszerűségeivel.

E cél érdekében valamennyi demokratikus pártnak olyan

oktatásban kell részesíteni párttagjait, hogy azok „felhagyjanak kapitalista álláspontjukkal, és tegyék magukévá a szocializmus álláspontját"; elérjék – mind az egyéneknél, mind a közösségeknél – a döntő átalakulást. Jelenlegi legelső feladatuk pedig: megindítani az átfogó és mélyreható munkastílus-javító mozgalmat. E mozgalom során teljesen szét kell zúzniuk a jobboldali klikkeket; el kell szigetelniük, ki kell vetniük maguk közül a jobboldali elemeket; segíteniük kell tagjaiknak, hogy a „középutasokat" elválasszák, elhatárolják a jobboldaltól; fokozottabb ütemben kell végrehajtaniuk politikai álláspontjuk megváltoztatását. Valamennyi demokratikus pártnak ez a legfontosabb politikai feladata a jelenlegi helyzetben. Szilárdan kell állást foglalniuk a szocializmus döntő kérdéseiben, és őszinte szívvel kell elfogadniuk a kommunista párt irányítását. A tények bizonyítják, hogy mindazok a demokratikus pártok, amelyek elvetették a kommunista párt vezetését, szükségszerűen útvesztőbe jutottak, a szocializmussal ellentétes irányban haladtak, elvesztették a nép bizalmát és a hosszas együttélés lehetőségét. A demokratikus pártok egyetlen helyes iránya és kiútja: a kommunista párt vezető szerepének őszinte elfogadásával, a baloldalra támaszkodva tömöríteni és irányítani a „középutasokat" a balfelé való haladásra; elszigetelni és leválasztani a jobboldali elemeket, és szolgálni a szocializmust. Csak így valósulhat meg a hosszas együttélés és kölcsönös ellenőrzés elve.

Valamennyi demokratikus párt elhatározta már, s meg is kezdte szervezeteiben a jobboldal bírálatát, a kapitalista álláspont felszámolását, a szocialista álláspont megszilárdítására irányuló munkastílus-javító mozgalmat. A munkastílus-javító mozgalom központi kérdése és kulcsa a jobboldal bírálata, s egyben e pártok gyökeres átalakulásának fordulópontja is. Valamennyi demokratikus párt leleplezte és megbírálta már a jobboldali elemek egy részét, s ezzel új politikai

vonal felé kezdett haladni, és e harcból sok tagja vont le mélyreható szocialista tanulságokat. Olyan jelenség ez, amelyet örömmel kell üdvözölnünk. A harc fejlődése azonban még nagyon egyenetlen; különösen az alapszervezetek nagy részénél nem indult még el a küzdelem. Ezért legégetőbb feladata minden demokratikus pártnak, hogy a központi, tartományi és városi vezető szervekben folytatott elmélyült harccal egyidejűleg, aktívan és fokozatosan vigye el a harcot az összes alapszervezetekbe. Elengedhetetlenül fontos előfeltétele ez annak, hogy leleplezhessenek minden jobboldali elemet, kivívják a végső győzelmet, mélyreható tanulságot nyújtsanak a tagok széles tömegeinek, és politikailag megtisztítsák alapszervezeteiket.

A jobboldalt bíráló harc elmélyítésének érdekében szilárd álláspontot kell elfoglalni valamennyi demokratikus párt munkastílus-javító mozgalma vezetésének. Az olyan – önmagában is helytelen – álláspont, hogy „ne mossuk a szennyest idegenek előtt", és „tűrjünk el mindent a békesség kedvéért" jelenti a legfőbb akadályt a jobboldalt bíráló küzdelemben. Szakítani kell ezzel az állásponttal. A jobboldali elemek elszigetelése és bírálata során tisztázni kell, hogy mi a helyzet a megbíráltnál a pártellenesség, a népellenesség, a szocializmusellenesség kritériumával kapcsolatban, és meg kell akadályozni a téves elszigetelést és téves harcot. A küzdelem során szigorúan ragaszkodni kell a vitaformához; tényeket kell felsorakoztatni, az igazat kell mondani; lehetőséget kell nyújtani a jobboldali elemeknek is az érvelésre. Minél többet beszélnek az igazságról, annál világosabb az; minél alaposabb a vita, annál többet jelent a nagy többség nevelése, tömörítése, a jobboldal elszigetelése, leválasztása szempontjából.

A demokratikus pártok egytől egyig részt vettek az újdemokratikus forradalomban. A Kínai Népköztársaság megalakulása után mindegyik kijelentette, hogy elfogadja a kom-

munista párt vezetését, támogatja a népi kormányt, később pedig kijelentette, hogy támogatja a szocializmus ügyét; azonkívül bizonyos munkát is végzett a nemzeti burzsoázia tomorítése és a burzsoá értelmiség szocialista átnevelése terén. Hisszuk, hogy hazánk körülményei között a demokratikus pártok tagjainak többsége vállalni óhajtja a reá váró komoly politikai feladatok teljesítését, folytatni óhajtja a szocialista átalakulást; s fokozatosan változtatni kíván politikai állásfoglalásán. Ezért valamennyi demokratikus párt fokozatosan olyan politikai erővé válik, amely nem színleg, hanem valóban és őszintén szolgálja a szocializmust. Így képes elnyerni a nép bizalmát; így segíti elő a kommunista párt óhajának megvalósulását: a tartós együttélést és kölcsönös ellenőrzést.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 augusztus 29-i számában.

CÁFOLJUK MEG A JOBBOLDALNAK A TISZTOGATÁSI MOZGALOMMAL KAPCSOLATOS ÁLLÍTÁSAIT

Mindannyian elismerjük Mao Ce-tung elnök állításának helyességét: Kínában vannak ellenforradalmi elemek, de számuk egyre csökken. Az ellenforradalmárok számának csökkenése igen jelentős tény, mert számunkra nagyon fontos területen bizonyítja, hogy népi demokráciánk lényegében már megoldotta az ellenforradalmi áramlatok felszámolásának történelmi feladatát, és a fejlődés, a megszilárdulás útjára lépett.

Az ellenforradalmi elemek számának csökkenésében döntő szerepet játszik a néhány év óta folyó, az ellenforradalmárok elnyomására és az ellenforradalmároktól való megtisztításra irányuló mozgalom. Ez érthető is. A tőkésosztály jobboldali elemei azonban (különösen azok a „hősök", akik az ellenforradalmárok védelmének érdekében a „bírói tévedéseket feltáró bizottság" megalakításával igyekeztek politikai tőkét kovácsolni maguknak) a legkülönbözőbb képtelenségeket terjesztgetik: támadásaik éle az 1955-ben hivatalokban és tanintézetekben lezajlott tisztogatási kampány ellen irányul. Azt híresztelik, hogy e mozgalom teljes csődöt mondott, és semmi gyakorlati eredményt sem ért el. Fejbólogatva helyeselnek nekik olyan emberek, akiket támadás ért a tisztogatási mozgalom során, vagy akik néhány átmeneti és részleges jelenséget jellemzőnek és átfogónak tekintenek.

Hogy megcáfolhassuk e téves nézeteket, hogy eldönthessük: ért-e el végső fokon eredményt a tisztogatási mozgalom (különösen az 1955-ben lezajlott kampány), és hogy megítélhessük: nagyok vagy jelentéktelenek voltak-e ezek az eredmények, tényekre támaszkodó, elvi alapon nyugvó vitát kell indítanunk.

Az ellenforradalmi elemek ellen indított tisztogatási mozgalom nehéz és bonyolult küzdelem, amelyben az ellenség zárt sisakrostéllyal küzd. Ennek következtében népünk a harcban nemcsak a hivatalos állami szervek (a Közbiztonsági Hatóságnak) munkájára támaszkodik, hanem – elsősorban – a nagy néptömegek aktív részvételére. Véleményünk szerint csak akkor lehet viszonylag könnyen leleplezni a titokban működő ellenforradalmárokat, és akkor tudjuk legjobban elkerülni a hibákat, ha a nagy tömegek aktívan részt vesznek e küzdelemben. Ha kevés hibát követünk el, akkor több pozitív tapasztalatot gyűjthetünk, márpedig tapasztalatszerzésre igen nagy szükségünk van. Az 1955-ös tisztogatási mozgalom sikereit és tévedéseit ebből a szempontból tudjuk csak helyesen megítélni.

Az 1955-ös mozgalom eredményei a következő négy területen mutatkoztak meg:

Először is: most már lezárt adatok birtokában mondhatjuk, hogy 81 000 ellenforradalmi elem tevékenységére derült fény a leleplezések során (e számban nincsenek benne az általános, a múltban tevékenykedő ellenforradalmárok, akikkel szemben államunk elnézőbb politikát folytatott, és akiket nem ezekkel együtt említünk). E 81 000 ember között megtaláljuk Amerika és Csang Kaj-sek kémszervezetei által átdobott ügynököket, a régóta köztünk lappangó kémeket és ügynököket, néhány igen fontos, a múltban tevékenykedett ellenforradalmárt és egész sereg, különböző ellenforradalmi klikket. Leleplezésük kétségtelenül rendkívül fontos államvédelmünk és építőmunkánk biztonsága szempontjából.

Másodszor: a tisztogatási mozgalom eredményeképpen napról napra, egyre jobban elszigetelődik és részeire bomlik az ellenforradalmi mag. Több mint egy év alatt 190 000-nél több ellenforradalmár jelentkezett önként; ezek között szép számban akadtak régóta lappangó amerikai és csangkajsekista kémek. 1956-ban az ellenforradalmi perek száma országos viszonylatban 40 százalékkal csökkent 1955-höz képest. Jelentősen csökkent ezen belül a bűnperek száma. Az ellenforradalmi tevékenységre mért csapások elősegítették a társadalmi rend megszilárdulását és a szocialista forradalom sikeres előrehaladását.

Harmadszor: a tisztogatási mozgalom során több mint háromszázmillió ember számára tisztázódott egész sereg politikai kérdés, többek között olyan problémák, mint a reakciós szervezetekben való részvétel, a reakciós beállítottság és a múltban elkövetett helytelen tettek eltitkolása. Ha nem tisztázzuk ezeket a kérdéseket, akkor nagyon nehéz meghúzni a határvonalat köztünk és az ellenség között, ők pedig tovább cipelték volna súlyos terhüket. Most, hogy tisztáztuk a vitás kérdéseket, és ők levonhatták a következtetéseket, ledobhatták magukról a lelkiismereti terhet és aktívan dolgozhatnak, ami egyformán előnyös mind az ő szempontjukból, mind a nép ügyének szempontjából.

Negyedszer: a tisztogatási mozgalom eredményeképpen a tömegek jobban megtanulták felismerni a lappangó ellenséget. Nemcsak a múltban volt és a jelenben van szükség arra, hogy a széles tömegek több éberséget tanúsítsanak az ellenséggel szemben, és megtanulják felismerni a lappangó ellenforradalmi erőket, hanem a jövőben is szükség lesz erre, hiszen még itt vannak az imperialisták, itt van Csang Kaj-sek klikkje és itt vannak a megmaradt ellenforradalmárok. Valamennyien olvastuk a „Zsenminzsipao" június 9-i számában azt a hírt, hogy június 7-én este a Hangcsói kultúrparkban egy kém időzített bombát hajított el. Ki tudja, hány békés

sétáló esett volna áldozatul a kém által elhajított bombának, ha két fiatal ipari tanuló észre nem veszi a történteket. Világos, hogy a tisztogatási mozgalom fokozta a tömegek forradalmi éberségét.

Nem szabad megengedni, hogy a mozgalom fent felsorolt igen nagy eredményeit semmibe vegyék.

Azok között, akik ezeket az eredményeket tagadni szeretnék, különböző típusú embereket találunk. Az egyik típus a néppel ellentétes álláspontra helyezkedik, és alapjában tagadja a tisztogatási mozgalmat. Míg a nép a mozgalmat igen szükségesnek véli, ők egészében elhibázottnak tartják. A nép hálás a kommunista pártnak és a népi kormánynak, mert a tisztogatási mozgalom a társadalmi rend megszilárdulásához vezetett; ők viszont gyűlölettel fordulnak a tisztogatási mozgalom, a mozgalom aktív harcosai és vezetői – a kommunista párt és a népi kormány – ellen, mert osztályösztönük, világszemléletük és egész érzelmi világuk rokonszenvezett az ellenforradalmárokkal.

Ezek az emberek a valóságban az ellenforradalmi elemek szócsövei. Érdemes felfigyelnünk arra a tényre, hogy közülük sokan, például Huang Sao-hung, a felszabadulás előtt az ellenforradalom véreskezű hóhérja volt. Elképzelhető-e, hogy az ilyen emberek ne ellenezzék körömszakadtáig, ne dobálják sárral a tisztogatási mozgalmat.

Az emberek másik csoportja elismeri a tisztogatási mozgalom eredményeit, de azt állítja, hogy az eredmények egyáltalában nem kielégítőek. „Sok beszéd, sok vita: a végén nagyon kevés ellenforradalmár került a hálóba." Véleményük szerint túl kevés a 81 000 ember: nem érdemes „olyan nagy feneket keríteni ilyen kis dolognak".

Ez a nézet téves. Ha arról nem is beszélünk, hogy milyen súlyos csapást mért tisztogatási mozgalmunk az ellenforradalmárok egész tevékenységére, ha figyelmen kívül hagyjuk a 190 000 önként jelentkező ellenforradalmárt is, maga a

81 000 leleplezett ellenforradalmi elem sem tekinthető „kis dolognak". Vajon csak akkor érdemes, hatalmas tömegeket megmozgatva, tisztogató hadjáratra indulni, ha nyolcszázezerre, nyolcmillióra rúg a leleplezettek száma?

Rá kell mutatnunk egyébként arra is, hogy a több mint 80 000 ellenforradalmár között szép számmal akadnak olyanok is, akik jelentős munkaterületeken fontos állásokat töltöttek be. Így például Csou Vej-pin, a Belügyminisztérium főosztályvezetője: az ellenséghez pártolt áruló, véreskezű ellenforradalmár, aki a japán megszállás alatt rendőrfőnöki „tisztséget" töltött be. Ott találjuk köztük Pan En-pót, a sanhszi Pedagógiai Főiskola tanárát, a Demokratikus Liga tagját. Pan En-po áruló és a „Központi Rendszer" elnevezésű Kuomintang kémszervezet tagja, aki meghiúsította Belső-Mongólia „Kelet Győzelmének Zászlaja" forradalmi mozgalmát, elárulta a párt vezető funkcionáriusait, börtönbe juttatta Vang Zsou-fej elvtársat, és kivégeztette Tien To-hsziu elvtársat. Hivatkozhatunk a Kirin tartományi pártbizottság propagandaosztályán elméleti előadóként működő Jü Ming-jinek példájára, aki mint a „Központi Rendszer" kémje 1938-ban szivárgott be a forradalmárok seregébe. Egy másik példa Csang Zsung-kuj esete: a Közbiztonsági Hatóság X. számú hivatalának helyettes vezetője, aki már 1935-ben részt vett a Kuomintang ellenforradalmi kémszervezetében, 18 évvel ezelőtt pedig befurakodott a pártba, hogy ott működjön tovább mint kém.

Mit jelent számunkra, ha engedjük, hogy az ellenforradalmárok kezükbe ragadják a vezető pozíciókat, és megmérgezzék tevékenységükkel az egyes munkaterületeket? Azt jelenti, hogy az ellenség belopózott a forradalom fellegvárába, és az ellenség szándékához „időzített aknát" helyezett el e várban. Mérhetetlen kárt okozhat hazánk ügyének, népünk ügyének, ha ez az akna egy napon felrobban.

Rá kell mutatnunk arra is, hogy az 1955–1956. évben le-

leplezett ellenforradalmárok között több mint 3800-at értünk rajta bűnös tettek elkövetése közben. Szép számmal akadtak köztük fontos feladatokkal megbízott kémek és ügynökök is.

Huang Zsan, a kantoni 15. számú városi középiskola tanára 1955 márciusában Csang Vej-an és Csang Vej-csu makaói kémek ajánlására belépett a csangkajsekista kémszervezetbe. Kinevezték a „Kantoni Munkaszervezet" vezetőjévé; ebben a minőségben nyolcszor lépett összeköttetésbe – rejtjeles levelek és titkos tárgyalások stb. formájában – a kémszervezetekkel, és küldött nekik jelentéseket. Vuhan város Munkaügyi Hivatala elosztó osztályának könyvelője, Van Peng Csang Kaj-sek titkos szolgálatának századosi rangban levő ugynoke (informátora), akinek lelkét a felszabadítás előtt elkövetett bűnök – haladó gondolkodású egyetemi hallgatók börtönbe juttatása, a kommunista párt küldöttségei körül kifejtett kémtevékenység stb. – terhelik. 1949-ben a Japánban működő „Kínai–Amerikai Liga vezető-hírszerzőképző tanfolyamán" kapott kiképzést, 1950-ben visszaszivárgott Kínába, és az ellenségnek több ízben küldött titkos iratokat és értesítéseket, sőt rádió leadóállomást szerelt fel kémtevékenységének gyakorlására. Vang Fu-csung, a Sanhszi tartomány tajjüani járműjavító műhelyének mérnöke fondorlatokkal megszerezte az élmunkás címet, és a tajjüani titkos szolgálati állomás vezetőjének, Tien Csünnek utasítására rádió leadóberendezést állított fel, és felcsapott kémnek: informátornak katonai ügyekben.

Vannak, akik arra hivatkoznak, hogy a leleplezett ellenforradalmárok között csak kevesen töltöttek be fontos állásokat, és keveset kaptak rajta a bűntettek elkövetése közben. Ezeknek először is azt feleljük, hogy a leleplezettek veszélyességét helytelen lenne csak a *számuk* alapján megítélni, másodszor, hogy azt a veszélyt, amelyet a régóta bújkáló ellenforradalmárok jelentenek a népre nézve, akkor sem sza-

bad lebecsülnünk, ha történetesen nincsenek vezető állásban, vagy nem érték tetten őket.

Nagyon sokan ismerik a hopeji „Tömegsír"-nak a japánellenes háború alatti szomorú történetét, amikor 1280 hős hazafit temettek el élve a sírba. Csang Csan-ao, aki Hopej egyik körzetének akkori rendőrségi szervében dolgozott mint titkár, személyesen működött közre a gyászos eseménynél. A tomegsír előtt egy asszony, karjában gyermekével, térdre vetette magát Csang Csan-ao előtt, és kegyelemért könyörgött. A minden emberségből kivetkezett hóhér azonban egy farúddal a sírba lökte a könyorgő anyát, majd a kicsi gyermeket lábánál fogva felemelte és utána dobta. A felszabadulás után álnevet vett fel, és beszivárgott Hejlungcsiang tartomány pedagógus-társadalmába mint általános iskolai tanító.

1947-ben, amikor a Csang Kaj-sek-hadsereg betört Santung tartomány egyik körzetébe, Pi Jin-hsziang, a körzet Önvédelmi Osztagának vezetője, egy cinkosával együtt 15 forradalmárt, aktívát végeztetett ki családostul, ezek között ötöt Pi Jin-hsziang saját kezével ölt meg. Ez a hóhér a földreformban vállalt aktív szerepéért kiirtotta Li Jung-seng egész családját is, köztük egy hároméves kisgyermeket. A tisztogatási mozgalomig bújkált az I. számú autógyár munkásai között, csak akkor leplezték le.

Vajon megengedhető-e, hogy ilyen hétpróbás gazemberekre ne sújtson le a törvény büntető keze?

Ezek a gyilkosok eltagadták véres múltjukat, sőt álnevet választva befurakodtak a nép közé. Az ellenforradalmi szervezetekkel ugyan ideig-óráig megszakították kapcsolataikat, de milyen alapon remélhetnénk, hogy megváltoztak és új ember lett belőlük? Ha úgy vélik, hogy elérkezett a pillanat, újra élesre fent késsel támadnának a népre, véres leszámolásra. A június 25-i lapok hírt adtak arról, hogy Santung tartomány egyik körzetében hét elvetemült ellenforradalmár meggyilkolta Sen Lin-taj körzetvezetőt és családjának nyolc

tagját. A főbűnösnek minősített Sen Meng-csun az ellenséges megszállás alatt a báb-hadsereg szakaszparancsnoka volt, és véres kegyetlenséggel bánt a forradalmi tömegekkel. Gyanakodott Sen Lin-tajra, hogy ismeri múltjának részleteit, és ezért kiirtotta a körzetvezető egész családját. Nem kötelességünk-e leleplezni az ilyen vadállatokat, mielőtt újra kezet emelnének ránk?

Minél maradéktalanabbul sikerül az ellenforradalmároktól megtisztítani népünket, annál tartósabb lesz hazánk nyugalma. A párt, a népi kormány éppen azért vonhatta le a következtetést: az ellenforradalom még nem ért véget, de már jelentéktelen méretekre csökkent, mert a régi forradalmi tömegek mozgalmára támaszkodó tisztogatási kampány ez alkalommal új, nagyszerű győzelmet aratott. Eltávolított sok ellenforradalmárt, igen sok ember számára tisztázott politikai problémákat, és megtisztította forradalmáraink sorait.

Egy további csoport elismeri ugyan a tisztogatási mozgalom nagy sikereit, mégis azt hangoztatja, hogy az elkövetett hibák még nagyobbak, és az eredmények nem állnak arányban a fogyatékosságokkal. Vajon igaz-e ez?

Amikor hangsúlyozzuk a tisztogatási kampány nagy eredményeit, természetesen egy szóval sem állítjuk, hogy a mozgalom során nem történtek hibák és tévedések. A mozgalomnak tagadhatatlanul megvoltak a maga fogyatékosságai. Néhány – kisszámú – alapszervezetben e hibák igen komolyak voltak. A hibákat – akár kicsik, akár jelentékenyek – ki kell javítani, nem szabad elkendőzni őket. A tisztogatási kampánynak fent felsorolt nagy érdemei mellett azonban – bátran mondhatjuk – a hibák csak másodlagosak.

Milyen hibákkal találkozunk végeredményben tisztogatási harcunkban?

A hibák – lényegileg – két típusra oszthatók. Egyrészt néhány alapszervezetben átmentek a szűrőn olyan ellenforradalmárok, akiket le lehetett volna leplezni. Másrészt elég

nagy számban vannak olyan alapszervezetek, amelyekben – helytelenul – néhány derék embernek is hadat üzentek. Ezekben téves adatok alapján, pontos vizsgálat és részletes elemzés nélkül, tévesen rosszindulatú elemeknek minősítettek olyan elvtársakat, akik politikailag feddhetetlenek. Végül akadtak olyanok, akikkel szemben, mindennapi munkájuk alapján, könnyen támadhattak – helytelen – aggályok. A tisztogatási mozgalom megindulása után az alapszervezetek vezetősége nem mérlegelte hűvös fejjel a dolgokat, hanem összekeverte a munkában elkövetett hibákat az ellenforradalmi bűnökkel, és az ilyen elemekre is kiterjesztette a harcot.

Miért követtek el vajon egyes párttagok olyan hibákat, amelyekről ma már tudjuk, hogy elkerülhetők lettek volna? Azért, mert a kozottük lappangó ellenforradalmárok elleni harc nehéz küzdelem. Azért továbbá, mert sok alapszervezetben nem jártak el a legszigorúbb körültekintéssel a vizsgálat és elemzés során, és így összetévesztették a népen belüli ellentmondásokat az antagonisztikus ellentmondásokkal; vagy pedig rossz embereknek minősítették a rendes embereket A szűrőn átment ellenforradalmi elemek ellen tovább kell folytatnunk a harcot: nem szabad ernyedten megpihennünk a tisztogatási mozgalomban szerzett babérokon. Ha oktalanul támadtunk rendes embereket, ha megsértettük érzelmeiket, ha ártottunk hírnevüknek, és ezáltal átmenetileg elidegenítettuk őket a párttól és a népi kormánytól, ha kárt okoztunk a szocialista építés ügyének bizonyos időre és bizonyos területen, akkor ezeket a hibákat őszintén be kell vallani, és maradéktalanul jóvá kell tenni.

Vannak olyan emberek, akik nem fejtettek ki ellenforradalmi tevékenységet, mégis támadások érték őket a tisztogatási kampány során, mert politikai kérdésekben elzárkózó magatartást tanúsítottak. Az ilyen emberek maguk is felelősek azért, ami történt, hiszen a bizalmatlanságot éppen saját

elzárkózásuk váltotta ki. A vizsgálat eredményeképpen most már helyes képet tudunk alkotni az ilyen elemekről, és megállapíthatjuk, hogy nem ellenforradalmárok. Fentebb már szóltunk arról, hogy a politikai kérdések tisztázása igen helyes dolog volt; de helytelenül cselekedtünk, amikor közülük többet ellenforradalmárnak minősítettünk.

Végül, rövid időn át, egyes helyeken hibák történtek a tisztogatási harc formájával kapcsolatban. Ilyen hiba volt az emberek szidalmazása, verése stb. Ilyen hibák csak az 1955-ös tisztogatási kampány legelején, a kis csoportokban megindult harc fellendülésének idején fordultak elő, és rövid időn belül mindent megtettünk az elkövetett hibák jóvátételére.

Vannak emberek, akik nem nagyon szeretik az „elkerülhetetlen" szót. Természetesen olyan hibák esetében, amelyet elkövettünk, holott megtakaríthattuk volna őket, nem szabad a „néhezen elkerülhetőségre" való hivatkozással elhárítani magunkról a felelősséget. Csakhogy olyan küzdelem esetében, mint a tisztogatási mozgalom, vagy teljesen lemondunk a harcról, és engedjük az ellenforradalmárokat tovább virulni, vagy pedig becsülettel végigharcoljuk a harcot, és akkor a hibák egy része valóban nehezen kerülhető el. A párt és a népi kormány megfontolta ezt a kérdést, és éppen ezért tett meg mindent, hogy minél jobban megakadályozza a hibák elkövetését és azok elterjedését, minél jobban elkerülje a jóvátehetetlen tévedéseket. Ha ezekkel az intézkedésekkel sikerült is jelentősen csökkenteni a hibák számát, mégsem kerültünk el (nem is kerülhettünk el) bizonyos tévedéseket.

Helyes és mindent méltányoló magatartást kell tanúsítani azokkal szemben, akik derék emberek és igazságtalan támadás érte őket vagy hozzátartozóikat, s olyanokkal szemben is, akik maguk is részt vettek a támadásban és most megbánást éreznek, vagy akár a teljesen tárgyilagos szemlélők irányában, akik nem közömbösek a másik által szenvedett sérelmekkel szemben.

Rossz és helytelen dolog, hogy hibák történtek, a tévedéseket azonban nem szabad sem szépítgetni, sem elkendőzni. Aki maga szenved e hibák következményeitől, attól még kevésbé lehet várni, hogy ne érezzen bizonyos keserűséget. Ez a dolog egyik vonatkozása. Van azonban egy másik szempont is: az a kérdés, hogy vajon miért követték el ezeket a hibákat? Talán azért, hogy békén hagyják a reakciós erőket? Vagy egyéni rokon- vagy ellenszenvből, önző érdekből? Tudta az illető, hogy tévesen jár el, és tudatosan vétkezett? Nem! A hibákat elkövető emberek (néhány egyéni, hivatali hatalmával visszaélő, tudatosan komiszkodó és ezért büntetést érdemlő embertől eltekintve) a forradalom érdekében, a nép érdekében cselekedtek. Ők abban az időben nem tudták és nem is tudhatták, hogy hibát követnek el. A legkiválóbb hadvezér irányította, legigazságosabb háborúban sem lehet biztosra venni, hogy a tüzérségi támadás teljesen azokat éri, akik ellen szánták! Nemcsak az ártatlan lakosság, hanem néha saját harcosaink köréből is követel áldozatot a küzdelem. De vajon tagadhatjuk-e, ilyen akaratlanul elkövetett tévedésekre hivatkozva, a forradalmi vagy a honvédő harc szükségességét és igazságosságát? Tekinthetjük-e ellenségeinknek ezeket az – öntudatlanul vétkező – embereket?

Mindenki, aki tárgyilagosan tudja mérlegelni a helyeset és a helytelent, a sikert és a kudarcot, a nagy ügy és jelentéktelen dolog közötti különbséget, könnyen alkothat magának igazságos, elfogulatlan, egyéni érzelmek által nem befolyásolt véleményt a tisztogatási kampányban és más forradalmi tömegmozgalmakban elkövetett hibákról.

Magától értetődik, hogy a küzdelemben számolnunk kell egyes emberek érzelmeinek megsértésével és bizonyos túlkapásokkal (a mostani különleges körülmények között jóvátehetetlen túlkapásokkal is). Véleményünk szerint, egyrészt azoknak, akiket – átmenetileg – ilyen sérelem ért, a dolgoknak lényegét és egészét kell tekinteniük, nem szabad kitar-

tani sértődöttségük mellett, engedniük és enyhülniük kell. Másrészt azoknak, akik az alapszervezetekben lefolyt mozgalom során helytelenül támadtak feddhetetlen embereket, különösen vezető embereket, nyilvánosan és őszinte szívvel kell beismerni a sértettekkel szemben elkövetett hibáikat. A tisztogatási kampányban részt vett tömegek előtt kell helyreállítani az oktalanul megsértettek jó hírnevét. Ez a munka igen sok helyen már meg is történt, és sikerült kieszközölni a jogtalanul támadottak bocsánatát. Vannak olyan helyek, ahol az engesztelő tevékenység nem járt sikerrel, itt habozás és fenntartás nélkül újra el kell kezdeni.

Lesznek nyilván olyanok, akik egy ideig még nem tudnak megbocsátani. Azt hisszük azonban, hogyha az ilyen emberek maradéktalanul megértik a tisztogatási mozgalom jelentőségét, belátják, hogy a harc során csak nagyon nehezen, vagy egyáltalában nem lehetett elkerülni bizonyos tévedéseket, számot adnak maguknak arról, hogy a velük szemben hibázók egyáltalán nem egyéni ellenszenvből indultak ki, és végül ha a vétkesek belátják, minden igyekezetükkel jóvátesszik hibáikat, és teljes igazságot szolgáltatnak nekik, a tömegek előtt kiküszöbölik a hírnevükön ejtett csorbát, akkor egy napon ezek is teljesen és fenntartás nélkül meg fognak bocsátani.

Ha a tisztogatási mozgalom sikeréről beszélünk, legfontosabb, hogy az egész ország, az egész tartomány, az egész város, az egész körzet szempontjából ítéljük meg e sikereket. Ha bizonyos helyeken feleslegesen támadtak embereket, ha egyetlen ellenforradalmárt sem sikerült leleplezni, vagy ha kijelentették, hogy ellenforradalmi elem ott nem létezik, akkor természetesen konkrétan kell elemezni a helyzetet, és tárgyilagos következtetéseket kell levonni. A mozgalom sikerét azonban még az ilyen körzetekben sem szabad lekicsinyelnünk. Miért ne tekinthetnénk eredménynek önmagában azt a tényt, hogy egy adott munkahelyen belül valamennyi em-

ber politikai arculatát sikerült tisztáznunk? Viszont igen helytelen lenne, ha az *egésznek* sikeréről ilyen alkalmi, helyi jelenségek alapján alkotnánk véleményt.

Vitathatatlan tény, hogy azok, akik a forradalmi nép álláspontjára helyezkednek, akik rendíthetetlenül kitartanak az ellenforradalmárok ellen irányuló tisztogatási kampány mellett, azok nem becsmérelhetik a mozgalmat, nem kicsinyelhetik le a mozgalomban részt vett tömegeket, aktívákat, káderekt. A nép ügyének előrehaladása, a népi demokratikus diktatúra megszilárdulása csak a forradalmi tömegek, az aktívák és káderek lankadatlan munkakészségére, törhetetlen harcikedvére, csak a harc folyamatában szüntelenül gazdagodó tapasztalataira, növekvő öntudatára támaszkodik és támaszkodhat. Az aktívák és káderek forradalmi lendülete minden gazdagságnál értékesebb kincs. Fékezni ezt a lendületet olyan bűn, mint a forradalmat, a szocializmust lekicsinyelni.

Ha csökkent is az ellenforradalmárok száma, nem vesztek még ki egészen körünkből. Nem hagyhatunk fel tehát az éberséggel, folytatnunk kell elszigetelésüket, félreállításukat. „Az ellenforradalmárokat ártalmatlanná kell tennünk, az elkövetett hibákat jóvá kell tennünk" – ezt az irányt kell követni a forradalmi népnek. Ahhoz, hogy maradéktalanul megvalósítsuk ezt a politikát, elengedhetetlenül szükséges a múlt tisztogatási kampányában elért eredmények és elkövetett hibák alapos elemzése és megfelelő kiértékelése. Csak így tudjuk tényekkel megcáfolni a tisztogatási kampányt támadó jobboldali elemek állításait, csak így tudunk tényekre hivatkozva válaszolni mindazoknak, akik kételkednek ebben a mozgalomban, csak így tudjuk igazán jóvátenni a mozgalom során elkövetett jobboldali és baloldali elhajlásokat, csak így tudjuk fenntartani a népi tömegeknek az ellenforradalmárok elleni harcban tanúsított aktivitását.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 július 18-i számában.

A TÖRVÉNYKEZÉS FRONTJÁN MÉG KEMÉNY HARCOK VÁRNAK RÁNK

A törvénykezés terén már igen nagy sikereket értünk el a jobboldal ellen vívott harcban, de a küzdelemben még nagyon komoly feladatok várnak ránk.

A törvénykezés frontján folytatott küzdelem az osztályharc legélesebb, legkoncentráltabb része. Ez a harc tükrözi legélesebben az osztályok tényleges érdekeit és az osztályok közötti kölcsönös kapcsolatot. A jelenlegi átmeneti időszakban változatlanul folyik a tőkésosztály és a proletariátus, a szocialista út és a kapitalista út közötti harc. A törvényhozás és végrehajtás terén vívott küzdelemben élesen domborodik ki a harc egész jellege.

Köztudomású tény, hogy mindaddig, amíg az állam létezik, minden osztály katonaságra, rendőrségre, bíróságra, börtönökre és hasonló eszközökre kénytelen támaszkodni az államhatalom gyakorlásában. A kérdés csak az, hogy ezek az eszközök kinek a szolgálatában állnak. Hazánkban most minden bíróság, minden közbiztonsági, ellenőrzési, törvénykezési szerv népi demokratikus diktatúránk hatalmi apparátusának fontos része; feladata: a nagy néptömegek demokratikus jogainak védelme, a szocialista rendszer védelme, az ország közbiztonságának védelme, a kisszámú ellenforradalmi és egyéb kártékony elemek fékentartása. Megdönthetetlen alapelv, hogy ezeket a területeket a dolgozó nép ér-

dekeihez sírig hű, forradalmi káderekнek kell kézben tartaniuk, és őrködniük kell e területek tisztasága felett. Csakhogy ezekbe a rendkívül fontos állami szervekbe sok burzsoá jobboldali elem szivárgott be, akik a népi törvénykezési szervekben elfoglalt pozícióikat a proletariátus elleni támadások hídfőállásává építették ki. Titokban összeesküvéseket szőnek, felosztják maguk között a nekik tetsző pozíciókat, a kommunisták kiszorítására készülődnek, „új helyzetet" kívánnak kialakítani. Micsoda éles harc ez!

Ezeknek a jobboldali elemeknek – bár általában nem töltenek be fontos, vezető pozíciókat a törvényhozás és végrehajtás frontján, de hatósugaruk elég széles és kiterjedt – politikai és ideológiai mérgező hatásuk és kártékonyságuk egyáltalában nem megvetendő. Pekingben, Kantonban és egyéb helyeken is előfordult, hogy jobboldali elemeket fedeztek fel a helyi népi törvényszékek bírái között, akik nyíltan védelmükbe vették az ellenforradalmárokat; egyesek közülük a legenyhébb büntetéseket szabták ki a legsúlyosabb ellenforradalmi bűntettekre: halálbüntetést érdemlők enyhe börtönbüntetéssel úszták meg a dolgot.

Rendelkezésünkre álló adatok bizonyítják, hogy ezek a jobboldali figurák régi, ügyes fickók, akik még régen bekerültek a hajdani, reakciós államhatalmi szervekbe. Megértették a törvénykezési szervek jelentőségét. Egyesek közülük a reakciós uralkodó osztályok javára igazgatták az államhatalom igen jelentős területeit. Csak a népi forradalom győzelme kényszerítette őket arra, hogy kiengedjék kezükből a nép elnyomásának fegyverét. Most csak kedvező alkalomra várnak, hogy – bármely elképzelhető eszközzel – visszafurakodjanak a népi demokratikus hatalom legfontosabb intézményeibe; lesben állnak, hogy magukhoz kaparinthassák az államhatalmat, és azt népellenes, szocializmusellenes terveik megvalósításának fegyverévé alakítsák.

Nem vitás, hogy államhatalmunkat közelről érdeklő, népi

demokratikus diktatúránk életét vagy halálát, pusztulását vagy fennmaradását eldöntő kérdés: ki irányítja a törvénykezés munkáját hazánkban. Az e területen működő jobboldali elemek természetesen nem azért lövöldözik mérgezett nyilaikat a proletárdiktatúra és a párt vezető szerepe ellen, mert – mint ostobán fecsegni szokták – államunkban „nincs jogrend", hanem azért, mert a nálunk uralkodó jogrend nem a burzsoá jobboldal szájaíze szerint való.

A mi szocialista törvényhozásunk alapelveiben teljesen különbözik a kapitalista törvényhozástól. Olyan áthidalhatatlan különbség ez, mint ég és föld, tűz és víz között. A mi törvényhozásunk minden téren a „diktatúra fegyvere" a dolgozó nép kezében; a „diktatúra éle" a forradalom ellenségei ellen kell hogy irányuljon. A tőkés jobboldal képviselői viszont minden eszközzel meg szeretnék kaparintani ezt a fegyvert, és a „diktatúra élét" a nép ellen akarják fordítani. Ez azt jelenti, hogy „restaurációt" készítenek elő, „fordulatot" szeretnének létrehozni, meg akarják változtatni a proletariátus vezette szocialista állam jellegét. Tűrhetjük mi ezt?

A törvénykezés területén működő dolgozóink egy részében azonban igen erős a jobboldali ideológia. Lekicsinylik az átmeneti időszakban folyó osztályharc jelentőségét, és azt hiszik, hogy az osztályharc már véget ért. Egyesek egyenesen azt a jobboldali elméletet hangoztatják, hogy „a törvénynek nincs osztályjellege". Jogi szempontjaik meglehetősen a múltban gyökereznek, régen elszakadtak a tömegektől és a valóságtól; nem tanúsítanak érdeklődést a marxizmus és a pártpolitika megismerése iránt; nem merülnek el a hatalmas arányú tömegmozgalmakban kialakult, forradalmi törvényesség tapasztalatainak tanulmányozásában; nem tudják megvonni a határt a szocialista és a kapitalista jogrendszer között. Világszemléleti és politikai téren nem tudnak szilárdan kitartani a proletariátus álláspontja mellett; egyesek fokozatosan és önkéntelenül egyre messzebb kerülnek ettől az

álláspontjától, sőt átállnak a burzsoá jobboldal népellenes, szocializmusellenes vonalára. Ezek a súlyos jobboldali nézetek igen nagymértékben akadályozták a törvénykezés frontján vívott jobboldal-ellenes harc elmélyülését és előretörését. Ha nem változtatunk ezen a helyzeten, akkor nem tudjuk végig vívni a jobboldal elleni harcunkat ezen a fronton; pedig ha e harcban nem jutunk el a teljes győzelemig, akkor nem igen tudjuk megoldani a munkastílus-javító mozgalom, az átnevelési mozgalom kérdéseit és egész sereg más problémát a törvénykezés terén. Ebben rejlik most a helyzet fontossága és komolysága.

Hogy a törvénykezés frontján végig vívhassuk és győzelemre vihessük a jobboldal elleni harcunkat, széleskörű és átfogó vitát kell indítanunk minden olyan törvényhozási és jogi kérdésben, amelyben a jobboldali elemek nézetei eltérnek a mi véleményünktől.

A törvénykezés frontjának jobboldali elemei most heves támadást indítottak a párt vezető szerepe ellen, és erélyesen tagadják, hogy a felszabadulás óta eltelt nyolc év alatt a törvénykezés terén bármi eredményt értünk volna el.

Ezen nem is csodálkozhatunk, hiszen a jobboldal képviselőinek álláspontja merőben ellentétes a mi álláspontunkkal. A jogászok közt levő jobboldali elemek igazi arcát már abból a nyílt állásfoglalásukból is láthatjuk, amely szerint nyíltan hirdetik a „demokráciának az ellenforradalmárokra való kiterjesztését". Nyilvánvaló, hogy az általuk óhajtott politika: a feudális földesurak és a komprádor burzsoázia abszolút szabadsága, a kapitalizmust pártoló, a szocializmust gáncsoló politika; a törvények, amelyeket követelnek: az ellenforradalom gyűlöletes törvényeinek fenntartása. Ezért gyűlölik olyan szenvedélyesen a jobboldali elemek hazánk népi jogrendszerét, és ezért igyekeznek tagadni a népi törvényhozás eredményeit.

A felszabadulás óta eltelt nyolc év alatt államunk 4072 tör-

vénycikkelyt alkotott. Ha az 1954-es Népi Politikai Tanácskozó Testület első ülésszakán hozott törvényt, a „Kínai Népköztársaság Alkotmányát" a népi törvényhozási munka korhatároló mércéjének tekintjük, akkor felsorolhatjuk, hogy ezt megelőzően az alábbi törvényeket alkotta meg népünk:

a Kínai Népi Politikai Tanácskozó Testület közös programját és e program alapján az ellenforradalmi tevékenység elfojtására irányuló törvénycikkelyeket; a nemzetiségi területek autonómiájának megvalósítására vonatkozó programot; a szakszervezeti törvényt; a földreform-törvényt; a házassági törvényt és más, összesen 3452 helyi vonatkozású rendeletet. Az alkotmány közzététele után megalkotta a Kínai Népköztársaság a kötelező katonai szolgálatra, a népi rendőrség felállítására, a mezőgazdasági termelőszövetkezetek létesítésére vonatkozó törvénycikkeket; az üzemi biztonságra és egészségügyre, a munkavédelemre stb. vonatkozó törvénycikkelyeket, összesen 620-at. Miért állítják hát a jobboldali elemek, hogy nekünk nincsenek törvényeink, ha egyszer ennyi jogszabályt alkottunk? Azért, mert a jobboldal által óhajtott törvények egészen mások, mint azok a törvények, amelyekre nekünk van szükségünk. Nekik az ellenforradalmat védő, a népi demokratikus diktatúrát és a szocializmust támadó törvények kellenek, a mi fenti törvényeink viszont maradéktalanul képviselik országunk népi demokratikus jogalkotásának szellemét, és tökéletes összhangban állnak az állampolgárok abszolút többségének legmagasabb érdekeivel.

Magától értetődő, hogy Kína népi törvényhozási tevékenysége merőben ellenkezik a múlt bármely időszakának reakciós törvényhozási munkájával. A mi jogrendszerünk szocialista jogrendszer, amelyet csak a proletariátus és annak élcsapata, a kommunista párt vezetésével lehetett megvalósítani. Bármennyire támadja is a jobboldal a kommunista párt vezetését, bármennyire követeli is, hogy a párt „vonuljon le a színpadról", és „engedje őket színpadra lépni", népünk

egyáltalán nem kér az ő újabb „fellépésükből". A nép éppen azt támogatja, amit a jobboldal támad: a kommunista párt vezetését. Hiszen egyedül a kommunista párt képviseli helyesen országunk népének akaratát, alkotja – a gyakorlati követelményeknek és lehetőségeknek megfelelően – kellő időben a törvényeket, és védi a néptömegek alapvető érdekeit.

A jobboldali elemek olyan módon igyekeztek éket verni a jogszolgáltatás rendszere és a népi demokratikus diktatúra közé, hogy kiadták a „jogszolgáltatás függetlenségének", a „bíróság függetlenségének" jelszavát: küzdenek a vezető szerep ellen, amelyet pártunk játszik a törvénykezésben. Mi erre azt feleljük: alkotmányunk ellen vét az, aki megsérti a jogszolgáltatás függetlenségét. Valóban: a tényleges igazságszolgáltatás és bíráskodás tökéletes összhangban áll alkotmányunkkal, és annak szellemével éppen az áll ellentétben, amit a jobboldal képviselői a nyugati tőkés államokból szeretnének átültetni hozzánk: az úgynevezett három hatalom (törvényhozási, végrehajtási és igazságszolgáltatási) szétválasztását. A jobboldali elemek kijelentik magukról, hogy kizárólag ők értenek jogi kérdésekhez, és „szakértőknek" nevezik ki önmagukat; nyíltan hangoztatják: „Itt az ideje, hogy azok intézzék az ügyeket, akik értenek is hozzá." Tények bizonyítják, hogy a régi népellenes jogi szempontok életrehalálra való védelmezésén kívül a népi jogalkotáshoz szikrányit sem értenek.

Néhány jobboldali elem fennen hangoztatja, hogy egyáltalában nem áll szándékában a kommunista párt vezető szerepének megdöntése, mindössze úgy véli, hogy a régi jogtudományt és annak képviselőit nem kell „egy csapással agyonütni". Minden erejükkel igyekeznek „életre kelteni" a régi jogot, és ki akarják békíteni a régi és új jogot. Hogyan lehetne azonban közös nevezőre hozni egymástól merőben eltérő jogrendeket és rendszereket? A régi, reakciós törvé-

nyekkel szemben mi teljesen merev álláspontra helyezkedünk. A régi jogrendet, a reakciós uralomnak ezt az eszközét, a nép nagyszerű forradalmi megmozdulásában, a reakciós hatalom megdöntésével egyidejűleg már úgyis „egy csapásra agyonütötte", és erre a legnagyobb mértékben szükség is volt. A régi, jogi téren foglalkoztatott embereket, átnevelés után, a megfelelő helyen munkába lehet állítani: ennek semmi köze sincs a régi jogrendhez. Éppen ezt a célt kívántuk elérni a múltban végrehajtott jogreformmal. A régi jogászok csak akkor tudják eredményesen szolgálni a nép politikáját és törvényeit, ha előbb alaposan megbírálják és megtagadják saját régi jogi szemléletüket.

Mi, kommunisták, igen fontosnak tartjuk a törvénykezés terén végzett munkát, mert tisztában vagyunk azzal a ténnyel, hogy adott társadalmi-gazdasági alapon a politikának és a törvényeknek az alappal összhangban levő felépítményét kell létrehozni, és hogy ennek a felépítménynek aktívan kell szolgálnia a szocializmus gazdasági alépítményét. A szocializmus alapján felépülő törvénykezési rendszer az a felépítmény, amelyre Kína munkásosztályának és egész dolgozó népünknek szüksége van. Ez a felépítmény nem férhet össze a régi társadalom politikai jogrendszerével; éppúgy, mint ahogy a mi szocialista gazdasági alapunk sem férhet meg a feudális, félgyarmati társadalom gazdasági alapjával. Mai politikai jogrendszerünk ellen még gyakran intéz támadásokat a régi jogi szemlélet: ezek tulajdonképpen a feudális földesúri osztálynak, a komprádor burzsoáziának és a tőkésosztály jobboldali elemeinek a proletariátus és a dolgozó nép ellen intézett politikai és ideológiai támadásai. Feladatunk, hogy a törvénykezés frontján maradéktalanul visszaverjük ezeket a támadásokat. Azt akarjuk, hogy a jobboldal képviselői politikailag teljesen elszigetelődjenek és kudarcot valljanak, ideológiailag teljesen fegyvertelenné váljanak.

Ilyen súlyos és komoly harc előtt állnak a törvénykezés

frontján dolgozó elvtársak. Ebben a harcban nemcsak a törvénykezés területén tevékenykedő jobboldali elemeket kell visszavernünk és megfutamitanunk, hanem a szocializmus nagyszerű ügyének védelmére fel kell fegyvereznünk, meg kell szilárditanunk a proletariátus vezette népi demokratikus diktatúra jogi rendszerét is.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 október 9-i számában.

KÜZDJÜNK A TÖRVÉNYKEZÉSI MUNKÁBAN MUTATKOZÓ JOBBOLDALI ELHAJLÁSOK ELLEN

A legutóbbi időben a központtól a különböző körzetekig és városokig sorozatosan rendeztek munkaértekezleteket, amelyeken élesen bírálták a törvénykezés frontján mutatkozó jobboldali elhajlásokat: a diktatúrának és a párt vezető szerepének lebecsülését. A helyzet – ahogy az ülések anyaga mutatja – rendkívül komoly. Ha nem küzdünk e jobboldali elhajlások ellen, nemcsak a törvénykezés frontján működő ellenforradalmárok elleni harcot nem tudjuk tovább folytatni, de az e téren ránk váró forradalmi feladatokat sem tudjuk helyesen megoldani. Ez a jobboldali elhajlás olyan súlyos és olyan általános, hogy Kína jogi fórumainak legkülönbözőbb szintjein dolgozó jogászait kell mozgósítani az elhajlások erélyesebb bírálatára: a jogszolgáltatásunkat csak így tudjuk a helyes útra vezetni.

Törvénykezési szerveinknek diktatúrát kell alkalmazni az ellenforradalmárok, a csirkefogók s a kizsákmányoló osztály mindazon képviselői ellen, akik reakciós álláspontjukhoz ragaszkodnak – valamint a szocializmus építését gátló valamennyi többi elemmel szemben. Következetesen támadni és büntetni vagy pedig óvni és dédelgetni kell ezeket az elemeket? Törvénykezési szerveinkben dolgozó elvtársaink agyában teljes a zűrzavar ebben az – egyébként tökéletesen világos – kérdésben. Ezek az elvtársak nyilván elfelejtették,

hogy az igazságszolgáltatási szervek a népi demokratikus diktatúra fegyverei.

A törvénykezés frontján végzett munka vizsgálatánál erősen szembeszökő a jobboldali elhajlás. Csak azokat a pereket vizsgálják, amelyekben súlyos büntetéssel sújtották a kis bűnöket, de nem foglalkoznak a nagy vétket kis büntetéssel megúszó bűnösökkel; csak a helytelenül hozott ítéleteket hánytorgatják, de egyáltalában nem vizsgálják az igazságszolgáltatás szűrőjén átcsúszott ellenforradalmárok és egyéb reakciós elemek ügyét. Az ő szemükben egyetlen törvényellenes dolog: nagy büntetéssel sújtani a kis bűnnel terhelteket; ezzel szemben az ellenség szabadlábon hagyását, az ellenség szabadlábra helyezését, az ellenségnek a szűrőn való átcsúsztatását teljesen törvényes dolognak tartják.

„A szigorú büntetés és a nagylelkűség egyesítése" politikájának megvalósítása közben is világosan megmutatkozik a jobboldali felfogás. Az 1955-ös, második „ellenforradalmárok elnyomása" mozgalom és az 1956-os három nagy átnevelési kampány befejeződése után államunk jelentősen megerősödött: pártunk és kormányunk úgy vélte, hogy bizonyos mértékig enyhítheti az ellenforradalmárokkal szemben eddig alkalmazott politikáját. Ez teljesen helyes is volt. Egyes elvtársak azonban jobboldali szempontból fogták fel ezeket az intézkedéseket: egyrészt ennek alapján kritizálták az 1955-ös mozgalmat (nem, vagy csak kismértékben ismerték el eredményeit; elsősorban, vagy kizárólag hibáit emlegették); másrészt súlyosan elhanyagolták a harcot, amelyet akkor kellett volna vívniuk az ellenség ellen.

Megnyilatkozott jobboldali beállítottságuk abban is, hogy az igazságszolgáltatás terén elmulasztották a büntetendők megbüntetését; enyhe ítéletekkel marasztalták el a súlyos vétkek elkövetőit, egyoldalúan csak az elnéző megoldást hangsúlyozták; elnéző magatartást tanúsítottak ott is, ahol szigorúan kellett volna fellépniük. A bűnügyek kivizsgálásá-

nál igen gyakran szabadlábon hagyták azokat, akiket le kellett volna tartóztatni. Megnyilatkozott jobboldaliságuk közbiztonsági tevékenységükben, az ellenőrzés lanyhaságában is: felületesen ellenőriztek olyan elemeket, akiket felügyelet alatt kellett tartaniuk; nem helyeztek rendőri felügyelet alá olyanokat, akik ezt megérdemelték volna; felmentettek a jelentkezési kötelezettség alól olyan elemeket, akiknél ezt nem lett volna szabad elengedni.

Az igazságszolgáltatási szervekben működő elvtársak egy részénél elsősorban azért alakulhatott ki ez a jobboldali ideológia, mert nem ismerték fel világosan a Kínában folyó osztályharc körülményeit.

Milyen sajátos körülmény jellemzi a most folyó osztályharcot? A városban és falun változatlanul folyik a harc a szocializmus és a kapitalizmus útja között. E kérdés megoldása: az egész átmenti időszak feladata. Azok a hatalmas és döntő győzelmek, amelyeket a szocialista forradalom 1956-ban minden téren aratott, egyáltalában nem jelentik, hogy a szocialista forradalom már véget ért; még kevésbé jelentik, hogy az osztályharc tüze már kialudt. A tőkésosztálynak a proletariátus ellen politikai téren és ideológiai téren vívott harca a minden vonalon bekövetkezett változások ellenére sem ért véget. Az a tény, hogy újabban a burzsoázia jobboldali elemei dühödt támadásokat indítanak a párt és a szocializmus ellen, az a jelenség, hogy a falvakban a földesurak, a kulákság reakciós elemei és egyéb ellenforradalmárok megragadják az alkalmat a „restaurációs" kísérletekre, zűrzavar keltésére, azt bizonyítja, hogy bizonyos körülmények között ez a harc még rendkívül éles formát ölthet. Ezért az egész átmeneti időszak alatt – vagyis mindaddig, amíg a szocializmus felépítése be nem fejeződik – állandóan és a legnagyobb figyelemmel kell kísérnünk az osztályharc körülményeinek fejlődését. Sőt: ha a két út közötti harc kérdése már végleg eldőlt, és a szocialista építés gyakorlatilag már befejeződött,

akkor sem gondolhatjuk, hogy az osztályháború tüze végleg kihamvadt. Amíg létezik a világon imperializmus és kapitalizmus, addig Kína ellenforradalmárainak és egyéb antiszocialista elemeinek mozgalma nemcsak hogy osztályharc jellegű lesz, hanem mindig egy húron is fog pendülni a nemzetközi reakcióval. Az osztályharcnak ezzel a körülményével józanul kell számolnunk.

A törvénykezési szervekben működő elvtársak egy részénél tapasztalható súlyos elhajlás megmutatkozik a párt vezető szerepének lebecsülésében is. Tudjuk, hogy a párt a proletárdiktatúra központi magva és ereje. Pártirányítás nélkül nincs proletárdiktatúra, nincs szocialista rendszer. Csak a pártvezetés erősítésével biztosíthatjuk azoknak a támadásoknak eredményességét és hatékonyságát, amelyeket a diktatúra fegyvereivel indítunk az ellenség ellen. A „pártvezetés" fogalma egyáltalában nem korlátozódik a Központi Bizottság vezetésére, hanem kiterjed a helyi pártbizottságok irányító szerepére is. Ez azt jelenti, hogy a városi és területi törvénykezési szerveknek a városi és területi pártbizottság, a körzeti szerveknek a körzeti pártbizottság irányítását kell követniük. Ez az irányító szerep nemcsak hogy nem akadályozza meg, hogy a felsőbb törvénykezési szervek helyesen vezessék az alsóbb szerveket, hanem biztosítja is annak előfeltételeit, hogy maradéktalanul megvalósuljon az államnak a törvénykezési munkával kapcsolatos politikai irányvonala.

Egyes elvtársak a pártnak a törvénykezés munkáját irányító tevékenységét úgy értelmezik, hogy „a párt és a kormány osztatlan", „a párt és a törvény osztatlan". A kérdés ilyen kiélezett felvetése helytelen. Ezek az elvtársak elfelejtik, hogy „a párt a legmagasabb osztályszervezet, amelynek az egész állami élet minden területén érvényesíteni kell helyes vezető és központosító tevékenységét; szembe kell szállnia bármely, a párt egységét dezorganizáló, a párt szerepét csökkenteni és a pártot gyengíteni igyekvő törekvéssel"

(Pártprogram). Ha a pártnak a törvénykezési munka frontján gyakorolt irányító és központosító szerepét úgy fogják fel, hogy „a párt és a kormány osztatlan", „a párt és a törvény osztatlan", akkor a proletárdiktatúrának igenis szüksége van ilyen „osztatlanságra". A törvénykezés a proletárdiktatúrának igen lényeges frontja; minden fontos kérdésben, amely ebben a vonatkozásban felmerül, a proletárdiktatúrát irányító pártnak kell határozatot hoznia, mert csak a párt képes az egész politikai helyzetet, s az ellenség és a köztünk levő viszonyt egészében megérteni, s az egész helyzetből kiindulva a hasznosat és a károsat mérlegelni, s ennek alapján a szocialista jogrendszer tekintélyét megvédeni. Vajon nincs-e meg minden okunk a kételkedésre azoknak az igazságszolgáltatási szerveknek osztálylényegével szemben, amelyek makacsul szembehelyezkednek a párt politikai vezetésével, és ragaszkodnak a pártvezetés és az igazságszolgáltatási szervek „szétválasztásához"? Nem a jobboldali elemekkel való teljes együttérzésre utal az ilyen magatartás? Másrészt a párt munkája, természetesen, elvileg különbözik az állami szervek tevékenységétől, és ezt a kérdést egyáltalában nem szabad úgy felfognunk, hogy a párt beavatkozik a törvénykezési szervek konkrét munkájába vagy ellátja ezt a munkát.

A törvénykezés frontján észlelt elhajlásokat annak tulajdoníthatjuk, hogy egyes elvtársak bizonyos kérdésekben hibákat követtek el. Nem szabad eltúloznunk ezeket a hibákat, de lekicsinyelnünk sem szabad fontosságukat. Feladatunk: maradéktalanul helyrehozni az elkövetett hibákat, hogy törvénykezési szerveink szilárdan támaszkodhassanak a párt irányítására, még eredményesebben és határozottabban verhessék vissza az ellenség támadásait, szüntelenül erősíthessék és szilárdíthassák hazánk népi demokratikus diktatúrájának rendszerét.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 október 14-i számában.

Néhány hónapos fejlődés során a párt munkastílus-javító mozgalma és a tömegeknek a burzsoá jobboldal elemei ellen vívott harca az egész országra kiterjedő, hatalmas munkastílus-javító mozgalommá szélesedett. Nemcsak a demokratikus pártok, az állami intézmények, a pedagógusok, az újságírók, a tudósok és a technikusok, az írók és a művészek, az egészségügyi dolgozók jobboldal-ellenes harca bontakozott ki teljes lendülettel, hanem az egész ország iparos és kereskedő társadalma, munkássága és parasztsága, a városok és falvak valamennyi dolgozója ragadta vagy ragadja meg egyre jobban a tények felsorakoztatásának, az igazság hirdetésének módszerét, és fejleszti tömegméretűvé az ország szocialista forradalmával és szocialista építésével kapcsolatos sarkalatos kérdések megvitatását.

Ez az egész népre kiterjedő munkastílus-javító mozgalom a tőkésosztály és a burzsoá értelmiség tagjaitól a szocialista átalakulást és a szocializmus útjára való lépést követeli; a kispolgárságtól (vagyis tulajdonképpen a parasztságtól és általában a városok és falvak kisárutermelőitől) s elsősorban a jómódú középparasztoktól ugyancsak szocialista átalakulást és a szocializmus útjára való áttérést követel. A munkásosztállyal és élcsapatával, a kommunista párttal szemben pedig azt a követelményt állítja fel, hogy tökéletesítse munkamódszereit, győzze le a bürokratizmust, a szubjektivizmust,

a szektásságot. E kétféle követelmény tehát két különböző társadalmi kategóriára vonatkozik; mégis mindkettőt a munkastílus megjavításának nevezzük, mert mindkettő a bírálat és önbírálat módszerével, a tények felsorakoztatásán és az igazság feltárásán alapuló nagy viták módszerével él.

Ez a párt által megjelölt irány már ragyogó sikereket hozott. Ma már mindenki előtt világos, hogy a munkastílus megjavítása, a tömegméretű viták megszervezése nélkül nem sikerült volna ilyen rövid időn belül, ilyen nagymértékben emelni ennyi ember politikai öntudatát; nem lehetett volna leleplezni és megbírálni ennyi különböző jellegű és típusú hibát és reakciós nézetet. E sikerek ellenére még mindig elég sok elvtárs habozó magatartást tanúsít a gyárakban és falvakban kibontakozó tömegméretű vitákkal szemben; nem merik a nagy „virágzásra", „versengésre", „küzdelemre" ösztönözni a tömegeket. Bizonyos mértékben még félnek a tömegek bírálataitól és leleplezéseitől; félnek a tömegek maradi elemeinek és a tömegek közé beszivárgott jobboldali elemeknek izgatásaitól; félnek a faliújságok, gyűlések, vitaértekezletek harci formáitól. „Ezek a módszerek – gondolják – eredményesen alkalmazhatók a főiskolákon és az állami intézményekben, de miért kellene azokat az egész munkásságra és parasztságra kiterjeszteni? Nem fognak vajon teljes káoszt és zűrzavart előidézni?"

Itt jegyezzük meg, hogy amikor a „virágozzék minden virág" mozgalom a főiskolákban és az állami intézményekben elkezdődött, az elvtársak nagy része ugyanígy aggodalmaskodott. A tények azonban azt bizonyították, hogy a népnek a „mindenhatósága" egyáltalában nem okozott káoszt, sőt: a vita során a tömegek megtanultak élesebb különbséget tenni jó és rossz között; forradalmi aktivitásuk megnőtt; a nép hatalma megerősödött. A tömeg gyorsabb ütemben kerítette körül a vérszemet kapott, elbizakodott jobboldali elemeket, és minden oldalról koncentrált támadást indított elle-

nük. Igaz, hogy az iparos, kereskedő és értelmiségi köröknek sok olyan „középutas" eleme, akinek állásfoglalásában még nem állt be gyökeres változás, többé-kevésbé a jobboldal izgatásának és demagógiájának hatása alá került, de csak átmenetileg. A jobboldal ellen indított ellentámadások során ezek is fokozatosan belátták tévedésüket, és a néptömegek oldalára álltak.

Mi magyarázza ezt a jelentős fordulatot? Először is az a tény, hogy ügyünk igazságában nem lehet kételkedni. A nagy néptömegek már végérvényesen elfogadták a kommunista párt vezetését, és a szocializmus útját választották. Csúfos kudarcra van ítélve mindenki, aki szembe akar szállni a néptömegek akaratával. Másodszor: minden fontos kérdésben (s elsősorban Kína forradalmára és az országépítésre vonatkozó döntő kérdésekben) csak a nagy tömegekre akarunk szilárdan támaszkodni, bízunk a tömegek forradalmiságában és öntudatában; szervezett vitákat és megbeszéléseket kezdeményezünk a tömegek között, és a tömegek így élesen el tudják majd határolni a pozitív vonásokat a negatívoktól, meg tudják különböztetni a jót a rossztól, egyáltalában nem tévesztik meg őket hibás és reakciós nézetek és tettek. Harmadszor: kádereink és a tömegek csak a forradalmi harc viharában, csak a hibás és reakciós nézetek és tettek elleni harcban nevelődnek és edződnek igazán; csak ezekben a küzdelmekben növekszik ismeretük, gazdagodik tapasztalatuk és fejlődik tehetségük.

Melegágyban nevelkedett, esőtől, széltől óvott zsenge virágszálakban nincs igazi életerő. A jobboldal ellen irányuló, országos méretű viták éles politikai és ideológiai küzdelmet jelentenek. Mindenki, aki részt vett ebben a harcban, érzi már, hogy értékes következtetéseket vont le e vitákból; a fejek lassan kitisztultak, öntudatra ébredésük és ismereteik színvonala jelentős mértékben emelkedett.

Kommunista pártunk tagjainak minden munka elvégzésé-

nél, minden kérdés eldöntésénél szilárdan a tömegek nagy többségére kell támaszkodniuk, és bízniuk kell a tömegek nagy többségében. 1957 február 27-én mondotta Mao Ce-tung elnök az Államtanács kibővített ülésén tartott beszédében: „Minden ideológiai jellegű kérdést, minden népen belüli vitát és problémát csak demokratikus eszközökkel lehet megoldani, csak a vitatkozás, a bírálat, a meggyőzés és a nevelés módszerével, nem pedig az erőszak és elnyomás módszerével." E demokratikus módszerek: a vita, a bírálat, a meggyőzés és oktatás módszerei, amelyekről Mao Ce-tung elvtárs beszél, egyszersmind a tömegvonal módszerei is. Az elmúlt néhány évtized alatt pártunk éppen ezeket a módszereket alkalmazta a párt és a tömegek, az irányítók és az irányítottak, valamint a különböző rétegek között felmerülő ellentmondásokra, és gazdag tapasztalatokat gyűjtött ezen a téren. A jövőben is ragaszkodnunk kell ezekhez az eszközökhöz, mert csak így tudjuk hazánk centralizált és mégis demokratikus, fegyelmezett és mégis szabad, egységes akaraton felépülő és az egyéni kívánságokat mégis tekintetbe vevő élő és élénk politikai életét biztosítani. Ha ez az élénk és pezsgő politikai élet kialakul országunkban, akkor pártunk és államunk még szilárdabb lesz, könnyebben győzi le a nehézségeket, még jobban kibontakozik a tömegek aktivitása és alkotókészsége; még gyorsabban és jobban teljesedik be a szocialista forradalom és a szocialista építés.

Fentebb már rámutattunk arra, hogy a jobboldal képviselői ellen indított küzdelem és a munkastílus megjavítása két, egymástól lényegében különböző társadalmi kategóriára vonatkozó kérdés. Mégis mindkét mozgalom a tömegjellegű viták módszerét alkalmazza. Mégpedig azért, mert a jobboldal leleplezésének és bírálatának kérdésében ugyancsak a tömegekre kell támaszkodnunk, a tömegek útján kell járnunk.

Vajon mi a magyarázata annak, hogy egyes elvtársak még

ma is félnek attól, hogy tömegméretű viták módszerével oldják meg a népen belüli ellentmondásokat és a jobboldalellenes harc kiterjesztésének problémáját. Elsősorban az, hogy ezek az elvtársak még nem értették meg igazán a párt tömegvonalának jelentőségét; még nem alakult ki az a jó szokásuk, hogy szilárdan a tömegekre támaszkodjanak és a tömegekkel megvitassák a kérdéseket.

Vannak olyan elvtársak, akik nem akarják, hogy a nagy „virágzás" és „versengés" folyamán a tömegek nyíltan megbírálják hibáikat és fogyatékosságaikat. Meg sem hallják a tömegek kritikáját, ha meghallják és felfigyelnek rá, úgy érzik, hogy „elvesztették tekintélyüket". Ez a felfogás természetesen rendkívül káros. A hibák és fogyatékosságok, ha valakinél objektíve léteznek is, azért nem kell a bolhából elefántot csinálni – vagyis eltúlozni saját hibáinkat – csak azért, mert a tömegek bírálata felfedte őket; de a nagy hibákat sem szabad lekicsinyelni, letagadni csak azért, mert sikerült elrejteni őket a tömegek szeme elől. A tömegek tárgyilagos, nyílt bírálata megteremti a fogyatékosságok leküzdésének, a hibák kijavításának kedvező előfeltételeit; elősegíti és biztosítja munkánk megjavulását. Vajon miért lenne helytelen, ha azok, akik hibákat követtek el, a tömegek segítségével és ellenőrzésével belátnák és jóvátennék tévedéseiket? A tömegek sohasem tagadják meg bizalmukat attól, aki belátta és jóvátette hibáját. És ellenkezőleg: mi előny származhat abból, ha valaki takargatja hibáit, és ezáltal gondolkodása egyre züllik, s a pártmunka is egyre rosszabb lesz. A gyakorlatban a hibákat úgysem lehet elkendőzni: minél jobban takargatjuk őket, annál égbekiáltóbbak. Azzal, ha valaki vét a pártnak a tömegekre támaszkodó, munkastílus javítására vonatkozó útmutatásai ellen, máris elkendőzhetetlen súlyos hibát követett el.

Az elvtársaknak egy másik csoportja azért fél a tömegméretű vitáktól, mert attól tart, hogy a tömegek nem tudnak

különbséget tenni jó és rossz között. Attól fél, hogy a tömegek közt helytelen nézetek üthetik fel fejüket, vagyis „az eddigi politikai oktatás épülete összeomlik éppen befejezés előtt", és a helytelen nézetek súlyos „zavart" okozhatnak a későbbi munkában. Ez a gondolkodásmód is teljesen hibás. Vajon mi a helyesebb: hagyni, hogy a hibás nézetek ne kerüljenek napvilágra, és sötétben való erjedésüket ne gátoljuk meg a felvilágosítás gyógyszerével, vagy pedig engedjük, hogy kifejtsék e téves nézeteket, és a vita segítségével helyesbítsék őket? Egyáltalában nem kétséges, hogy a viták eredményeként a tömeg túlnyomó többsége az igazság oldalára áll: az így kialakult meggyőződésre jobban lehet támaszkodni, mint a „fejbólogató jánosok" helyeslésére, az ilyen tanítás jobban vérré válik, mint a szokásos tantermi oktatás. Csak az ilyen politikai nevelés oldhatja meg valóban helyesen a tömegek gondolkodásában felmerülő kérdéseket, és kelthet maradandó benyomásokat. Csak az ilyen politikai nevelés jelent igazi „iskolát" a tömegek számára – s ez a megállapítás nemcsak az elmaradt és „középutas", hanem az élenjáró elemekre, sőt azokra is vonatkozik, akiknek a tömegek nevelése a feladatuk.

Összefoglalva: a kommunista párt tagjainak nincs félnivalójuk a tömegméretű vitáktól. Mi, kommunisták, a népi érdekek legállhatatosabb harcosai vagyunk. Célunk: a kizsákmányoló osztály és a kizsákmányoló rendszer teljes megszüntetése, a minden ember számára boldogságot biztosító szocialista és kommunista társadalom felépítése hazánkban. Ez a magasztos cél megegyezik az emberek legnagyobb többségének legfőbb érdekeivel. E magasztos cél megvalósításának érdekében, a néptömegekkel összefogva, elszánt és könyörtelen harcot vívunk hazánk belső ellenségei ellen, s e harcban nem riadunk vissza a megpróbáltatásoktól, nem rettenünk meg életünk feláldozásától sem. Ha a forradalom, az építés munkája a néptömegek saját ügye, és ha az értük

vívott harcban nehézségekbe ütközünk, ellentmondásokkal találkozunk, mire támaszkodjunk, ha nem a tömegek kollektív erejére, kollektív tapasztalatára, kollektív bölcsességére? Mivel a mi érdekünk teljesen azonos a néptömegek érdekével – a néptömegek a mi egyetlen támaszunk, ezért csak a népre támaszkodva biztosíthatjuk a demokrácia szárnyaló fejlődését. Hiszen még a fegyveres népi hadsereg katonáinál is biztosította a párt – bizonyos keretek között és kollektív irányítás mellett – a katonai, politikai és gazdasági demokráciát, és így szoros kapcsolatot teremtett a tisztek és a katonák, a hadsereg és a nép között; lángra lobbantotta katonáink harci kedvét, és legyőzhetetlenné tette hadseregünket. Miért ne lehetne a gyárakban, falvakban alkalmazni azt a módszert, amely a hadseregben bevált? A kommunisták az imperializmustól és a reakciósoktól sem ijedtek meg; miért félnének saját testvéreiktől, az egyszerű kínai emberektől?

Problémáinkat a tömegek erejére támaszkodva, tömeggyűléseken rendezett vitákkal oldjuk meg; ez természetesen nem jelenti azt, hogy lemondhatunk a vezetésről, lemondhatunk a demokratikus centralizmusról, lemondhatunk a munkafegyelemről és a hivatali fegyelemről. Éppen ellenkezőleg: a viták célja a vezetés megerősítése, az elengedhetetlen fegyelem és centralizmus megszilárdítása, nem pedig ezek gyengítése. Vagyis, a viták során is ragaszkodni kell bizonyos centralizmushoz és fegyelemhez; nem szabad megengednünk a termelés akadályozását és anarchia kialakulását, hanem irányítva, lépésenként és tervszerűen kell megindítanunk a megbeszéléseket és a vitákat.

A tömegek nem tudják magától értetődően és spontán felfogni valamennyi ténynek valódi értelmét, ezért elkerülhetetlen, hogy néha téves nézeteket hangoztassanak, vagy – átmenetileg – téves nézetek hatása alá kerüljenek. De ha az irányítást nem engedjük ki a kezünkből, hanem – éppen ellenkezőleg – megerősítjük, ha nem elégszünk meg azzal,

hogy a tömegek csak saját tapasztalataikból okuljanak, hanem mi is aktívan segítünk nekik a tények helyes és átfogó értelmezésében, akkor a viták és a megbeszélések eredményeképpen a tömegek túlnyomó többsége kétségkívül az igazságot fogja választani.

A jelenlegi országos méretű munkastílus-javító mozgalom tartalma: a népen belüli ellentmondásoknak a tömegvonal segítségével való megoldása, a párt és a népi kormány munkájának tökéletesítése, a szocialista nevelés, a jobboldal elleni harcnak a tömegvonal segítségével történő kiszélesítése, a szocialista forradalom kiterjesztése a politika és az ideológia frontjára. Ezt az igazságot már fokozatosan magáévá tette a központban, a tartományokban és a városokban dolgozó kádereink többsége; meg kell tanulnia a körzeti, járási, falusi, gyári és bányászati munkaterületen működő kádereknek is. E cél érdekében sok beszélgetésre, vitatkozásra van szükség. Sok hasonló kérdés helyes megoldása után összegezni kell a tapasztalatokat, közkinccsé kell tenni a levont következtetéseket. A hosszú idő meghozza majd a maga gyümölcseit: az emberek természetesnek találják majd a módszert, és nem csodálkoznak rajta. De hogy eljussunk ehhez a fordulóponthoz, hinnünk kell a pártban és bíznunk kell a tömegekben.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 szeptember 5-i számában.

HATÁROZOTTAN JAVÍTSUK MAGATARTÁSUNKAT ÉS MUNKÁNKAT

Végigharcolni a jobboldal elleni harcot, a lakosság minden rétegében elmélyíteni és kiterjeszteni a szocialista vitákat, ezzel egyidejűleg lelkiismeretesen megjavítani munkamódszerünket, tökéletesíteni párt- és állami szerveink tevékenységét: ez a lényege most az egész népre kiterjedő munkastílus-javító mozgalomnak, ezek a legfőbb feladatok, amelyeket meg kell oldanunk.

A helyzetet most úgy jellemezhetnénk, hogy a tartományi és városi szerveknél magasabb szintű intézményekben, az összes főiskolákon és valamennyi demokratikus pártban gyakorlatilag már visszavertük a jobboldal támadásait, megcáfoltuk a jobboldal ostoba elméleteit, s ez a dolgozók politikai öntudatának jelentős emelkedésével járt együtt. A tartományi és városi szintnél alacsonyabb szervekben, a közép- és alsófokú tanintézetek pedagógusai között, a kereskedő és iparos körökben és egyéb társadalmi kategóriákban ugyancsak tovább fejlődik és mélyül a harc. Ezzel egyidejűleg hatalmas méretű szocialista nevelési mozgalom indult el a munkásság, a parasztság, a katonaság, a diákság és egyéb társadalmi rétegek körében; a szocialista ideológia minden eddiginél nagyobb erővel hatol be az ország valamennyi lakosának szívébe. Igen sok helyen, igen sok egységben a tömegek politikai lelkesedésének növekedésével a munka területén is

pezsgő, új légkör alakult ki. Tovább kell fejlesztenünk és mélyítenünk ezt a harcot, tovább kell fejlesztenünk és mélyítenünk a tömegméretű szocialista vitákat, hogy igen sok lényeges, döntő kérdésre végleges megoldást találjunk a tömegek között, és nem engedhetjük a visszavonulást. Másfelől viszont, a harccal és a vitákkal egyidejűleg lankadatlanul kell törődnünk a munkastílus-javítás és munkatökéletesítés szellemének fenntartásával, helyesen kell fogadnunk a tömegek bírálatait és indítványait, időben kell megoldani valamennyi megoldható kérdést. Minden olyan szervnél, ahol a jobboldal elleni harc a befejezés időszakához közeledik, még aktívabban kell előkészítenünk a megfelelő időben való áttérést a javítás és tökéletesítés hangsúlyozásának időszakára; még lelkiismeretesebben kell meghallgatnunk a tömegek bírálatát és javaslatait; újra és újra rá kell vennünk a tömegeket, hogy mondják el bírálatukat és javaslataikat; alaposan meg kell vizsgálnunk a munkánkban észlelhető hibákat és fogyatékosságokat; konkrét intézkedéseket kell foganatosítanunk a munkastílus megjavítására és tökéletesítésére, és a tömegek ellenőrzésére támaszkodva biztosítani kell ezeknek az intézkedéseknek maradéktalan végrehajtását.

A jobboldal elleni harc győzelme, a szocialista nevelési kampány kibontakozása megteremtette a lehető legkedvezőbb előfeltételeket pártunk munkastílusának rendszeres javítására, pártunk és államunk tevékenységének tökéletesítésére. A jobboldal dühödt támadásai munkastílus-javító mozgalmunkat olyan szakaszba kényszerítették, amikor a támadások visszaverésén volt a hangsúly. E harc nagy győzelmei és a néptömegek részvételével rendezett szocialista viták megakadályozták a jobboldalt a zavarkeltés folytatásában. Azáltal, hogy nagy tömegek megtanultak különbséget tenni a helyes és a helytelen között, és öntudatuk megnövekedett, erősödött pártunkba vetett bizalmuk, fokozottan támaszkodnak pártunkra, ez viszont még nagyobb biztonságot

jelent számunkra, hogy eredményesebb lesz munkastílus-javító mozgalmunk, megjavul pártunk és államunk tevékenysége. Csak határozottaknak kell lennünk, gyorsan kell cselekednünk, időben kell döntenünk a megoldandó és megoldható kérdésekben, s akkor még tovább növekedik a párt tekintélye, szorosabbra fonódnak a szálak a párt és a tömegek között.

Sok alapszervezet, miközben fő erejét elsősorban a jobboldal elleni támadásokra összpontosította, néhány emberből álló munkastílus-javító irodát állított fel egyenesen a tömegek bírálatának és véleményének tanulmányozására és feldolgozására, sőt a tömegek aktív támogatásával már meg is oldott egy csomó azonnal elintézhető problémát. Így például az Államtanács 8. számú irodája a közelmúltban a Kínai Demokratikus Országépítő Liga és az Iparosok és Kereskedők Országos Szövetsége Végrehajtó Bizottságának bevonásával kibővített ülést tartott, és beszámolt a meghívottak előtt azokról az első lépésekről, amelyeket az iparosoknak és kereskedőknek a „virágozzék minden virág" mozgalom során elhangzott véleményeivel kapcsolatban tettek. A kuangtungi, fucsieni és más tartománybeli vezető szervek alaposan tanulmányozták a tömegek által kifejtett bírálatokat és véleményeket, majd új rendeleteket hoztak a mindennapi életkörülmények szabályozására, és kiküszöbölték a káderek életének sok visszásságát. Az ország igen sok gyár- és bányavállalati, valamint falusi alapszervezetében a legutóbbi időben nagy lendülettel oldottak meg – a tömegek ésszerűsítési javaslatai és bírálatai alapján – számos sürgős, megoldásra váró kérdést. Csupán Pekingben 31 gyárban, szeptember 5-ig készült statisztikák szerint, több mint százezer vélemény alapján háromezernél több kérdést intéztek el. Ezenkívül bizonyos vidékek és intézmények pártszervezetei összegyűjtötték és néhány kérdés köré csoportosították a tömegek véleményét, külön „tanulmányozó szakcsoportokat" szerveztek,

külön-külön foglalkoztak a problémákkal, és tettek javaslatokat azok megoldására. Mindez megfelelő előkészítésül szolgált a rendszeres munkastílus-javító tevékenységhez. A tömegek elismeréssel fogadták ezeket a módszereket. Újra elismerték azt is, hogy pártunk olyan politikai párt, amely szívvel-lélekkel szolgálja a népet, és a nép most fokozott bizalommal fordul a munkastílus-javító mozgalom felé.

Vannak azonban – nem is kis számban – olyan alapszervezetek, amelyekben a vezetők minden erejüket a jobboldal elleni harcra összpontosították, és eközben elhanyagolták a munkastílus-javítással kapcsolatos feladataikat, olyannyira, hogy még nem is tanulmányozták: hogyan lehetne feldolgozni a tömegek által nyilvánított véleményeket, még nem is végeztek megfelelő előkészítő munkát, amely lehetővé tenné a megoldásra váró kérdések rendezését. Ezek a vezetők még nem értették meg, hogy amikor erőiket a jobboldal támadásainak visszaverésére összpontosítják, elég időt és embert kell szánniuk a tömegvélemény feldolgozásának tanulmányozására is. Az összes megoldható kérdéseket rövid úton kell megoldani, de aktív előkészítő munkát kell végezni olyan kérdésekkel kapcsolatban is, amelyeket egyelőre nem tudunk megoldani; ugyanakkor világos magyarázatokat kell adni, nehogy a tömegek elveszítsék bizalmukat és reményüket. Ha másképpen cselekszünk, ártunk a munkastílus-javító mozgalomnak, és hátrányosan befolyásoljuk a jobboldal elleni harc terjedését és elmélyülését.

A tömegek által felvetett kérdések között vannak természetesen olyanok (pl. a szakképzettség irányára, a szervezetek felépítésére, az adminisztráció rendszerére vonatkozó problémák), amelyek nemcsak igen bonyolultak, de más egyéb kérdésekkel is szoros kapcsolatban állnak, ezekre a helyes megoldást csak úgy találhatjuk meg, ha a kérdést előbb megbeszéljük az illetékes szervekkel vagy alaposan megvitatjuk a felettes hatóságokkal, és e megbeszélések alapján hosszabb

időn át tanulmányozzuk a problémát. Ha ezeket a szerteágazó, bonyolult kérdéseket elhamarkodva, kapkodó intézkedésekkel oldjuk meg, akkor elkerülhetetlenül csak újabb zűrzavart idézünk elő. Tagadhatatlan azonban, hogy a tömegek által felvetett kérdések többségét – pl. a szervezetek működésére, a személyzeti munkára vonatkozó kérdéseket, különösen pedig a szóban forgó szervezeti egység vezető kádereinek és kommunistáinak világszemléletével és munkastílusával kapcsolatos kérdéseket – magában a szervezeti egységben igen gyorsan meg lehet oldani. Ezért teljesen elhibázott dolog a nehézségekre hivatkozva elhúzni vagy félvállról venni a jobb munkamódszerekre való áttérést.

Igen sok helyen még egy nyomós oka van annak, hogy elodázzák vagy félvállról veszik a munkastílus javításának kérdését: sok elvtárs nem látja tisztán azt a kárt, amelyet a munka során elkövetett hibák és tévedések okoznak; ugyanakkor nincs elég bátorsága bírálatra ösztönözni a tömegeket, és nyíltan állni e bírálat elébe. Egyes elvtársak attól félnek, hogy a tömegek bírálatának elhangzása után elvesztik tekintélyüket, és ez nehézséget jelent majd számukra munkájukban, mások attól félnek, hogy a tömegek között hibás nézetek üthetik fel fejüket, amelyek a helyes állásponthoz ragaszkodókat is zavarják a jó és rossz közti különbségtevésben. Ezek az elgondolások nyilvánvalóan tévesek, hiszen a munkastílus-javításban élenjáró szervezetek sikereinek tapasztalatai is ennek az ellenkezőjét bizonyították. Akadnak ezenkívül – igen kis számban – olyan elvtársak is, akik, helytelenül, ugyanazokat a módszereket alkalmazzák a tömegek körében elhangzott, meggondolatlan bírálatokra, amilyeneket a jobboldali elemekkel szemben kell alkalmaznunk, és a munkastílus-javító, munkamódszer-tökéletesítő tevékenység során nem a tömegek bírálatának lelkes ösztönzésére, nem a tömegek erejére való szüntelen támaszkodásra, hanem az elhangzott bírálatok helytelenségének „bebizonyítására" összponto-

sítják figyelmüket. Ezen a hibás módszeren változtatni kell! Vitákkal, felvilágosításokkal helyre kell igazítani a tömegek által hangoztatott téves nézeteket; ez azonban az éremnek csak egyik oldala, amely elvileg különbözik a jobboldal ellen vívott harctól, és a világért sem tévesztendő össze azzal! A tömegek szocialista nevelése a legkevésbé sem helyettesítheti az irányító munka tökéletesítését.

Valamennyi szervezeti egység vezetői számára a legfontosabb kérdés jelenleg: bizonyos (nem is nagyon rövid) időt szakítani maguknak arra, hogy erőiket összpontosítva, a tömegek bírálatára és ellenőrzésére támaszkodva javítsák magatartásukat és munkájukat. A munkában tapasztalható hibákat és fogyatékosságokat a tömegekkel karöltve kell feltárni és kiküszöbölni. Ha pedig ezekért a hibákért és fogyatékosságokért éppen saját embereinket terheli a felelősség, akkor inkább kötelességünk, hogy részrehajlás nélkül, nyíltan, határozottan és elnézés nélkül helyreigazítsuk őket.

A fentieket összefoglalva elmondhatjuk, hogy a magatartás és a munkastílus megjavítása, valamint a jobboldal elleni harc munkastílus-javító mozgalmunknak egymástól el nem választható két alkotó eleme. Nemcsak a jobboldal támadásait kell erélyesen visszavernünk, hanem magatartásunkat és munkamódszerünket lankadatlanul kell tökéletesítenünk. A jobboldal elleni küzdelemben és munkastílus-javító mozgalmunkban egyaránt tilos az elnézés és a hebehurgya visszavonulás. Csak akkor érhetjük el munkastílus-javító mozgalmunk célját, ha szilárdan és elszántan vívjuk végig mindkét fronton a harcot, akkor lendíthetjük hatalmas lépésekkel előre szocialista forradalmunk és szocialista építésünk ügyét, akkor erősíthetjük meg jelentős mértékben a párt és a nagy néptömegek egységét, szigetelhetjük el végleg a jobboldalt, és vívhatjuk ki e mozgalom teljes győzelmét.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 március 30-i számában.

JAVÍTSUNK BÁTRAN, JAVITSUNK HATÁROZOTTAN, JAVITSUNK GYÖKERESEN

Kína Kommunista Pártja VIII. kongresszusának 3. plenáris ülésén Teng Hsziao-ping elvtárs a munkastílus-javító mozgalomról szóló beszámolójában rámutatott arra, hogy: „A kozponti, tartományi (városi), korzeti és járási szervekben mozgalmunknak négy szakaszon kell átmennie: a nagy »virágzás« és »versengés« szakaszán (ezzel egyidejűleg folytatni a munkastílus javítását), a jobboldal elleni harc szakaszán (amellyel ugyancsak párhuzamosan kell haladnia munkastílus-javító mozgalmunknak), olyan szakaszon, amelyben egész figyelmünket munkamódszereink tokéletesítésére összpontosítjuk (a »virágzás« és »versengés« ösztönzésével egyidejúleg), és végul a negyedik szakaszon, amelyben mindenki tanulmányozza a dokumentumokat, bírálja és elemzi saját magatartását és tokéletesíti magát. Amikor a jobboldali elemek elleni harc a dontő győzelmek stádiumába érkezett, idejében forduljunk a mozgalom legfontosabb, harmadik láncszeme felé, amivel egyidejűleg rendszeresen kell bírálnunk a tőkésosztály világszemléletét." Ez a négy szakasz megegyezik a mozgalom fejlesztésének objektív gyakorlatával.

A munkastílus-javító mozgalom tulajdonképpeni célja: harc a burokratizmus, a szektásság, a szubjektivizmus ellen; a párt- és az államapparátus dolgozói elméleti színvonalának emelése és a munkamódszerek tokéletesítése, hogy ezek a

módszerek megfeleljenek a szocialista átalakítás és a szocialista építés követelményeinek. A burzsoázia jobboldali elemei már kihasználták az első szakaszt jellemző nagy „virágzást" és nagy „versengést" és dühödt támadásokra indultak pártunk és népünk ellen. Céljuk a kommunista párt vezető szerepének megszüntetése, szocialista rendszerünk felbomlasztása volt. Ezért elkerülhetetlenné vált a mozgalom második szakaszára való áttérés. Ma már számos helyen, sok szervezeti egységben sikerült döntő győzelmet aratnunk a jobboldal felett; itt az ideje tehát, hogy ezeken a helyeken és egységekben áttérjenek a harmadik szakaszra: a tulajdonképpeni munkastílus-javításra, munkamódszereink tökéletesítésének szakaszára.

Központi állami szerveinknek kb. 60 százaléka lépett – a jobboldal felett aratott teljes győzelem alapján – a tulajdonképpeni munkastílus-javító mozgalom szakaszába. A II. Gépipari Minisztérium és hat más minisztérium néhány szervezeti egységében a tömeg már megmozdult; már megindultak a viták több rendezésre váró kérdés körül, faliújságok, gyűlések és más módszerek alkalmazásával már másodszor kezd magasba csapni a nagy „virágzás" és „versengés" hulláma.

Magától értetődik, hogy a munkastílus-javító szakaszhoz való elérkezés egyáltalában nem jelenti a jobboldal elleni harc egyidejű felfüggesztését az összes szervezeti egységekben: ezt a harcot elhamarkodott intézkedések elkerülésével, fokozott energiával kell tovább vinni. Mindazokban az egységekben azonban, amelyekben ez a küzdelem már eldőlt, vagyis ahol a jobboldali elemeket már egytől-egyig lelepleztek, politikailag és ideológiailag visszaverték és tökéletesen elszigetelték, mindenütt, ahol a tömegek a viták segítségével megtanultak már különbséget tenni jó és rossz között, ahol emelkedett a dolgozók szocialista öntudata és a munkastílus-javító, munkamódszer-tökéletesítő mozgalom jó eredményeket ért el, megfelelő ideológiai és szervezeti előkészítés

után át kell térni arra a szakaszra, amelynek súlyponti kérdése: a jobb munkastílus kialakítása.

A munkastílus-javító mozgalom folyamatában két állomás van: ösztönzés a „virágzásra", a „versengésre" és a munkamódszer megjavítása. A párt arra hív fel bennünket, hogy e folyamat első részében bátran, határozottan és fenntartás nélkül ösztönözzük a „virágzást" és a „versengést". Most, a harmadik szakaszban, amikor a munkastílus-javításon van a hangsúly, a tömegeket változatlanul bátran, határozottan és fenntartás nélkül kell „virágzásra" és „versengésre" ösztönözni, de a vezetők jelszava a bátor, határozott és mélyreható javítás legyen. E két jelszó kölcsönös kapcsolatban áll egymással.

Ha nem mozgósítjuk a tömegeket, nem folytatjuk a nagy „virágzás" és „versengés" mozgalmát, nem biztosítjuk a második „virágzás" és „versengés" fellendülését, akkor nem érhetünk el döntő sikereket a munkastílus-javítás, a munkamódszer-tökéletesítés frontján. Hiszen munkánk hibáit és fogyatékosságait csak a tömegek megfelelő mozgósításával tudjuk maradéktalanul feltárni; sőt miután e hibák és fogyatékosságok lelepleződtek, megint csak a tömegeket kell mozgósítanunk a munkánk tökéletesítését célzó módszerek tanulmányozására.

Egyesek attól félnek, hogy a jobboldal elleni harc után a tömegek nem mernek majd bátran „virágozni" és „versengeni". Téves elképzelés! Tények bizonyítják, hogy a jobboldal elleni küzdelemben jelentős mértékben emelkedett a tömegek szocialista ötudata; az aktív elemek még aktívabbak lettek, és fokozatosan aktivizálódtak azok a tömegek is, amelyek eddig a középúton jártak. Ezzel magyarázható az a tény, hogy igen sok szervezeti egységben a harmadik szakaszba való lépés után igen gyorsan kezdetét vette a nagy „virágzások", a nagy viták második fellendülése. Így például a sanghaji Futan Egyetemen a legutóbbi időkben tízezer fali-

újságot függesztettek ki, ezernél több gyűlést tartottak, lelkes vitákat rendeztek a legkülönbözőbb fontosabb kérdésekkel kapcsolatban. Egyeseknél merültek fel ugyan aggályok, de ezek az aggályok hamar eloszlanak majd, ha jó az ideológiai mozgósítás. Amíg ez az ideológiai mozgósítás folyik, a vezetőknek határozott magatartást kell tanúsítaniuk; meg kell mutatniuk, hogy el vannak szánva munkastílusuk megjavítására, és főleg meg kell magyarázniuk a tömegeknek, hogy a mozgalom harmadik szakasza lényegileg és tartalmilag is különbözik a második szakasztól: a második szakasz éle a jobboldal ellen irányult, és célja az ellenség és a köztünk levő ellentmondások megoldása volt; a harmadik szakasz központi kérdése pedig a munkastílus megjavítása, s célja a népen belüli ellentmondások feloldása, ami egyszersmind a munkastílus-javító mozgalom legfőbb tartalma. Rendületlenül bíznunk kell a tömegek többségében; a nagy tömegek többségére támaszkodva kell munkamódszereinket megjavítanunk. Tények bizonyítják, hogy a tömegek aktívan részt vesznek a mozgalmakban, ha elég alapos volt a mozgósítás.

Ha munkastílus-javító mozgalmunkban végig a tömegekre való támaszkodás irányvonalát kívánjuk követni, akkor a központi probléma az, hogy a vezetők rendelkezzenek a szükséges határozottsággal. Ma már az egyes vidékek és szervezeti egységek vezetőinek nagy részénél nem hiányzik ugyan a határozottság, de egy részük még nem tudja magát elszánni, vagy az elszántság nem nagy. Vajon mi a magyarázata ennek?

Vannak vezetők, akik attól félnek, hogy „ha tüzet szítanak, könnyen megégethetik a kezüket" – és ezért nem merik bátran, aktívan vezetni ezt a mozgalmat. Ez a magatartás merőben helytelen. A harmadik szakasz egyik jellegzetessége éppen az, hogy a tűz megégetheti a vezetők kezét. Ha azonban az a tűz, amit szítottak, kiégeti a vezető személyek testéből a betegségeket, munkájuk fogyatékosságait, ak-

kor ezáltal egyrészt megjavul munkájuk, másrészt további tanulságot nyújt a káderekneк. Vajon nem kívánatos dolog-e az ilyen „egy csapásra két legyet" megoldás? Nem kell örömmel üdvözölnünk? Valami félnivaló van benne?

Láttuk igen sok szervezeti egység kifüggesztett faliújságját. terjedelmesek, igen hatásosak, szemébe ötlenek a hibákat elkövető vezetőknek, és megdöbbentik őket. Éppen ez a legjobb eszkoz a tomegerők bevetésére, munkastílus-javító mozgalmunk fejlesztésére. Szocialista demokráciánk egyik leghathatósabb formája ez. Egész sereg olyan dolog van, amelyet faliújság nélkül nem lehetett volna maradéktalanul leleplezni, vagy leleplezés után nem lehetett volna könnyen megoldani. A faliújság, ha megjelent, a figyelem rá összpontosul, gyokeréig feltár mindent, s e kérdések azután gyorsan meg is oldódnak. Valamennyi vezetőnek komoly figyelemmel kell kísérnie a faliújságot; nemcsak a helyes vagy lényegileg helyes bírálatokat kell őszinte örömmel üdvözölnie, nem szabad azon lovagolnia, hogy megfelelő volt-e a vélemény-nyilvánítás formája, hanem a helytelen, de építő szándékú kritikát is szeretettel kell fogadnia. Hiszen a vezetők számára a helytelen bírálat is osztönző hatással van, és a tömegek úgyis különbséget tudnak tenni helyes és helytelen vélemény kozött. Egyedül Peking negyven gyár- és bányavállalatának szervezeti egységeiben több százezer vélemény hangzott el a munkások és tisztviselők részéről, amelyeknek több mint 90 százaléka helyes és építő szándékú volt. A tömegek egész sereg bonyolult kérdést vetettek fel, sőt nagyon sok esetben a megoldásra vonatkozó indítvánnyal együtt. Nem tudták volna ilyen gyorsan és kielégítően megoldani e problémákat, ha kizárólag a vezetők tudására és képességeire támaszkodnak.

Vannak olyan vezető állásban levő emberek, akik igen súlyos és veszélyes mértékben szakadtak el a tömegektől, anélkül, hogy tisztában lennének ennek súlyosságával és ve-

szélyességével. Ezért még nem szánták el magukat arra, hogy leszálljanak az emelvényről, és elvegyüljenek a tömegek közé. Vannak közöttük olyanok, akiket évszámra nem lehet látni a vezetésük alatt álló szervezeti egységekben; még az ellenőrzés munkáját sem végzik személyesen, legfeljebb titkárukat küldik el az alsóbb szervekbe megérdeklődni: van-e valamilyen probléma. Vajon mi a helyesebb: ha leleplezzük, vagy ha elkendőzzük a bürokráciának ezeket a jelenségeit? Nem az a leggyorsabb megoldás, ha engedjük, hogy a tömegek tárják fel, és az ő ellenőrzésük alatt küszöböljük ki e jelenségeket?

Ismét más vezetők attól félnek, hogyha leleplezik azokat a rendkívül ésszerűtlen dolgokat, amelyek szervezeti egységükben kialakultak, a leleplezések elégedetlenséget, sőt esetleg zűrzavart keltenek a tömegek között. Ez a félelem is indokolatlan. Hinni kell abban, hogy a tömegek zöme helyesen ítél, és hogy nincs olyan kérdés, amelyet ők maguk ne tudnának helyesen megoldani. Ha arra ösztönözzük a tömegeket, hogy tárjanak fel minden problémát, bíráljanak bátran, vitatkozzanak őszintén, akkor éles különbséget tudnak majd tenni jó és rossz között, jól tudják megoldani a kérdéseket az „egység – bírálat – egység" képlet alapján. Ha pedig a kérdést megoldották, miféle zűrzavar támadhat? Sőt, ellenkezőleg: a káosz akkor fenyeget bennünket, ha nem nyújtunk lehetőséget a tömegeknek a nagy „virágzásra", nem engedjük meg, hogy véleményt nyilváníthassanak, nem oldjuk meg a problémákat. Ez a zűrzavar természetesen nem abból keletkezik, hogy a vezetők nagy „virágzásra" ösztönzik a tömegeket, hanem abból, hogy nem engedik szóhoz jutni a tömegeket.

Vannak azután olyan vezetők, akiknek *életformájában* akadnak hibák. Ezek egyrészt attól félnek, hogy a tömegek leleplezése után életmódjuk nem lesz olyan kényelmes, másrészt attól, hogy „elvesztik tekintélyüket". Az ilyen hibákat

ki kell küszöbölni, mert rombolja a hivatal dolgozói életmódjának rendszerét, rombolja a vezető és a tömegek közötti kapcsolatot, és árt magának a kádernek is. Nem félnivaló, hanem egyenesen kívánatos dolog, hogy a tömegek bírálata folytán ezek a betegségek is meggyógyuljanak. Milyen forradalmi káder az, aki ettől is visszariad?

A tulajdonképpeni munkastílus-javító szakaszban, amely egyszersmind a nagy „virágzás" és „versengés" újabb fellendülését jelenti, valamennyi vezetőnek bátran el kell fogadnia a tömegek kritikáját, és időben ki kell javítani a munkájában mutatkozó hibákat és fogyatékosságokat. Időben meg kell oldani minden megoldandó és megoldható problémát. A kérdések rendezése során nemcsak teljesen a tömegvonalat kell követnünk, hanem óvakodnunk kell minden felelőtlenségtől és kapkodástól is. A tömegek túlzó követeléseire türelmes felvilágosításokkal, magyarázatokkal reagáljunk, és nem kell mindenre bólogatnunk. Ahhoz, hogy a kérdést kielégítően és gyökeresen megoldhassuk, még a megoldás után is ellenőrzést kell végrehajtani.

Megengedhetetlen a nagy „virágzás" alatt elhangzó, jó szándékú bírálatok szempontjából, hogy egyes vezetők visszautasítsák, sőt egyenesen megbüntessék vagy megbosszulják e kritikákat, vagy pedig rejtegessék saját hibáikat, és ily módon bújjanak ki új, jobb munkamódszerek bevezetése alól. A különböző helyeken működő pártbizottságoknak kellő időben kell ellenőrizniük és megvizsgálniuk a munkastílus-javító tevékenységet, és nem szabad megengedniük, hogy egyes emberek alattomosan átcsússzanak a rostán. Magasztos szocialista ügyünk érdekében elvtársaink és az ország egész lakossága meg fogja oldani a munkastílus-javító mozgalom feladatait, és nem vonul vissza mindaddig, amíg teljes győzelmet nem arat.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 október 21-i számában.

FORRADALMI SZELLEMBEN EGYSZERŰSÍTSÜK VÁLLALATAINK ADMINISZTRATÍV APPARÁTUSÁT

Vállalati apparátusaink egyszerűsítéséhez forradalmi szellemre és forradalmi módszerekre van szükség: és ha megvan az eltökéltség és a vezetésnek a reális alapokból kiinduló megjavítására irányuló őszinte óhaja, akkor jó módszereket lehet találni az adminisztráció egyszerűsítésére. Ez az a fontos tapasztalat, amelyet a sicsingsani acél- és vasgyár szerzett a vállalat racionalizálásával kapcsolatban.

A sicsingsani acél- és vasgyár már 1954-ben és 1955-ben tett intézkedéseket a vállalati adminisztráció egyszerűsítésére, de csak igen kevés eredményt ért el, mert szándéka nem volt elég határozott, módszere nem volt elég változatos, tapasztalata pedig nem volt elég gazdag. Több mint fél évvel ezelőtt a gyár vezetősége elhatározta, hogy mélyenszántó és rendszeres elemzés útján összeállít egy radikális racionalizálási tervet. Nemrégiben a vállalat tisztviselő- és munkás-nagygyűlése előterjesztette forradalmi szellemtől áthatott racionalizálási javaslatát. E javaslat szerint a vállalat 31 adminisztratív osztálya 20-ra, eddigi 17 műhelye és részlege 10-re vonható össze; az 1975 vezető dolgozó helyett, akik eddig a termelés irányításával foglalkoztak, 896 is elegendő. A racionalizálásnál elsősorban azt a szempontot követték, hogy a *termelés* irányítását erősítették. Konkrét módszereik abban álltak, hogy az osztályokon és az adminisztrációban dolgozó káderek

számát erősen, a műhelyekben és a termelésben foglalkoztatott technikusok számát kevésbé csökkentették. Az egyszerűsítési folyamat során elbocsátásra kerülő káderekét más szervekben vagy közvetlenül a termelésben helyezték el. A gyár adminisztratív munkakörben dolgozó kádereinek aránya azelőtt 17,4 százalék volt, a racionalizálás után ez a szám 8,58-ra csökkent. A termelésben foglalkoztatottak száma hozzávetőleg 10 százalékkal emelkedett.

Ez a következetes harc a bürokrácia ellen és a termelés megjavításáért például szolgálhat arra vonatkozólag, milyen „rövid virágzás után milyen gyorsan hozhat gyümölcsöket" a gyár- és bányavállalatok munkastílus-javító, munkamódszertökéletesítő mozgalma.

A dolgozók számaránya csak akkor ésszerű, ha a termelésben foglalkoztatottak a vállalat tisztviselőinek és munkásainak többségét képezik: olyan kérdés ez, amelyet igen sok vállalatnál hosszú ideig nem sikerült megoldani. A múltban, a kis- és közepes tőkés magánvállalatoknál a dolgozók összlétszámának csak mintegy 7–8 százaléka volt adminisztratív tisztviselő; nálunk egész sereg gyárvállalatnál ez az arány 15 százalék fölé emelkedett, de vannak helyek, ahol az 50 százalékot is eléri. Ez kedvezőtlenül befolyásolja országunk iparosítását. Az elmúlt években a termelés bővítése megkövetelte, hogy egyes egységek apparátusát megfelelően megnöveljük és kibővítsük, és az adminisztratív személyzetet bizonyos mértékben szaporítsuk; vannak azonban vállalatok, amelyek nem az akkori tényleges szükségletekből indultak ki, hanem minél nagyobb méretekre és a méretek állandósítására törekedtek a bővítésnél. A sicsingsani acél- és vasárugyárban a jelenlegi helyzetben 896 adminisztrátor is elegendő, mégis 1975 dolgozót foglalkoztatnak, ami erősen felülmúlja a tényleges szükségletet. Felállítottak szerveket, amelyeket nélkülözni lehetett volna; szétválasztottak egységeket, amelyek együtt is maradhattak volna; olyan ügyeket, amelyeknek in-

tézésére tökéletesen elegendő lett volna egyetlen technikai osztály, több szervre bíztak; túl gyors léptekkel valósítottak meg olyan dolgokat, amelyek a perspektivikus tervek programjába tartoztak. Ennek következtében óriásira növekedett az apparátus, komoly méreteket öltött a formalizmus, aktatologatás, és egyenetlenné vált a munka. Megszaporodtak a káderek világszemléletével kapcsolatos problémák, a „fúrások"; egymást követték a kérdések megoldásával próbálkozó kisebb-nagyobb gyülések. A vezetők nagy része úgy elmerült a jelentések, értekezletek, akták özönében, hogy nem tudott időt szakítani magának a kellő időben történő intézkedésekre; virágzásnak indult a bürokratizmus és szubjektivizmus. Hasonló helyzet alakult ki a többi gyár- és bányavállalatnál. Ezért hangsúlyozzuk, hogy a vállalatok munkastílusjavító mozgalmának egyik legfontosabb feladata: aktív és hatékony intézkedésekkel véget vetni az adminisztráció túlméretezettségének.

Vajon mi a magyarázata annak, hogy évről évre racionalizálunk, mégsem tudtuk ennyi időn át kielégítően megoldani a vállalatok túlzott adminisztrációs személyzeti létszámának kérdését?

A magyarázat: a határozottság hiánya és a tapasztalat elégtelensége. Sok vállalat apparátusa hullámszerűen növekszik: ma csökkentik a létszámot, holnap felvesznek egy csomó embert. Ugyanakkor a vállalati vezetők sem kellő lelkiismeretességgel kezelik a vállalat ügyintézésének kérdését. A költség-előirányzatok, az önköltségi tervek összeállításánál nem tartják szem előtt a vállalat egészét, nem kalkulálnak részletekbe menően minden egyes ember munkaerejével, nem igyekeznek a minimumra csökkenteni az önköltséget, hanem folyton azon törik a fejüket, hogy embernél, anyagnál hol hagyhatnának egy kis „kibúvót", és ezen alkudoznak felettes szerveikkel. Másról sem beszélnek egész nap, mint az „önálló gazdaságos elszámolásról", ebben a vonatkozásban azonban

nem valósítják meg. Kiválóan tudják, hogy minden egyes „improduktív" ember a termelési önköltségek emelkedését jelenti, mégis úgy vélekednek, hogy „több kéz többet tesz", „ha marad egy ide-oda tologatható emberem, majd csinál másolatokat", „majd beállítom a központi munkára". Az ilyenfajta, önköltséggel mit sem törődő munkamódszerek növelik azután nagyra a vállalat adminisztrációs kiadásait.

Az átlag munkabérekből és a jóléti kiadásból, amelyeket a sicsingsani acél- és vasgyár fizetett ki 1957 első félévében, megállapíthatjuk, hogy minden dolgozó évi átlagban több mint 1200 jüanba kerül az államnak. Ha azt számítjuk, hogy ebben a gyárban 1079 ember dolgozott feleslegesen, akkor megállapíthatjuk, hogy évente több mint 1 300 000 jüan többletkiadást okoztak országunknak. Nem nagyszerű dolog, hogy ezt az összeget a jövőben meg tudjuk takarítani?

Egy másik ok, amely hosszú időn át akadályozta a munkaerő-többlet felszámolását a vállalatoknál: a vezetők vonakodtak forradalmi módszereket alkalmazni, eloszlatni bizonyos aggályokat, tömegvitákat rendezni a kérdés megoldására. Ezért történt azután, hogy bár a tisztviselő- és munkástömegek nagyon helytelenítik e jelenségeket, mégis tehetetlenek voltak velük szemben. Így például az említett acél- és vasgyár termelés-technikai ellenőrző osztálya 160 ellenőrt foglalkoztat; feladatuk: a gyártmányok minőségének ellenőrzése. A gyakorlatban olyan munkát végeznek, amelyet mások már megcsináltak előttük, a munkások ezt ismételten hangoztatták is. A helyzettel a gyári vezetők is teljesen tisztában voltak, mégsem mozgósították a tömegeket az alkalmazandó módszerek megvitatására; nem egyeztették össze a felettes szervek utasításait a tömegek véleményével, nem elemezték a helyzetet, nem igyekeztek segíteni rajta: minden maradt a régiben. Ez az oka annak, hogy a múltban minden racionalizálási mozgalom gyakorlatilag eredménytelen maradt, vagy

csak igen sovány eredményeket hozott: a nem termelőkből nem lettek termelők, a racionalizálás formális maradt.

Az a jelenség, hogy a vállalatok adminisztratív személyzete állandóan növekedett és viszonylag hosszú időn át sem olvadt le, összefügg természetesen a vertikális alárendeltség hangsúlyozásával, és azzal a szokással, hogy a felettes és alárendelt szervek közötti kapcsolatot harmadik személyeknek kell ellenőrizni. Gyakran előfordul, hogy ha a felettes szervnél felállítanak egy főosztályt, a beosztott szerv is alakít egy hasonló osztályt, nehogy azt állíthassák, hogy nem tulajdonít elég fontosságot az e területen folyó munkának. Ehhez hozzájárul még az is, hogy az államnak az adminisztráció kialakítására még nincs egységes apparátusa, ami valóban objektíve akadályozza a szervezet fejlődését és a szükséges együttműködést. Mindettől eltekintve azonban, bármilyen akadályok merültek is fel a múltban, a sicsingsani tapasztalat bizonyítja, hogy ha a vezetők kellő igyekezettel és gondossággal kezelik a vállalat ügyeit, ha valóban határozottak, ha forradalmi eszközöket alkalmaznak, nem térnek le a tömegvonalról, és habozás nélkül a termelésbe irányítják a felesleges munkaerőket, akkor lehet racionalizálást végrehajtani mind a vállalati apparátusban, mind az adminisztrációs rendszerben.

Hangsúlyoznunk kell természetesen: az a szellem, amelylyel a sicsingsani vasgyárban forradalmi racionalizálást hajtottak végre, és határozott eszközökkel hozták rendbe az adminisztratív apparátust, a legkevésbé sem jelenti a termelés irányításának gyengítését, hanem éppen ellenkezőleg: a termelés fokozott vezetését eredményezi. Azelőtt egyesek kételkedtek a mostani racionalizálási tervben. „Nem fogják-e ezek az intézkedések csökkenteni az adminisztráció önállóságát és függetlenségét, és nem fogják-e gyengíteni a termelés irányítását?" – aggályoskodtak. Nem – feleljük mi erre. Mégpedig azért nem, mert az apparátus racionalizálása után egysége-

sebbé válik a termelés vezetése, központosítottabbá az adminisztráció, átfogóbbá és konkrétabbá az irányítás. Ugyanakkor: meglevő kádereink mögött több éves tapasztalat áll, a technikai adminisztrációnk színvonala általában emelkedett, termelésünk normális rendjét lényegileg sikerült biztosítani. A helyzet biztató. A sicsingsani acél- és vasgyárban dolgozó elvtársak őszintén hisznek a sikerben; két célt tűztek maguk elé, amelyért lankadatlanul harcolni fognak: először is, több vasat és acélt akarnak termelni, jobb minőséget, olcsóbb áron akarnak előállítani, több hasznot kívánnak hajtani az államnak; másodszor, a munkásosztály válogatott seregét akarják felnevelni; a szocialista iparosításért kívánnak harcolni. Most kezdtek hozzá az egyes szervek összeolvasztásához, a felesleges okmányok és kimutatások likvidálásához, az adminisztrációs tisztviselőknek az aktatologatás, a szűk prakticizmus mocsarától való megszabadításához: beállítják őket a közvetlen termelésbe, s javakat alkotó erővé változtatják őket.

Vajon nem tudnák a többi vállalatok is megvalósítani azokat a módszereket, amelyeket a sicsingsani acél- és vasgyárban alkalmaztak az apparátus egyszerűsítésére? Dehogynem tudnák. Most valamennyi vállalatnál nagyarányú adminisztrációs átszervezés és munkaerő-átcsoportosítás folyik. A munkastílus-javító mozgalom során a munkástömegek részéről igen sok vélemény és bírálat hangzott el a vállalatok felépítésével kapcsolatban. A racionalizálás kérdését alaposan meg kell vitatni a káderekkel; le kell győzni az ideológia terén jelentkező akadályokat; lehetőséget kell nyújtani a tömegeknek, hogy e kérdést alaposan átgondolják, ideológiailag megvitassák. Az egyszerűsítési mozgalmat éppúgy mint az ideológiai harcot, vezetni kell. E világszemléleti harc lehetővé teszi, hogy a termelésből jött káderek könnyű szívvel térjenek vissza a termelésbe, és azok, akik azelőtt nem vették ki részüket a termelőmunkából, most örömmel kapcsolódjanak be és edződjenek meg a termelésben. Kettős készségre

tehetnek szert ilyen módon: amíg a termelésben van szükség rájuk, azt erősítik, amikor az adminisztráció igényli őket, elfoglalhatják ott régi helyüket. Ezzel a módszerrel új káderekre nevelhetünk ki, és leegyszerűsíthetjük az irányító apparátust, amivel egyformán szolgáljuk a káderek és a vállalat érdekeit.

A sicsingsani acél- és vasgyár jó példát mutatott arra: hogyan lehet forradalmi módszerekkel leegyszerűsíteni a vállalati apparátust. Valamennyi kis- és nagyvállalatnak, amelyben a sicsingsani gyárral azonos viszonyok uralkodnak, mozgósítani kell a tömegeket, meg kell találni a módszereket, el kell magát szánnia az apparátus leegyszerűsítésére. Mi ragaszkodunk ahhoz, hogy a munkásosztály irányítsa a szocialista vállalatok termelését, és új, magasabb szintre emelkedjék a műszaki és adminisztratív munka színvonala.

Megjelent a „Zsenminzsipao"
1957 szeptember 28-i számában.

Csiang Hua

TÁMOGASSUK A PÁRT HELYES IRÁNYVONALÁT, ÉRJÜK EL, HOGY A MUNKASTÍLUS-JAVÍTÓ MOZGALOM VALAMENNYI FRONTON TELJES GYŐZELMET ARASSON

Beszámoló a KKP II. Csöcsiang tartományi konferenciájának második ülésén, 1957 december 9-én.

Forditotta:

TÁLAS BARNA

A „Zsenminzsipao" szerkesztőségének megjegyzése

Csiang Hua elvtársnak ez a beszámolója a munkastílus-javító mozgalmat „téve az összes munkák vezérfonalává", rendszerezve összefoglalta egy tartomány egy évi munkáját, amelyet a különböző területeken végeztek, buzdította a tettrekészséget, és megbírálta a hamis nézeteket. Bár a cikk hosszú, mégis nagyon érdemes türelemmel végigolvasni.

A beszámoló első részében felvetett kérdések egyáltalán nem helyi, hanem országos jellegűek. Végül is, mi az átmeneti időszak fő ellentmondása? Hogyan értelmezzük a két osztály, a két út közötti ellentmondásoknak a népen belüli ellentmondásokhoz való viszonyát? Mi az oka annak, hogy a párt az egyik időszakban a népen belüli ellentmondásokat emeli ki, a másik időszakban pedig az osztályharcot hangsúlyozza? Ezek azok a fontos kérdések, amelyek mindenkit foglalkoztatnak, s melyekre Csiang Hua elvtárs beszámolójában a párt Központi Bizottsága és Mao elnök útmutatása nyomán helyes válaszokat adott. A beszámoló a párton belüli ideológiai nézeteltérésekkel szembefordulva megbírálta azt a kétféle hibás elhajlást, amely egyrészről az ellenség és a köztünk levő ellentmondások lebecsülésében, másrészről pedig ezek felnagyításában nyilvánul meg, és határozottan alátámasztotta a Központi Bizottságnak a népen belüli ellentmondások helyes megoldására vonatkozó irányvonalát. Az itt megbírált hibás nézetek jelenleg más területek pártszervezeteiben is megtalálhatók, ahol szintén tisztázni kell őket. Az a

nagy vita, amely a Csöcsiang tartományi pártkonferencián ezekről az elméleti és elvi kérdésekről kibontakozott, nagyon nagy jelentőségű a szocialista forradalom ideológiai és politikai fronton való következetes véghezvitele és a munkastílus-javító mozgalom teljes győzelmének kivívása szempontjából.

A beszámoló kilencedik része, amely világosan kifejti a Sa Ven-han, Jang Hszi-ji, Peng Zsuj-lin, Szun Cseng-lu jobboldali elemek pártellenes tevékenységéből leszűrt tanulságokat, szintén figyelemre méltó.

*

Elvtársak!

A tartományi bizottság megbízásából beszámolok a II. tartományi pártkonferencia második ülése részvevőinek az elvégzett munkáról. A II. tartományi pártkonferencia első ülésétől mostanáig már egy év és négy hónap telt el. Ez alatt a több mint egy év alatt a tartomány különböző szintű pártszervezetei a Központi Bizottság és Mao elnök helyes irányításával, azt követően, hogy alapjában végrehajtották a termelőeszközök tulajdonrendszerének szocialista átalakítását, politikai és ideológiai fronton hatalmas szocialista forradalmat vittek véghez, melynek során döntő győzelmet arattak. Ezzel egyidejűleg a szocialista építés vonalán is hatalmas sikereket értek el. A párt seregei az egy éves harc alatt megedződtek, politikai, ideológiai, szervezeti téren egyaránt tovább szilárdultak. Elkövetkező feladatunk abban áll, hogy a szocialista forradalmat politikai és ideológiai fronton egyaránt végig vigyük, s hogy kivívjuk a munkastílus-javító mozgalom teljes győzelmét. Ugyanakkor a szocialista építést nagyobb eredménnyel, gyorsabban, jobban és gazdaságosabban folytatva, meg kell szilárdítanunk a szocialista rendszer anyagi alapját. A munkastílus-javító mozgalom egész munkánk vezérfonalává vált. Ennek a mozgalomnak a győzelme szükségsze-

rűen fokozni fogja a tartomány pártszervezeteinek és a nagy tömegeknek szocialista aktivitását és alkotókészségét, növeli erejüket, és hozzásegít ahhoz, hogy a nehézipar elsősorban való fejlesztése alapján következetesen végrehajtsuk az ipar és a mezőgazdaság egyidejű fejlesztésének irányvonalát, biztosítsuk az 1958. évi népgazdasági terv és a második ötéves terv teljesítését és túlteljesítését, s hogy harcoljunk az országos mezőgazdaságfejlesztési program (javított tervezete) határidő előtti megvalósításáért.

I. A munkastílus-javító mozgalom és a jobboldal elleni harc

1957-ben az egész tartomány helyzete alakulásának fő sajátossága abban állt, hogy miután a termelőeszközök tulajdonrendszerének szocialista átalakítását lényegében befejeztük, erre támaszkodva politikai és ideológiai fronton tovább vittük a szocialista forradalmat. A gyakorlat bebizonyította: az 1956-ban csak gazdasági fronton (a termelési eszközök tulajdonrendszere vonalán) végbement szocialista forradalom nem elegendő s nem szilárd. A szocialista forradalom csak az 1957. évi munkastílus-javító mozgalom és a jobboldal elleni harc révén vívta ki a döntő győzelmet. Egy év alatt a mozgalom fejlődésének a menete így alakult: 1957 márciusától kezdve a tartomány párton belüli és kívüli káderei számára Mao elnök „A népen belüli ellentmondások helyes megoldásáról" szóló beszámolójának tanulását szerveztük meg. Májustól kezdve a járási és városi szinten felüli vezető szervek, demokratikus pártok, pedagógusok, újságírók, írók és művészek, tudósok és technikai szakemberek, egészségügyi dolgozók körében megindult a munkastílus-javító mozgalom és a jobboldal elleni harc. Augusztustól kezdődően a falvak és a kisvárosok alsófokú szervezeteiben is megkezdődött fokozatosan a munkastílus-javító és a szocialista nevelési

mozgalom. A munkastílus-javító mozgalom jelenleg az egész tartományban még szélesebben és még mélyebben bontakozik ki.

A munkastílus-javító mozgalomban és a jobboldal elleni harcban jelentősen erősodott a káderek és a tomegek szocialista ontudata. A tartományi, járási és városi szinten felüli vezető szervekben már felfedeztek számos jobboldali elemet. A párton beluli és azon kívüli burzsoá jobboldali elemek a kulönböző frontokon szembefordultak a szocializmussal, felléptek a párt vezetése ellen. Aknamunkájuk most már teljes kudarcot vallott, maguk pedig már teljesen elszigetelődtek a tomegek körében.

Az egész népet átfogó munkastílus-javító mozgalom már tartományszerte megindult, a járási szinten feluli vezető szervek már leszűrték a széleskorű vélemény nyilvánítások és a nagy viták kezdeti tapasztalatait. A különféle munkákban a széleskörű véleménynyilvanítások és a nagy viták már kezdenek állandó munkamódszerré válni. A káderek már kezdik elsajátítani az új történelmi időszaknak megfelelő szocialista demokrácia új formáját. Az, hogy a káderek nagy tomegeinek munkastílusa és munkamódszere éppen most van változóban, igen nagy jelentőségű lepes előre. A falvakban a munkastílus-javító mozgalom megszilardította a parasztok nagy többségének a szövetkezeti úton való haladásba vetett hitét és elszántságát, megbirálta a jómódú középparasztok által képviselt kapitalista és individualista ideológiát, s csapást mért a foldesurak, a kulákok, az ellenforradalmárok és egyéb rosszindulatú elemek romboló tevékenységére. Ebből kifolyólag megszilárdultak a falun a szocializmus bázisai, s a mezőgazdasági termelés új fellendülés irányába halad előre. Az ipari és bányavállalatokban a munkastílus-javító mozgalom emelte a munkástömegek politikai ontudatát, megszilárdította a munkafegyelmet, növelte a munka intenzitását, szorosabbra

vonta a párt és a tömegek közötti kapcsolatot, kezdeti fokon kialakította a gazdaságos munka légkörét, és elősegítette egy új termelési fellendülés megindulását.

Egyévi gyakorlat bizonyítja, hogy a párt Központi Bizottságának és Mao elnöknek az útmutatásai teljesen helyesek. Ha a munkastílus-javító mozgalmat eredményesen fejlesztjük, a különböző munkaterületeken mindjárt észrevehető javulás következik be, és eleven, új légkör alakul ki. Rá kell mutatni azonban arra, hogy a politikai és ideológiai síkon egy év óta folyó szocialista forradalom számunkra még a tanulás, a gyakorlat, a tapasztalatgyűjtés és a fokozatos előrehaladás folyamata. Ezeknek a nagy változásoknak a folyamatában egyes kérdések megítélése nem teljesen egységes a párton belül, vannak eltérések és harcok az egyes kérdések megítélése körül. Most ezekhez a kérdésekhez a párt Központi Bizottságának és Mao elnöknek az útmutatása alapján az alábbi magyarázatokat fűzöm:

1. Az egy év óta kialakult helyzet, különösen pedig az ez év első felében kialakult helyzet megítélésében jobboldali és „baloldali" elhajlás jelentkezett. Az előbbi elhajlás figyelmen kívül hagyta azt, hogy az ellenség és köztünk levő ellentmondások továbbra is léteznek, az utóbbi elhajlás pedig felnagyította ezeket az ellentmondásokat, s a népen belüli ellentmondásokat az ellenség és köztünk levő ellentmondások elintézésének módszereivel próbálta megoldani.

A szocialista forradalomnak a termelőeszközök tulajdonrendszere vonalán történt alapvető befejezése után az osztályharc korántsem szűnt meg teljesen. A burzsoázia és a munkásosztály, valamint a kapitalista út és a szocialista út harca továbbra is az átmeneti időszak fő ellentmondását képezi, csupán arról van szó, hogy ez az ellentmondás elsősorban nem a termelőerők és termelési viszonyok között jelentkezik, hanem a gazdasági alap és a felépítmény között.

A jobboldal elleni harc közepette a párton belül egyes jobboldali ideológiával fertőzött emberek, nem látva, hogy a kapitalista és a szocialista út harca továbbra is éles és bonyolult, és hogy a burzsoá jobboldal és a dolgozó nép közötti ellentmondás az ellenség és köztünk levő ellentmondást jelenti, nem értették meg azt sem, hogy a jobboldal elleni harc a szocializmusnak a kapitalizmussal folytatott lényegbe vágó, élethalálharca, amelynek során, ha nem vagyunk elszántak, a párt és az ország pusztulásának veszélye fenyeget. Ezért ezek a párttagok a jobboldali elemeknek a párt és a szocializmus ellen intézett dühödt támadásakor súlyos politikai ingadozást és engedékenységet mutattak. A mozgalmat csak az ilyen párttagok jobboldali ideológiai elhajlásának alapos és következetes bírálata nyomán lehet mélyebben kibontakoztatni.

A párton belül vannak még olyanok is, akik az ellenség és köztünk meglevő ellentmondásokat kiszélesítve, azt gondolják, hogy a két út harca minden körülmények között az ellenség és köztünk levő ellentmondás formájában nyilvánul meg, s így véleményük szerint a tartományi pártbizottság a jobboldali elhajlás hibájába esett akkor, amikor 1957 első felében a népen belüli ellentmondások helyes megoldását hangsúlyozta. Ezeknek az elvtársaknak a szemléleti módja szintén hibás. Tudatában kell lenni annak, hogy a szocialista útnak a kapitalista úttal folytatott harca éppúgy kifejeződhet az ellenség és köztünk levő ellentmondások formájában, mint népen belüli ellentmondások formájában. Országunk jelenlegi feltételei mellett azonban az előbbi helyzet viszonylag ritkábban fordul elő, és inkább az utóbbi a gyakoribb. A nagy „virágzás" és „versengés", valamint a zavargások során előbukkant problémák döntő része a népen belüli ellentmondások kategóriájába tartozott. Ezeknek egy része, amely a burzsoáziának, a burzsoá értelmiségnek és a jómódú középparasztoknak a szocialista rendszerrel szembeni ingadozá-

sából és elégedetlenségéből fakadt, a két út közötti harc tükröződésének tekinthető. A másik része azonban, amely a különböző szintű vezetőknek a szocialista rendszer megszilárdítása terén meglevő tapasztalatlanságra, a munkában és a munkastílusban fellelhető nem kevés hiányosságra és hibára, valamint arra a tényre vezethető vissza, hogy a nagy tömegek még nem szokták meg az új rendszert, még alkalmazkodni sem tudnak hozzá kellőképpen – ez a rész nem, vagy nem teljesen a két út harcának tükröződése. A jobboldaliak, ellenforradalmárok és más egyéb szocializmusellenes elemek, kihasználva azt az alkalmat, hogy mi a népen belüli ellentmondások helyes megoldásán fáradozunk, vihart és hullámzást idéztek elő, dühödt támadást intéztek a párt és a szocializmus ellen, s így egy ideig zavaros helyzetet teremtettek. Azonban, mint mondani szokás: „a túlfeszített húr könnyen elpattan". Amidőn ezeknek az embereknek reakciós arculata teljes mértékben lelepleződött, feltámadt a tömegek jogos haragja, felébredt a tömegnek az a része is, amelyet átmenetileg megtévesztettek, s így tömegméretű harc indult a jobboldal ellen. A harc eredményei azt bizonyítják, hogy a tömegek nagy többségére lehet támaszkodni, a jobboldali elemek végül is elenyésző kisebbségben maradnak. Ezért eltökélten bíznunk kell a tömegek nagy többségében. Az ellenség és köztünk levő ellentmondások lebecsülése hiba ugyan, de nem szabad felnagyítani az ellenség erejét sem. Nem szabad a jobboldali elemek közé nem sorolható, átlag burzsoá elemeknek és burzsoá értelmiségieknek a szocializmussal szembeni ingadozását és elégedetlenségét az ellenség és köztünk levő ellentmondásnak tekinteni, s hibásan az ilyen ellentmondások megoldásának módszerével oldani fel ezt az ellentmondást. Ugyanez vonatkozik a jómódú középparasztok ingadozására és elégedetlenkedésére is.

2. Valamely helyzet fejlődése sohasem egyenletes, hol gyorsabb, hol lassúbb, s kerülőkkel halad előre. Sok elvtársunk-

nak hiányos ismeretei vannak e téren. A három nagy átalakítás idején a burzsoázia dobokat és cintányérokat verve, ünnepelve fogadta a szocialista átalakításokat; a falvakban a jómódú középparasztság is igazodott a helyzet alakulásához, és belépett a szövetkezetekbe. Abban az időben, ha hirtelen nyomatékosan kiemeltük volna az osztályharcot, nem felelt volna meg az akkori objektív helyzetnek. Az, hogy mi megfelelő időben hangsúlyozzuk a népen belüli ellentmondások helyes megoldását és a munkastílus megjavítását, teljesen helyes dolog. Annak idején, amikor a jobboldali és más szocializmusellenes elemek a munkastílus-javító mozgalom adta lehetőségeket kihasználva megtámadták a pártot, s leleplezték teljesen reakciós voltukat, mi felvetettük a jobboldal elleni harcnak és a szocialista forradalom politikai és ideológiai fronton való következetes végrehajtásának kérdését, s ehhez mindjárt megkaptuk a nagy tömegek aktív támogatását, aminek következtében a jobboldali elemek teljesen elszigetelődtek. Ebből is látható, hogy az osztályharc helyzetének fejlődése változó, hullámzó. Ennek a harcnak a döntő győzelemre jutása után az ellenség visszavonulásra kényszerül, ennek következtében megvan arra is a lehetőség, hogy a harci helyzet egy bizonyos időre lecsillapodjék. A burzsoá jobboldali és más szocializmusellenes elemek azonban egyáltalán nem örvendenek a megsemmisülésnek, és bizonyos feltételek mellett ismét újabb támadásba lendülnek a szocializmus ellen. A harcnak ez a hullámvonalszerű alakulása az elkövetkezendő néhány évben többször is ismétlődni fog. A szocialista forradalom elmélyülését és a szocialista építés fejlődését követően, az országon belüli osztályharc a jövőben több ilyen hullámzáson keresztül a fokozatos gyengülés, sőt elhalás irányában halad. Egyes elvtársak gyakran szem elől tévesztik a helyzet fejlődésének ezt a törvényét, s egymással szembeállítják a jobboldal elleni harcnak és a népen belüli ellentmondások

helyes megoldásának a kérdéseit, ami nyilvánvalóan hibásnak mondható.

3. A zavargásokkal kapcsolatosan egyes elvtársak azoknak csak a rossz oldalát látják, s szem elől tévesztik, hogy szubjektív erőfeszítések nyomán rossz dolgok is átváltozhatnak jó dolgokká. Például 1957 első felében Hsziencsü járásban nagyon sok mezőgazdasági termelőszövetkezet feloszlott. Ez rossz dolog. Annak következtében azonban, hogy a tartományi és helyi pártbizottságok káderekét küldtek a vezetés megerősítésére, a tapasztalatok és a tanulságok összegezésére, eredményesen kijavították a káderek jobboldali ideológiai elhajlással, bürokratizmussal és parancsolgatással fertőzött munkastílusát, szétzúzták az ellenség romboló tevékenységét, s megindították a falvakban a szocialista nevelés mozgalmát. Nagyon sok szegényparaszt és szegényebb középparaszt, aki saját magán érezte, hogy a szövetkezet felbomlása számára milyen súlyos termelési és megélhetési nehézséget okozott, maga kérte a szövetkezet visszaállítását. Jelenleg a szövetkezetekbe belépett parasztgazdaságok az összes parasztgazdaságok számának már több mint 70 százalékát képezik. A különböző munkák területén mindenhol szembetűnő javulás észlelhető. Ez egy rossz dolognak ellenkezőjére való fordulását, jó dologgá válását jelenti. Ezért tisztában kell lenni azzal, hogy bár a zavargások természetesen okozhatnak bizonyos veszteségeket, azonban a zavargásokból fény derülhet a mi munkánkban meglevő hiányosságokra és hibákra, az ellenség romboló tevékenységére is. A zavargások megedzik a káderekét, okulást nyújtanak a tömegeknek, s elősegíthetik a vezetők szubjektivizmusának és bürokratizmusának a leküzdését. Ha a zavargásokból levonjuk a tanulságokat, és komolyan megjavítjuk a munkát, képesek leszünk azoknak negatív kihatásait pozitív tényezőkké változtatni.

4. Nagyon sok elvtársnak nincsenek elegendő ismeretei a tömegvonal új formáinak – amilyenek pl. a nagyméretű „vi-

rágzás" és „versengés", a nagy harcok és viták, valamint a nagybetűs faliújságok* – terén. Egyes emberek nem tanúsítanak valami nagy határozottságot és bizalmat a „virágzás", a „versengés" és a viták iránt, attól félnek, hogy felfordulás keletkezik, alul maradnak a vitákban, s a „felszított tűz bennünket éget meg". Ez téves ideológia, amely nem bízik a tömegek nagy többségében, a tömegek bölcsességében és erejében. Nekünk nemcsak abban kell hinnünk, hogy az alapvető munkás-paraszt tömegek nagy többsége támogatja a szocializmust, hanem abban is, hogy országunk viszonyai között a burzsoázia és annak értelmisége, a kispolgárság felsőbb rétegei (falun ide tartoznak a jómódú középparasztok) nagy többségükben szintén elfogadhatják a szocialista átalakításokat. Éppen ezért számunkra teljes mértékben lehetséges a munkastílus-javító mozgalmat a tömegekkel együtt folytatni. A tapasztalatok bizonyítják, hogy csak a nagy „virágzás" és „versengés", a nagy harcok és viták segítségével lehet gyökeresen megoldani a megoldásra váró kérdéseket. Ezek a módszerek lehetővé teszik számunkra, hogy helyesen oldjuk meg a népen belüli ellentmondásokat, leküzdjük a vezetésben mutatkozó fogyatékosságokat és hibákat, valamint a tömegek bizonyos helytelen nézeteit, s ugyanakkor lehetővé válik az is, hogy leleplezzük az ellenséget, mozgósítsuk és neveljük a tömegeket az ellenséggel szemben folytatandó harcra. Hangsúlyozottan akarok itt beszélni egy keveset a meggyőzés és az adminisztratív módszerek (a kényszerítés) kérdéséről. Egyes elvtársak kétségbe vonják a meggyőzés és nevelés módszerének szükségességét és helyességét a népen belüli ellentmondások megoldásában. Ezek az elvtársak nem értik meg, hogy a meggyőzés módszere, a dolgok mélyére való hatolás, az

* Az úgynevezett nagybetűs faliújságokat Kínában széles körben alkalmazzák. A dolgozók véleményét tussal nagy írásjelekkel plakát nagyságú papírlapokra írják, amelyeket azután a munkahelyeken kifüggesztenek.

eszmei befolyás megteremtése, az ügyeknek a tömegekkel való megtárgyalása, a tömegek nagy többsége véleményének tiszteletben tartása stb. – hogy mindezek pártunk tömegvonalához igazodó munkamódszerek, amelyek már hosszú ideje a gyakorlatban beváltak. A múltban, a forradalmi háborúk idején a helyzet feszültsége miatt nem lehetett egykönnyen nagy vitákat indítani. Az öt nagy mozgalom* és a három nagy átalakítás** idején, amikor a fő feladat a régi termelési viszonyok forradalmi átalakítása volt, a harc fő formáját a viharos, tömeges jellegű osztályharc képezte, ami szintén nem tette egykönnyen lehetővé nagy viták kibontakozását. A jelenlegi, politikai és ideológiai síkon folytatott szocialista forradalomban a megoldandó kérdés az emberek eszmei átalakításának és a munka megjavításának a kérdése, ennek a feladatnak a megoldásában éppen a nagy „virágzás" és „versengés", a nagy harcok és viták módszere a legjobb forma. Ez a forma pártunk tömegvonal-munkamódszerének újabb fejlődését jelenti. Nekünk mindenfajta munka területén tudatosan el kell sajátítanunk és állandósítanunk kell ennek a formának az alkalmazását, s el kell érni, hogy hagyományossá váljék.

A szocializmus összes ellenségeivel szemben viszont a diktatúra módszerét, az adminisztratív intézkedések módszerét kell alkalmaznunk, és súlyos csapást kell mérni rájuk. Ha nem így teszünk, jobboldali hibát követünk el. A dolgozó nép és a burzsoá jobboldal közötti kibékíthetetlen ellentmondás megoldása idején azonban általában mégiscsak a nagy

---

* Az öt nagy mozgalom: 1. a földreform mozgalom; 2. az ellenforradalmároktól való megtisztítás; 3. az „Állj ellent Amerikának, támogasd Koreát" mozgalom; 4. a „Három-ellenes" mozgalom; 5. az „Öt-ellenes" mozgalom.

** A három nagy átalakítás: 1. a mezőgazdaság szocialista átalakítása; 2. a kapitalista ipar és kereskedelem szocialista átalakítása; 3. a kézműipar és a kiskereskedelem szocialista átalakítása.

„virágzás" és „versengés", a nagy viták, a tények és okok megmagyarázása, az érvekkel való meggyőzés módszereit kell alkalmaznunk, mert az effajta, ellenség és köztünk levő ellentmondás gyakran a népen belüli ellentmondásokkal fonódik össze, s ha nem ezeket a módszereket alkalmaznánk, nehéz volna a közbülső tömegeket megnyerni és a jobboldalt elszigetelni. Csak ezeknek a módszereknek az alkalmazása kedvező a közbülső tömegek szocialista öntudatának emelése, a döntő kérdésekben a helyes és a helytelen világos elhatárolása, a jobboldali elemek teljes leleplezése, elszigetelése és bomlasztása szempontjából. Ugyanakkor, mivel a nép ereje hatalmas, a jobboldali elemekkel szemben sem szükséges szélsőséges politikát alkalmazni.

A fentebb ismertetett kérdésekből is látható, hogy a párton belül nem kevés azoknak az elvtársaknak a száma, akik nagyon felületesen tanulmányozták a párt Központi Bizottságának és Mao elnöknek az útmutatását, s akik nagyon hiányos ismeretekkel rendelkeznek az új helyzetre, az új feladatokra és az új módszerekre vonatkozóan. A tartomány különböző szintű pártszervezeteinek irányítaniuk kell az egész párttagságot, hogy komolyan tanulmányozzák a Központi Bizottság és Mao elnök útmutatását, továbbá, hogy azt a gyakorlati munkában tanulják meg alkalmazni. Semmiképpen sem lehet régi szemmel tekinteni az új dolgokra és régi módszerekkel oldani meg új problémákat.

Jelenleg az a feladat áll előttünk, hogy kivívjuk a munkastílus-javító mozgalom teljes győzelmét. A különböző frontokon és a különböző munkaterületeken a munkastílus-javító mozgalom során kell eldönteni azt a kérdést, hogy a szocializmus útján haladjunk-e vagy a kapitalizmus útján, hogy az egyes munkáknál kitűzött irányvonal és politika helyes-e vagy helytelen, s ezen keresztül emelni kell a tömegek ideológiai színvonalát, ki kell javítani a munkában meglevő hiányosságokat és hibákat, egységbe kell fogni a széles tömege-

ket, izolálni és bomlasztani kell a jobboldali és az összes szocializmusellenes elemek sorait. Ezért a nagy viták a jelenlegi központi munka különböző fontos kérdései korul kell hogy szélesen és mélyen kibontakozzanak, s azt eredményezzék, hogy a lényegbe vágó dolgoknál el tudjuk élesen határolni a helyest a helytelentől, nevelni és tömöríteni tudjuk a tomegek nagy tobbségét, s hogy a mostani munkát tovább fokozva fellendíthessuk az iparı es mezőgazdasági termelést, a különböző építkezési munkákat.

1957 telén és 1958 tavaszán az egész tartományban tovább kell fejleszteni és szélesíteni a munkastilus-javító mozgalmat. A járási szintnél magasabb vezető szervekben a munkastílusjavító mozgalmat 4 szakaszban kell lefolytatni: nagy „virágzás" es „versengés" szakasza (a hibák kijavításával összekapcsolva); a jobboldal visszaverésének szakasza; hangsúlyozottan a hibák kijavításának szakasza (a „virágzás" és „versengés" folytatása); s végul a mozgalom során osszegyúlt irodalmi anyag tanulmányozása, bírálata és vizsgálódás, saját eszmei színvonalunk emelésének szakasza. Azoknál a szerveknél, ahol a jobboldal ellenı harc már győzelmesen véget ért, haladéktalanul meg kell kezdeni a harmadik szakaszt, amelynek fő feladata a hibák kijavítása. A munkások, parasztok, kısiparosok, kiskereskedők, utcai árusok és művészek korében csak a szocialista nevelőmozgalmat kell megindítani, jobboldal elleni harcot nem folytatunk körükben. Ezeknél a nagy „virágzás" és „versengés" után általában mindjárt a hibák kijavítását célzó szakasz következik. Ha szembetűnően hibás vélemények alakulnak ki, ezeket a hibák kijavításával egybekapcsolva kell megvitatni, élesen elválasztva a helyest a helytelentől. A munka megjavítása és a jobboldal ellenı harc egyenlő fontosságú. Jelenleg a munka megjavítása éppen csak hogy megkezdődött, a különböző szintű vezető szervekben rendkívül komolyan meg kell ragadni ezt a láncszemet, ténylegesen meg kell erősíteni a

munka megjavítására irányuló vezetést, ki kell vívni a jobboldal elleni harcnak, a munka megjavításának és az ideológia átalakításának győzelmét.

II. A falusi munka

Falun az általános helyzet jónak mondható: a mezőgazdasági termelőszövetkezetek tovább szilárdultak, a mezőgazdasági termelés szakadatlanul növekszik, az élelmezési (gabona) munka fokozatosan a rendes kerékvágásba tért át, a káderek és a tömegek közötti kapcsolat észrevehetően megjavult.

1957-ben a tartományban, a selyemgubó kivételével, a gabona, gyapot, kender, olajos növények (az olaj kisajtolására alkalmas teát is beleértve) termelése, a háziállat- és baromfitenyésztés, az erdőgazdaság, a tengeri és édesvízi halászat termelése egyaránt növekedett. Huangjen, Venling, Vencsou városok külső kerületeiben az egy mura* eső gabonatermés átlagban már 800 csin** felett van, Csücsi járásban az egy mura eső gyapottermés mennyisége átlagosan már meghaladja a 100 csint, s így a kitűzött határidőnél sokkal korábban valósították meg az ország mezőgazdaságfejlesztési programjának célkitűzéseit. Ezer csines munkabrigád, ezer csines szövetkezet már gyakori jelenség, sőt még ezer csines falu is akad.

Igen nagyok az eredmények a gabonatermelés terén is. Bár az 1956. évi elemi csapások igen súlyosak voltak, a begyűjtési és felvásárlási feladatokat alapjában mégis az egész tartományban végrehajtották. Ebben az évben a legtöbb helyen gyorsabban került a gabona a raktárakba, mint a múlt évben. Ha ténylegesen jól fogjuk meg ezt a munkát, biztosítani lehet a feladat végrehajtását.

---

* 1 mu = 0,06 hektár.
** 1 csin = fél kilogramm.

A szövetkezetek rendezésének munkájában következetesen végrehajtottuk a párt falusi osztályvonalát, valamint a szovetkezetek igyekvő és gazdaságos működésére és demokratikus igazgatására vonatkozó irányvonalat, megjavítottuk a szovetkezetek gazdálkodását, irányítását és jovedelemelosztását, valamint a káderek és a tomegek kapcsolatát.

Ezek a tenyek azt mutatják, hogy a falusi munka eredményei jelentősek és figyelemre meltóak. De akadnak hiányossagok is, így pl. 1957 tavaszán egyes helyeken néhány ember hangoskodott, nehany szovetkezet atmenetileg feloszlott, helyenként a gabonaellátás terén mestersegesen felidézett feszültség volt tapasztalhato, helyenkent nem novekedett vagy éppen csokkent a termelés stb. Ezek azonban csak részleges jelenségek. Előrehaladás kozben bizonyos hianyosságokat és hibákat nehéz teljesen elkerulni, ezért viszont nem szabad lebecsulni az eredményeket, figyelmen kívul hagyni a munka gerincét és lényeges oldalát.

Melyek a falusi munkában az előttunk álló feladatok?

1. A falusi szocialista nevelőmozgalom továbbfejlesztése. A jövőben az osszes falusi problémak megoldásának a tartomany falvaiban most kibontakozó, s az egész nép részvételével folyó munkastílus-javító mozgalom és szocialista nevelőmozgalom lesz a nyitja. Ezzel a mozgalommal azt kívánjuk elérni, hogy határozottan megerősítsuk a parasztoknak a szocializmus útján való haladásba vetett hitét és elszántságát, bíráljuk a jómódú középparasztok által képviselt kapitalista és individualista ideológiát, lekuzdjuk a jómódú középparasztok egy részének ingadozását, leleplezzuk és szétzúzzuk a foldesurak, kulákok, ellenforradalmárok és más kártevő elemek romboló tevékenységét. Ugyanakkor a szövetkezetekben, a pártban és az ifjúsági szövetségben folyó munkastílus-javító munka révén megjavítjuk kádereink munkastílusát, legyőzzuk a bürokratizmust, szubjektivizmust és szektásságot, megtisztítjuk a párt- és az ifjúsági szovetségi szervezeteket,

megszilárditjuk a szövetkezeteket, valamint a központosított gabonafelvásárlás és gabonaértékesítés rendszerét, új fellendülés irányába mozditjuk elő a mezőgazdasági termelést.

A két út kérdéséről legutóbb lezajlott nagy vita, amelynek középpontjában a gabonatermelés és a szövetkezetesítés kérdése állt, a falusi helyzetben mélyreható változásokat eredményezett. A parasztok szocialista öntudata erősödött, a jómódú középparasztok által képviselt kapitalista ideológia bírálatban részesült, a földesurak, kulákok és ellenforradalmi elemek romboló tevékenysége vereséget szenvedett, s kialakulóban van a mezőgazdasági termelés fellendülése. Ezek mellett a kedvező feltételek mellett el kell érnünk, hogy a szocialista nevelőmozgalom további lépéssel vigye előre a mezőgazdasági termelés fellendülését. Ennek a célnak az elérése érdekében jelenleg az szükséges, hogy az alsóbb szinten folyó munkastílus-javító mozgalom élét a saját munkánkban meglevő hiányosságok és hibák felé fordítsuk, „a felszított tűzzel saját magunkat égessük meg", elégessük mindazokat a negatív tényezőket, amelyek károsak a szövetkezetek megszilárdítása és a termelés fejlesztése szempontjából. Ily módon lehetőség nyílik a nagy tömegek aktivitásának fokozására, a termelés fellendülésének előmozdítására, továbbá a termelés fellendülése nyomán a munkastílus-javító mozgalom további elmélyítésére is. Ugyanakkor azokon a helyeken, ahol a viták még nem bontakoztak ki eléggé, továbbra is a termelés és a mezőgazdaságfejlesztési program körében maradva kell mozgósítani a tömegeket a nagy „virágzásra" és „versengésre", meg kell szervezni a szükséges vitákat, s helyes politikai irányt kell kialakítani. Az alsóbb szinten folyó munkastílus-javító mozgalomban a nagy „virágzás" és „versengés" után nagy rendezés és javítás következik, s nem szabad sürgetnünk a vitát. A nagy rendezésnek és javításnak az a kulcsa, hogy nevelés révén megértessük a káderekkel annak az előnyét, ha előbb kerül sor a hibák kijavítására és csak

azután a vitákra, illetve ha ez a kettő legalábbis egyidőben folyik. Segítenünk kell továbbá a káderekнek abban, hogyan kell a tömegek köréből elhangzó véleményeket csoportosítani, hogyan kell a helyes véleményeket különválasztani, s azonnal megtenni a szükséges javító intézkedéseket; azt megvizsgálni, hogy mely vélemények azok, amelyek a felső szervekre tartoznak, melyek azok a vélemények, amelyek ténylegesen az ő hibáikra mutatnak rá, s amelyeket öntudatosan be kell ismerniük; hogyan kell a tömegeknek megmagyarázni azokat a véleményeket, amelyek félreértésből fakadnak; melyek azok a helytelen vélemények, amelyeket megfelelő időben és megfelelő alkalmakkor meg kell bírálni. Ily módon növelni lehet a káderek hitét, önbizalmát, nem fognak a vélemények rájuk zúduló áradatától megijedni, s ugyanakkor azt is meg lehet különböztetni, mi a helyes, és mi a helytelen, s növelni lehet a káderek öntudatosságát és aktivitását.

A hibák kijavításával egybekapcsolva a viták lefolytatása is elmaradhatatlan lépés. A nagy vitáknak a konkrétumokból kiindulva az elvekig kell eljutniuk, s az illető falu vagy szövetkezet tényleges helyzetére kell irányulniuk, mégpedig oly módon, hogy néhány kérdést felvetve indítják meg a vitát. A vita közben következetesen meg kell maradni a tények mellett, és érvekkel kell vitatkozni. Semmiféle adminisztratív módszert sem szabad alkalmazni, nem is beszélve a demagóg vádaskodás, mocskolódás vagy verekedés hibás módszereiről. Az ideológiai kérdéseket mély és lényegig ható vitákkal kell eldönteni.

Arra a kérdésre vonatkozóan, hogy a munkastílus-javító mozgalmat hogyan kell a szövetkezetek rendezésével összekapcsolni, a Központi Bizottság már konkrét utasítást adott, a tartományi bizottság pedig júliusban a Központi Bizottság utasításának és a jelenlegi helyzetnek megfelelő 9 pontból álló rendeletet adott ki, amelyet határozottan és következetesen végre kell hajtani. Az elkövetkező időben a szövetkeze-

tek rendezése során még továbbra is azt kell hangoztatni, hogy a titkárok kezdeményezzenek, a tagság pedig egytől-egyig aktívan vegyen részt a szövetkezet munkájában. Ezenkívül az alábbi néhány láncszemet kell feltétlenül megragadni:

a) Szilárdan és következetesen végrehajtani a párt osztálypolitikáját, a szövetkezetek vezetésében fenntartani az eredetileg is meglevő szegényparaszti és szegényebb középparaszti (főleg a mostani szegényparasztok és új középparasztok között elhelyezkedő ún. középparaszti alsó réteg) elemek fölényét, ugyanakkor persze gondosan ügyelve arra, hogy a középparasztok is megfelelő számban képviselve legyenek a vezetésben. A munkastílus-javító mozgalom során meg kell vizsgálni az alapszervi titkárok, szövetkezeti elnökök és alelnökök, ellenőrző bizottsági elnökök, főkönyvelők, brigádvezetők és más vezető káderek munkáját, le kell váltani mindazokat a jómódú középparaszti osztályhelyzetű vezetőket, akiknél a kapitalista gondolkodásmód súlyos mértékben érvényesül, valamint azokat is, akiknek magatartása, munkastílusa nagyon rossz, s új választással becsületes és tehetséges szegényparaszti és szegényebb középparaszti aktivistákkal kell betölteni a megüresedett szövetkezeti vezető pozíciókat.

b) Határozottan és maradéktalanul végre kell hajtani a szövetkezetek eredményes és gazdaságos működésére és demokratikus igazgatására vonatkozó irányvonalat. Az előbbit azzal összekapcsolva kell felvetni, hogy aki igyekszik, és szorgalmas munkával, takarékos beosztással járul hozzá a szövetkezet működéséhez, tulajdonképpen családján segít. Arra kell nevelni az egész szövetkezeti tagságot, férfiakat, nőket egyaránt, hogy maguknak, sajátjukénak érezzék a szövetkezetet, úgy igyekezzenek ott dolgozni, mint a maguk portáján, s lépjenek fel a nagylábon élés, pazarlás, naplopás rossz szokásai ellen. A munkastílus-javító mozgalom alapján, viták és

a szövetkezeti alapszabály módosítása révén létre kell hozni és meg kell javítani a szövetkezeti demokrácia rendszerét. A szövetkezeti káderekneк feltétlenül részt kell venniük fizikai munkában, s ésszerűen kell megoldani a káderek jövedelmezésének kérdését.

c) A szövetkezet jövedelmének elosztásával kapcsolatos munkát kellő időben, gyorsan és jól kell elvégezni. Ennek a munkának a jó elvégzéséhez először is az kell, hogy a tényleges terméseredmények bevallására neveljük a tagságot. Másodszor, helyesen kell megoldani az állam, a szövetkezet és a szövetkezeti tag háztartása közötti viszonyt, különösen ügyelve arra, hogy megfelelő mértékben növekedjék a közös felhalmozásra fordított rész, s hogy elegendő gabonatartalék legyen egy esetleges elemi csapás bekövetkezése esetére is. Az őszi betakarítást követő elosztás után lehetőleg gyorsan nyilvánosságra kell hozni a zárszámadást, rendezni kell az adósságokat, s meg kell akadályozni a korrupciót és pazarlást.

d) Az erdővel rendelkező szövetkezetekben ez év telén vagy a jövő év tavaszán alapjában meg kell oldani az erdők szövetkezetbe vételének kérdését. Az erdőknek a szövetkezetekbe való bevitele végül is a termelőeszközök szocialista átalakításának a kérdése. Ha nem oldjuk meg ezt a kérdést, lehetetlenné válik a hegyvidéki szövetkezetek megszilárdítása és a hegyvidékek termelésének fejlesztése.

e) Azokat a kérdéseket, amelyek a szövetkezeti tagok egyéni mellékfoglalkozásainak, háztáji gazdaságának méreteire, a falusi piac igazgatására és a még egyénileg gazdálkodó parasztcsaládokra vonatkoznak, az idevágó rendeletek alapján helyesen kell megoldani.

2. Határozottan szembe kell szállni a jobboldali konzervativista ideológiával, s további lépéssel elő kell mozdítani a termelés fellendülésének kibontakozását.

Az 1957. évi mezőgazdasági termelésnek az a jó oldala, hogy levonta az 1956-os év tanulságait, a munka közelebb került valamelyest a realitáshoz, s bizonyos mértékig csökkent a szubjektivizmus és a merev utasítgatás. A fő hiányosság abban áll, hogy nem elegendő az ambíció, a termelési kedv. Ez elválaszthatatlan attól, hogy nem helyesen használtuk fel a múlt évi tapasztalatokat és tanulságokat. Egyes helyeken nem értékelték kellően a múlt évi munka eredményeit, nem állapították meg határozottan a helyes dolgok nagy tömegét, felnagyították a hiányosságokat és hibákat, az esetenként előforduló kudarcokat véve például tagadtak nagyon sok olyan eredményes intézkedést, amely a termelés növekedéséhez vezetett, sőt egyes helyeken az ambíciót, a kezdeményezést „vaktában való előrerohanásnak" tekintették. Ez bizonyos fokig csökkentette a káderek és a tömegek aktivitását, s növelte a konzervativista beállítottságot.

A néhány év óta tapasztalható tények ismételten bizonyítják, hogy a mezőgazdasági termelés fejlesztésének fő akadálya mindvégig a konzervativizmus ideológiája. A konzervativista gondolkodás elsőfajta megnyilatkozása abban áll, hogy lebecsüli a termelés rejtett erőforrásait. Egyes elvtársak azzal próbálták magyarázni a konzervativizmus ideológiájának megalapozottságát, hogy az első ötéves terv időszakában lassú a gabonatermelés növekedése. Ebben az időszakban csakugyan voltak egyes járások, így pl. Lungjo, Csühszien, Tientaj, Lisuj járások, ahol a termelés nem növekedett, sőt esetenként csökkent. Ezeknek a járásoknak a helyzete egyáltalán nem bizonyíthatja azt, hogy a mezőgazdasági termelés rejtett erőforrásai nem nagyok. Ugyanis nagyon sok olyan járás van, így pl. Huangjen, Linan, Hajning járások, ahol ugyanabban az időszakban a termelés több mint 40 százalékkal növekedett. Sok, eredetileg alacsony terméseredményeket felmutató vidék egy ugrással bőtermésű vidékké változott. Továbbá, a különböző termékek területegységre eső

terméshozamait összevetve is látható, hogy az egyes termékeknél még igen nagy rejtett erőforrások vannak. Például: kukoricából általában egy mu földön csak 100 csin terem, jobb helyeken 400–500 csin, egyes különlegesen bőtermésű földeken pedig néha 1000 csin felett. Az egy mura eső átlagtermés gyapotból csak 78 csin, magas terméseredmény esetén már 200 csin felett mozog az egy muról szedett gyapot súlya. Batátából* egy mu szántóterületen átlagosan 1000 csin terem, a legmagasabb terméseredmények viszont meghaladják a 20 000 csint. Szójából az egy mura eső átlagtermés csak néhány tucat csin, ugyanakkor egyes bőtermésű földeken több mint 500 csin. Ebből is látható, hogy a termelés növekedésének lassúsága vagy gyorsasága főleg a vetéstől, a munka minőségétől függ.

A konzervativizmus ideológiájának másik megnyilvánulása abban jelentkezik, hogy túlságosan hangsúlyozzák a helyi feltételek különleges voltát, hiányzik az érzék a haladó dolgok iránt. Úgy vélik, hogy hegyvidéken és öntözés szempontjából kedvezőtlen vidékeken nem lehet 800 csines átlagtermést elérni. A természeti feltételeknek a termelésre nézve ténylegesen igen nagy befolyásuk van, ez a befolyás azonban mégsem tekinthető abszolútnak. Például Pingjang és Huangjen természeti feltételei nagyjából megegyezőek, sőt Pingjang időjárási körülményei jobbak valamivel Huangjenénél, s mégis ez utóbbi helyen az egy mura eső átlagtermés eredményei több mint 200 csinnel múlják felül az előbbiét. Ugyanakkor a természeti feltételek sem megváltoztathatatlanok, mi semmiképpen sem bízhatjuk magunkat a természet jóindulatára. Most, függetlenül ettől, mindenütt – hegyvidéken vagy tengerparton, délen vagy északon – találhatók magas terméseredményeket felmutató példák. Ezek a tények azt bizonyítják, hogy bármiféle helyen el lehet érni nagymértékű

* Burgonyához hasonló édes gumós gyökér.

termésnövekedést, csak kedv és igyekezet kell hozzá, és olyan tobbtermelésre irányuló intézkedések foganatosítása, amelyek megfelelnek az adott terület feltételeinek.

A konzervativizmus ideológiájának harmadik megnyilvánulása: tobb állami hitel, több áru és műtrágya, több takarmány és nagyobb gabonafejadag biztosításának követelése, valamint az a felfogás, hogy ha mindezek a feltételek nincsenek meg, a termelést nem lehet növelni. Az ilyen nézetek képviselői nem értik meg, hogy a termelésben jelentkező nehézségeket csakis a tömegekre támaszkodva lehet leküzdeni. Nagyon sok tény bizonyítja, hogy ezeket a nehézségeket mind meg lehet oldani, ha a tömegeket mozgósítják. Ezenkívül vannak olyan elvtársak is, akiknek kezdetben volt ambíciójuk, kedvük, azonban egy-két sikertelen kezdeményezés után elvesztették a kedvüket, passzívvá váltak, s a konzervativista, maradi felfogású emberekkel párhuzamos úton haladnak. Ennek eredményeképpen már a 40 pontból álló program* sem kell nekik, s nem merik az élenjáró tapasztalatokat sem népszerűsíteni.

A jövőben hosszú ideig lényegében a mezőgazdaságfejlesztési program megvalósítása lesz a falusi munka központi feladata. A mezőgazdaságfejlesztési program szelleme megköveteli, hogy mozgósítsuk az összes pozitív tényezőt, s különféle, a többtermelést eredményesen előmozdító intézkedést alkalmazzunk annak érdekében, hogy a mezőgazdasági termelés ugrásszerűen növekedjék. Nálunk, Csöcsiang tartományban, a gabonatermés mennyiségének nemcsak hogy el kell érnie egy muként a 800 csint, hanem ezt a célt a kitűzött határidőnél korábban, a második ötéves terv időszaka alatt, vagy ezt valamivel meghaladó időn belül kell elérni. Ugyanakkor erőteljesen kell fejleszteni a termelés más területeit is, aktívan növelni kell a többi termékek, különösen a gyapot, a selyem-

* A kínai mezőgazdaság fejlesztésének 12 éves programja.

gubó, a len és a tea termelésének mennyiségét is. Fejleszteni kell az erdészet, a halászat, az állattenyésztés és a mellékfoglalkozások termelését. A termelés fejlesztésével egyidejűleg serkenteni kell a takarékosságot, különösen a gabonatartalékok biztosítására kell ügyelni, oly módon, hogy bőtermésű években többet kell felhalmozni, közepes termés esetén kevesebbet, így azután elemi csapás esetén sem lesz hiány gabonában. Nekünk erről a két oldalról, a termelés és a takarékosság oldaláról kell erőfeszítéseket tennünk, hogy elérjük azt a célt, hogy a szövetkezetek öt év vagy még rövidebb idő alatt a termelés és a jövedelem színvonalát tekintve elérjék és meghaladják az adott terület jómódú középparasztjait, hogy a szövetkezetek így szilárd anyagi bázishoz jussanak. Továbbá, ezen az alapon a falvakban fokozatosan végre kell hajtani a különféle gazdasági és kulturális építőmunkát, meg kell változtatni a falvak elmaradott képét, s új, szocialista falvakat kell építeni.

Világosan kell látnunk: a jövőben a termelés fejlesztése szempontjából még több kedvező feltétellel számolhatunk. A mezőgazdaság szocialista átalakítása alapjában már befejeződött. Az elmúlt két évben a különböző területeken mindenütt nagy mennyiségű tapasztalatot szereztek a rekordterméseredmények elérése terén. Az ország iparosításának fejlődésével az ipar is egyre nagyobb technikai segítséget fog nyújtani a mezőgazdaságnak. Ezért, ha maradéktalanul mozgósítjuk a tömegeket, ha rendelkezünk „hegyeket mozgató" elszántsággal, odaadással dolgozunk és szívesen tanulunk, feltétlenül elérhetjük a mezőgazdasági termelés ugrásszerű növekedését. Az egész tartomány különböző szintű pártszervezeteinek és az összes káderekneк szívvel-lélekkel ennek a célnak a megvalósításáért kell harcolniuk. Nehézségek természetesen feltétlenül lesznek. Azonban, mint ahogy arra a mezőgazdaságfejlesztési program bevezetője is rámutat: számunkra, felszabadult emberek számára nincs olyan nehézség,

amit le ne tudnánk győzni. Dolgozó népünknek megvan az a kiváló jellemvonása, hogy nem fél a nehézségektől.

Jelenleg a tartomány pártszervezeteinek az alábbi munkákat kell elvégezniük:

a) Széles körben propagálni a mezőgazdaság fejlesztésének fontosságát, leküzdeni a mezőgazdasági termeléssel elégedetlen, azt aktívan nem támogató nézeteket. A falvakban, üzemekben, hivatalokban, iskolákban, hadseregnél és utcán általánosan mozgósítani kell a tömegeket a mezőgazdaságfejlesztési program tanulmányozására és megvitatására, s mindenütt nagy vitákat kell folytatni. A nagy vitákon keresztül meg kell változtatni a mezőgazdasági termelést lebecsülő helytelen magatartást, amely többek között abban is megnyilvánul, hogy a parasztok városokba akarnak menni, a városi emberek pedig idegenkednek a falutól, az általános és középiskolát végzettek nem akarnak részt venni a mezőgazdasági termelésben. Mozgósítani kell az összes falusi munkát végző káderekét és a parasztságot, hogy szívvel-lélekkel munkálkodjanak a mezőgazdasági termelés fellendítésén. Minden vonalon minden erőt latba kell vetni a mezőgazdasági termelés teljes odaadással való technikai segítésére.

b) A mindenoldalú tervezésre és a vezetés megerősítésére vonatkozó irányvonalnak megfelelően hat szinten (azaz: tartományi, területi, járási, kerületi, falusi és szövetkezeti szinten) ki kell dolgozni a mezőgazdasági termelés fejlesztésének távlati tervét, mégpedig 1958 májusa előtt. A terv kidolgozásának folyamata egyben a tanulásnak, az élenjáró tapasztalatok elterjesztésének, a konzervatív gondolkodás szétzúzásának a folyamata. A tartománytól le egészen az egyes szövetkezetekig mindenütt elemezni kell a termelés helyzetét, s a terméseredmények összehasonlításával, a különbségek okainak feltárásával meg kell találni a termés növelésének kulcsát. Támogatni kell az elmaradott szövetkezeteket, kerületeket stb., tanulmányozni kell elmaradásuk okát, s

azt, hogy milyen módon érhetik utól az élenjárókat. Az elmaradott egységeknek elszántnak kell lenniük, és bízniuk kell abban, hogy igen kemény erőfeszítések után pótolhatják elmaradásukat. Gyakran meg kell kérdezni magunktól: „Amit az emberek meg tudnak tenni, én miért nem tudom megtenni?" A mezőgazdaságfejlesztési program megvalósításának folyamata minden egyes párttag és káder számára erőpróba. Azokat a kádereket, akikben van munkakedv, tanulási szándék és áldozatkészség, dicséretben kell részesíteni. Azokat, akikből hiányzik a lelkesedés, nem tanulnak, nem odaadással dolgoznak, meg kell bírálni. Ha többszöri figyelmeztetés ellenére sem változnak meg, nem szabad megengedni, hogy vezető munkát vállaljanak.

A mezőgazdaságfejlesztési program által az élenjáró tapasztalatok elterjesztésére megjelölt 5 módszer mind eredményes, ezért széles körben fel kell használni őket. Járásonként mezőgazdasági technikai kiállítást kell rendezni, s ismertetni kell a járás és az azon kívül eső területek élenjáró tapasztalatait. Tervszerűen meg kell szervezni ezek tömeges látogatását és az értékelő összehasonlítást, s nemcsak tanulni kell, hanem azt is meg kell vizsgálni, hogyan használják fel az élenjáró tapasztalatokat, és hogyan teremtsék meg az élenjárók utolérésének feltételeit. Ezzel egyidejűleg meg kell bízni minden egyes élenjáró mezőgazdasági szövetkezetet, hogy vállalják egy vagy több szövetkezet segítését, patronálását. A kölcsönös tanulás, kölcsönös verseny révén el lehet érni a közös fejlődés, a közös felemelkedés célját, és azt, hogy a hátrább haladók utolérjék az élenjárókat, az élenjárók pedig még előbbre haladjanak. Ilyenfajta tanulást és segítséget a mezőgazdasági munka idényszerűsége miatt évente sokszor lehet szervezni, s így az év elejétől a végéig alapos tanulást és segítségnyújtást lehet végezni. A tartományban jelenleg kb. 3 millió mu földön terem átlag 800 csin gabona. Ennek a módszernek megfelelően, ha minden évben

megforgatják a földet, a második ötéves terv időszaka alatt, vagy valamivel több időn belül, a tartományban 31,5 millió mu szántóterületen lesz minden mun 800 csin feletti gabonatermés. A járásoknak figyelmet kell fordítaniuk a mezőgazdasági technika elsajátítására. A most falura küldött, a mezőgazdasági termelésbe bekapcsolódó káderekneк aktívan kell tanulniuk a mezőgazdasági technikát. A különböző területeken mindenütt létre kell hozni a káderek kísérleti parcelláinak rendszerét, ahol a káderekneк módjukban áll közvetlenül kísérleteket folytatni a különböző élenjáró tapasztalatokkal kapcsolatban.

c) Téli termelési mozgalom kifejlesztése, elsősorban nagyszámú vízgazdálkodási létesítmény építése, trágyagyűjtés és trágyaelőkészítés, tavaszi palánta-nevelés, valamint a mellékfoglalkozások termelésének fejlesztése. A téli termelési mozgalom fellendülésének előmozdítása érdekében a különböző helyeken az illető területek különbözőségeinek megfelelően a 800 csines (helyenként 1000 csines) átlagtermés elérését tűzve ki célul, mutatókat és követelményeket kell felállítani vízgazdálkodási létesítmények építése, trágyaanyagok gyűjtése és készítése, valamint tavaszi palánták nevelése vonalán, s ellenőrizni és gyorsítani kell a káderekneк és a szövetkezeteknek e feladatok végrehajtása érdekében kifejtett erőfeszítéseit. A vízgazdálkodási létesítmények építését tömeges méretekben kell folytatni, s főként kisméretű parcellás öntözőművek építésére kell törekedni, közepes vagy nagyméretű vízgazdálkodási létesítmény építésére csak ritkán. Ezeket az építkezéseket a tömegek emberi és anyagi erőire támaszkodva kell végezni. Minden egyes szövetkezetnek tervet kell kidolgoznia a nem rendkívüli elemi csapások (árvíz, aszály) felszámolására, s ezt fokozatosan meg kell valósítania. A vízgazdálkodási létesítmények építését össze kell kapcsolni a talajjavításra és az elhanyagolt földek átalakítására irányuló munkákkal. A trágyagyűjtés és trágyaelő-

készítés főleg a következőkben áll: zöldtrágya termesztése és terméshozamának növelése, több disznó és birka tartása, s így a trágyakészlet növelése, a különféle természetes trágyaanyagok jobb kihasználása. Ügyelni kell a trágya tárolásának és megjavításának módszereire, emelni kell a trágya hatékonyságát és a trágyaanyagok kihasználásának a fokát. Különös figyelmet kell fordítani a tavaszi palánták trágyázására, melegen tartására és öntözésére, hogy minél jobb eredményeket érjünk el e téren. Mindazokat a kérdéseket, amelyeket a múltban elhanyagoltunk, a jövőben határozottan és jól kell megoldanunk. Télen a mezőgazdaság és a mellékfoglalkozások viszonyát a munka szempontjából egységesen kell rendezni. A mellékfoglalkozások termelésének elhanyagolása helytelen dolog.

d) Hegytetőtől a tenger mélyéig, minden vonalon fejleszteni kell a mezőgazdasági termelést. Ténylegesen le kell küzdeni a hegyvidéki és tengeri termelőmunkát lebecsülő nézeteket, e két területet is szilárdan kézben kell tartanunk. A hegyvidéki teruletek erdősítése, facsemeték ültetése, a meglevő erdők gondozása mind fontos része a hegyvidéki téli termelőmunkának.

Az eddigi tapasztalatokra támaszkodva tervet kell kidolgozni a kopár hegyek erdősítésére vonatkozóan. Csapadékmegőrző gátak, utak, vízelvezető csatornák építése a hegyvidéki termelés szempontjából mind fontos intézkedések, ezért aktívan végre kell hajtani ezeket. A tengeri halászat fejlesztésének kulcsa a halász-szövetkezetek felhalmozásának fokozatos növelése, a munkaeszközök szaporítása, a halászat technikájának megjavítása és terméshozamának emelése. Ugyanakkor a tengerparti fövenyt a mezőgazdasági termelés, valamint kagylók és vízinövények termelésére kell kihasználni. Az összes halászterületek pártbizottságainak meg kell erősíteni a halászati termelés vezetését. Az illeté-

kes szerveknek nagy erővel kell támogatniuk a halászati termelést.

e) A mezőgazdaságnak szorosan együtt kell működnie az egyéb gazdasági és kulturális területekkel. A falvakban a különböző gazdasági és kulturális szerveknek és intézményeknek, így pl. a beszerző- és értékesítő szövetkezeteknek, hitelszövetkezeteknek, kisipari szövetkezeteknek, az írástudatlanság kiküszöbölésének, a vérszívó állatkák okozta betegség megszüntetésének, az egyéb ragályos betegségek elleni védelemnek, a négy kártevő (veréb, patkány, légy, szúnyog) kiirtásának, a rádióhálózat, telefonhálózat és úthálózat kiépítésének stb., mind a mezőgazdasági termelés fejlesztését kell szolgálnia, s maguknak ezeknek az intézményeknek és ügyeknek a fejlődése is a mezőgazdasági termelés fejlődése keretében kell hogy történjék. A különböző szintű ipari, kisipari, közlekedési, szállítási, kereskedelmi, pénzügyi, kulturális és oktatási vezető szerveknek a mezőgazdasági termelés fejlesztését szolgáló terveket kell kidolgozniuk, s ezeket a terveket aktívan végre kell hajtaniuk.

Ha már van ambíció, munkakedv, semmiképpen sem szabad megfeledkezni a tömegvonal elvéről. A tömegeknek a mezőgazdasági termelés fejlesztésére való vezetése közben kétfajta munkastílus érvényesül: az egyik fajta vezetés mélyen behatol a gyakorlatba, összegezi az élenjáró tapasztalatokat, népszerűsítő munkát szervez, az ambiciót és munkakedvet a tömegvonallal kapcsolja össze; a másik fajta vezetés csak utasításokat ad, nem beszél a konkrét intézkedésekről, csak nagygyűléseket tart és jelszavakat bocsát ki, de nem ad konkrét útmutatást, sőt, odáig fejlődik, hogy mindent maga intéz, s erőszakos parancsolgatással dönti el a dolgokat.

Nekünk az előbbi munkastílust kell propagálnunk, és szembe kell fordulnunk az utóbbival.

A téli termelési feladatok és az egyéb feladatok elvégzése

érdekében a különböző szintű vezetésnek nagyon be kell osztania a munkát, és ésszerű munkamegosztást kell alkalmaznia. A szövetkezeteknek egységesen kell elosztaniuk a munkaerőt, meg kell akadályozni, hogy az egyik helyen ne győzzék az emberek a munkát, a másik helyen pedig ugyanakkor tétlenül álljanak. A legnagyobb mértékben fel kell használni azokat a tapasztalatokat, amelyeket 1955-ben többféle munka egyidejű elvégzése terén szereztünk, s el kell érni, hogy a különféle munkák a központi feladat körül csoportosuljanak, azzal szorosan összefüggjenek, és megvalósításuk részletekben történjen.

3. A gabonabegyűjtés, a gabonafelvásárlás és a gabonaértékesítés feladatának végrehajtása.

A gabonatermelés és a szükségletek közötti ellentmondás a jövőben még viszonylag hosszú ideig fenn fog állani. Ezért a parasztságot arra kell nevelni, hogy szorgoskodjék és szerényen éljen, takarékoskodjon a gabonával, támogassa az ország építését, változtassa meg a tervszerűtlen gabonafogyasztást és gabonafelhasználást. Ha ezt az alapvető ideológiai kérdést megoldjuk, a többi konkrét kérdés megoldása könnyen fog menni.

A gabonakérdés a falun folyó két út közötti harcnak igen fontos oldala. Ha ennek a kérdésnek a vonalán nem küzdjük le a kapitalista elhajlást, a termelés fejlesztése és a szövetkezetek megszilárdítása igen nagy nehézségekbe fog ütközni. A párton belül egyes elvtársaknál tapasztalható olyan szélsőséges felfogás, amely szerint a parasztoknak csak több gabonát kell adni, s a munka mindjárt jobban fog menni. E szerint nem aktívan a szegényparasztságra és a középparasztság alsóbb rétegeire támaszkodva lehet jó munkát végezni, és megoldani az ideológiai kérdéseket, hanem állandóan felfelé nyújtva kezünket, gabonát kell kérni. Ez a lokálsovinizmus ideológiájának egy formája. A párton belül akadnak még néhányan olyanok is, akik elégedetlenek a központosí-

tott gabonafelvásárlás és gabonaértékesítés politikájával, szimpatizálnak azzal, hogy a családok ne adják el gabonafeleslegüket, és támogatják ezt, nagy tételekben spekulációs céllal gabonát vásárolnak fel. Az ilyenfajta embereket nagyon súlyos bírálatban és elbánásban kell részesíteni. Vannak még a párton belül olyanok is, akik különféle ürügyekkel az előírt termelési mennyiség csökkentését, a fejadagnormák emelését követelik, és azt kérik, hogy az állam kevesebb gabonát vásároljon fel és többet értékesítsen. Azt az érvet hozzák fel, hogy a „hármas megállapítás"* ésszerűtlen, a fogyasztásra meghagyott gabona nem elegendő a táplálkozáshoz. A különféle vizsgálatok alapján megállapítható, hogy a „hármas megállapítás" alapjában ésszerű. Természetesen akad kiegyensúlyozatlan helyzet is, azonban általában a termelésre előírt mennyiség alatta marad a tényleges termelés mennyiségének. Mostanában azok a helyek, ahol túl magasan megállapított normákra hivatkoznak, nagy többségükben olyan helyek, ahol letagadták a tényleges terméseredményeket, valójában túl magas megállapítás csak egyes esetekben fordul elő. A jelenlegi gabonafejadag-normák is elegendő gabonát biztosítanak a táplálkozáshoz. A parasztok sokkal több gabonát esznek, mint a múltban, életük megjavult. Helytelen az olyan felfogás, amely nem tesz összehasonlítást a múlttal, s azt tartja, hogy nem hajlandó gyengébb minőségű, durvább, vegyesebb gabonát fogyasztani, s egy lépéssel az égbe akar jutni.

Ebben az évben feltétlenül el kell végezni a gabonabegyűjtési, gabonafelvásárlási és a termésnövelési és felvásárlásnövelési feladatokat, s nem szabad megengedni a gabonaelosztási terv felrúgását. Ehhez elsősorban az szükséges,

* Kínában 3 évre előre megállapítják a föld nagyságához és minőségéhez mérten a megtermelendő, fogyasztásra és felvásárlásra kerülő gabona mennyiségét.

hogy a kádereknél és a tömegeknél neveléssel kialakítsunk egy átfogó képet a helyzetről, megvitassuk azt, s leküzdjük a lokálsovinizmust és az individualizmust. Tanítani kell őket, hogy megértsék a „ne csak a mával törődj, gondolj a holnapra is" és „bőségből pótold a szükséget" igazságát, s le kell küzdeni azt a felfogást, hogy bőtermésű évben ne takarékoskodjunk, szűk esztendőben pedig támaszkodjunk az államra. Másodszor, ki kell számítani a tényleges termésmennyiséget, mégpedig úgy, hogy mindenki az igazat vallja. A tényleges terméseredmények kiszámításának az a módja, hogy mindenki a szövetkezetbe megy, ahol összekapcsolva a szövetkezet jövedelemelosztási munkájával, a párttagokra, ifjúsági szövetségi tagokra, szegényparasztokra és szegényebb középparasztokra támaszkodva nevelik az embereket a tényleges terméseredmények bevallására. Nem az irodában ülve kell a magas és alacsony, valamint a gazdag és gyenge terméseredmények összehasonlításából, mérlegeléséből kikalkulálni, mert abból nem jöhet ki eredmény. A tényleges terméseredmények kiszámítása, a begyűjtés és a felvásárlás végrehajtása alapján elvégezzük a zárszámadás munkáját, a forgalmi és ellátási igazolványokat szétküldjük a családoknak, s neki fogunk a központosított gabonaértékesítés munkájának. A begyűjtés és felvásárlás előtérbe állítását, ugyanakkor az értékesítés háttérbe szorítását, a munkának kezdetben szoros, később laza vitelét, amely néhány év óta a gabonamunka fő hiányosságainak egyike, ebben az évben semmiképpen sem szabad megismételnünk.

A gabonafeladatok végrehajtása érdekében a különböző szintű pártszervezetekben a különböző helyzeteknek megfelelően egy bizonyos időszakra a gabona kell, hogy a munka súlypontja legyen, s az időt jól kihasználva a begyűjtés, a felvásárlás és az értékesítés munkáját gyorsan és jól kell elvégezni. A pártvezetés meglazítása, az egész feladat ráhagyása az illetékes állami szervekre, helytelen dolog.

1957-ben az ipar és a kisipar termelésének összértéke előzetes számítások szerint 10–12 százalékkal fogja túlhaladni az első ötéves terv utolsó évi előirányzatát. Az alapvető ipari beruházási építkezések – mint pl. a hszinancsiangi és huangtankói vízierőművek, a csöcsiangi vas- és acélművek, a selyemkombinát, a húsfeldolgozó üzem és más fontosabb létesítmények építése – teljes erővel folynak. A csöcsiangi vas- és acélművek saohszingi fióküzemének 1. sz. nagykohója már megkezdte a termelést.

1957-ben az állami-magán vegyesvállalatok termelésének értéke előreláthatólag 13,7 százalékkal növekszik majd 1956-hoz képest, ezzel is bizonyítva a szocialista rendszer összehasonlíthatatlan fölényét a kapitalista rendszerrel szemben.

Ebben az évben az ipari terv kidolgozásának kezdetén arra számítottunk, hogy a termelés 22 millió jüannal csökkenni fog az előző évhez képest. Most viszont 140 millió jüan értékű termelésnövekedésre számíthatunk. Ez annak az eredménye, hogy az ipari és bányavállalatoknál többtermelési és takarékossági tömegmozgalom bontakozott ki, hogy megindult a szocialista nevelési mozgalom, hogy erősödött a munkások és alkalmazottak politikai és ideológiai öntudata, hogy következetesen és maradéktalanul végrehajtották a vállalatok törekvő és gazdaságos működésére vonatkozó irányelvet, hogy a legkülönbözőbb módszerekkel leküzdötték a súlyos nyersanyaghiánnyal kapcsolatos nehézségeket, és emelték a technikai színvonalat.

Az elkövetkezendő időben az ipari termelés feladatai a következők:

1. A nehézipar elsősorban való fejlesztésének alapján az ipar és a mezőgazdaság egyidejű fejlesztésére vonatkozó irányvonal következetes végrehajtása. Az országos mezőgazdaságfejlesztési program megvalósítása, amelynek során tá-

maszkodni kell a parasztság nagy tömegeinek erőfeszítéseire, valamint az ipar és az egyéb területek által nyújtott segítségre is. Ha a mezőgazdaság fejlődik, lehetőség nyílik az ipar még gyorsabb ütemű fejlődésére is. Annak érdekében, hogy hatásosan támogassuk a mezőgazdasági termelést, mindenekelőtt a műtrágyaipart kell nagy erővel fejlesztenünk. A csőcsiangi műtrágyagyár építését minél gyorsabban elő kell készíteni, s a kulonbozó szintű pártszervezetekŋek minden oldalról aktív támogatást kell nyújtaniuk ehhez. A csontliszt, mészpor, préselt fű és más trágyaanyagok feldolgozását végző ipart, valamint a növényvédőszereket és állatgyógyításhoz szükséges gyógyszereket gyártó vegyipart szintén aktívan fejlesztenı kell. Másodszor, fejleszteni kell a mezőgazdasági gépipart. A mezőgazdaságnak égetően szüksége van palántaültető gépekre, dongológépekre stb., ezeket rövid időn belül elő kell teremteni, s tevékenyen meg kell oldani a mezőgazdasági gépek javításának problémáját is. Harmadszor, fejlesztenı kell a vízierőműveket. A nagyméretű vízierőművek építésén kívül, a vízgazdálkodási építkezések mozgalmának keretében az iparnak aktívan támogatnia kell a kisméretű falusi vízierőművek építését, olcsó, de jó minőségű vízierőmű-berendezéseket termelve fokoznia kell a falvak villamosításának utemét. Negyedszer, fejleszteni kell a vas- és acélipart, a fűtőanyagipart és a cementipart. Mindenütt, ahol a feltételek adva vannak, kisméretű szén-, vas-, színesfém-, ásványbányákat és sótelepeket lehet létesíteni, ügyelve természetesen arra, hogy ezzel ne rongáljuk a nyersanyagforrásokat, és ne befolyásuljuk kedvezőtlenül a csapadék és a termőtalaj megóvását.

2. Teljes mértékben kihasználva a helyi természeti kincseket, arccal a mezőgazdaság felé fordulva, a népgazdaság fejlődési követelményeinek megfelelően, tervszerűen és aktívan fejleszteni kell a könnyűipart.

Tartományunk nyersanyagforrásokban rendkívül gazdag.

Csupán kedv és ambíció kell a termelés aktív fejlesztésére, s akkor fű, fa, föld, kő, tengervíz és levegő, földgáz, tört réz és ócskavas mind felhasználható az ipari termelés fejlesztéséhez. Az építkezésekhez szükséges anyagi eszközök vonalán aktívan fel kell használni a helyi fennmaradó pénzfeleslegeket, igénybe kell venni a társadalomnál fellelhető szabad pénzeszközöket, a tengeren túli kínaiak tőkebefektetéseit, fel kell használni a társadalmi segélyezési alapot a termelés bővítése révén történő onsegélyezés megszervezésére. Meg kell szervezni a leszerelt katonák és a tömegek termelését, műhelyeknek vagy lakásoknak kell felhasználni a szénapajtákat, a kolostorokat, az ősök templomait. Az üzemek méreteit fokozatosan fejleszteni kell, ahol még nincs, ott kisebbet létrehozni, ahol kisebb van, ott nagyobbra bővíteni, ahol csak kézimunka van, ott gépesítésre kell törekedni. A műszaki erők vonalán ügyelni kell arra, hogy a jelenleg meglevő műszaki káderek kifejtsék képességeiket, hogy aktívan kineveljük a munkásosztály műszaki kádereit; ki kell választani egy sereg középiskolai végzettségű fiatal kádert, s ezeket gyárakba kell küldeni dolgozni, hogy ott munka közben elsajátítsák a technikát; embereket kell küldeni az élenjáró területekre, gyárakba és bányákba, hogy eltanulják az élenjáró technikát; el kell érni, hogy a régi munkások teljes mértékben betölthessék a rájuk váró szerepet.

Következetesen érvényre kell juttatni a nagy-, közép- és kisüzemek kolcsonös összekapcsolására és a kisipar, kézműipar teljes kihasználására irányuló politikát. Különös fontosságot kell tulajdonítani a közép- és kisüzemek fejlesztésének, s főleg a mezőgazdasági, erdészeti, halászati, állattenyésztési és falusi mellékfoglalkozásokból eredő termékek feldolgozásával foglalkozó iparágak fejlesztésének. A közép- és kisüzemeknek, valamint a kézműiparnak az az előnye, hogy méreteiben viszonylag kicsiny, viszonylag kevés befektetéssel jár, gyorsan megkezdheti a termelést, a termelt árufajta meg-

változtatása viszonylag könnyen megy. Ezért teljes mértékben kihasználhatja a szétszórt helyi természeti kincseket, jobban megfelelhet a helyi lakosság szükségleteinek, s ezenkívül még könnyíthet azon a nyomáson is, amely nagy mennyiségű áru távolsági szállítása következtében az ország közlekedési vonalaira nehezedik. A beruházási eszközök elosztása vonalán a leghatékonyabban arra kell törekedni, hogy leküzdjük tartományunk gazdasági fejlődésének gyengeségeit, megfelelően törődve azonban a közép- és kisüzemek fejlesztésének szükségleteivel is. Sok olyan iparág van, amelynek fejlesztését fokozatosan úgy kell véghez vinni, hogy közben a legmesszebbmenőkig kihasználjuk az eredetileg meglevő kézműipari alapot. Az ilyen fejlődésnél nem kell siettetni a kézműipari szövetkezeti tulajdonrendszer megváltoztatását sem. Következetesen végre kell hajtani azt a politikát, amely a nagy-, közép- és kisüzemek összekapcsolására, továbbá az ipar és mezőgazdaság, a nehézipar és könnyűipar, a modern ipar és kézműipar kölcsönös összekapcsolására irányul. Ugyanakkor a különböző szintű pártszervezetekre és a tömegeknek az ipar igazgatásában való részvételét előíró irányvonalra támaszkodva elérhetjük, hogy tartományunk ipara még gyorsabban fejlődjön.

A jelenleg meglevő vállalatok rejtett erőtartalékainak teljes feltárása, a minőség emelése, az önköltség csökkentése, a termelési mennyiség fokozása, az új árufajták bevezetése – mind olyan fontos probléma, amelyre állandóan ügyelni kell. Helytelen volna figyelmen kívül hagyni a jelenleg meglevő vállalatok teljes kihasználását. Tevékenyen összegezni és népszerűsíteni, erősíteni kell a műszaki intézkedéseket, s a szükségletek és lehetőségek alapján fokozatosan végre kell hajtani a műszaki átalakítást.

A kézműipart minden oldalról rendezetté kell tenni, egységes módszerek szerint csoportosítani őket, s meg kell

erősíteni vezetésüket. A munkastílus-javító mozgalom keretében bírálni kell a kapitalizmust, a lokálsovinizmust és az individualizmust, a politikának helyes irányt kell szabni, s le kell küzdeni azokat az eltévelyedéseket, amelyek a szélsőségesen magas nyereségre való törekvésben, az áruk árainak vaktában való felemelésében, túlzott béremelésben, a felhalmozás elhanyagolásában, az áruk durva és költséges kidolgozásában nyilvánulnak meg. A munkastílus megjavítása és a szövetkezetek rendezése útján meg kell teremteni a szövetkezeteken belül a kézműipari munkások és a szegényebb önálló dolgozók fölényét a vezetésben, meg kell javítani a káderek munkastílusát, emelni kell a gazdálkodás és az igazgatás színvonalát. Ésszerűen rendezni kell a szövetkezet felhalmozásának, a szövetkezeti tagok munkabérének és az állami adójövedelemnek a viszonyát, el kell érni, hogy a szövetkezetek közös vagyona szüntelenül növekedjék, s a termelés állandóan fejlődjék. A kézműipar irányításának viszonyaiban, egyes speciális ágakat kivéve, általában a jelenlegi helyzetet kell fenntartani, s nem kell központosítást végrehajtani.

3. Az ipari és közlekedési rendszer munkastílus-javító és szocialista nevelési mozgalmának mélyebb kibontakoztatása.

A tartomány munkásosztálya seregeinek helyzete szervezeti és ideológiai téren, fő oldaláról tekintve jónak mondható. A gazdasági építés fejlődése nyomán azonban nagyszámú más osztályeredetű új elem olvadt be a munkásosztály soraiba. Az ipari szerveknél dolgozó 215 000 munkás és alkalmazott közül kb. csak a fele felszabadulás előtti régi munkás, a másik fele a felszabadulás után kapcsolódott be a termelésbe, s ezeknek szintén több mint a fele a vállalatok demokratikus reformja után lépett munkába. Csupán 1956-ban annyi új munkást vettek fel, amennyi az egész tartomány termelőmunkás összlétszáma 20,9 százalékának felel

meg. Az új munkások származási osztályhelyzete és egyéni osztályhelyzete viszonylag bonyolult, akadnak közöttük parasztok, szabad foglalkozásúak, kiskereskedők, városi szegények, háziasszonyok és diákok. Ezek nagy többsége lelkesen dolgozik, de számos ökonomista és egyenlősdi nézetet, fegyelmezetlenséget és rendetlenséget hoztak magukkal, s általában nem estek át az osztályharc kemény próbáin. Az új munkások között kb. 9 százaléknyi a földesúri és burzsoá családból származó, illetve eredetileg a kizsákmányoló osztályokhoz tartozó elem. Ezeknek az embereknek a kizsákmányoló osztálytudata és rossz szokásai még nem formálódtak át. Ezenkívül néhány év óta a munkásosztály soraiba befurakodott egy kisszámú ellenforradalmár és gonosztevő is.

A munkásosztály munkastílus-javítása főleg az eszmei magatartás rendezésében és a szocialista öntudat erősítésében áll. Az összes új munkások között azonban először is az állásfoglalást kell átalakítani. A munkastílus-javítás révén ki kell nevelni a munkásosztály csapatainak gerincét és magvát képező erőt, fel kell deríteni a rossz elemeket, s meg kell tisztítani a munkásosztály sorait. Az ipari és bányavállalatok munkastílus-javító mozgalmában és a különböző munkák során hangsúlyozottan a régi munkásokra, a viszonylag hosszabb szolgálati idővel és fejlettebb politikai öntudattal rendelkező munkásokra kell támaszkodni, s teljes mértékben érvényre kell juttatni a régi munkások aktív szerepét.

Jelenleg még egy kevés számú elvtárs és munkás úgy véli, hogy a munkások élete nem javult vagy csak nagyon keveset javult. Ez az individualizmusnak, az egyenlősdiség szellemének és az ökonomizmusnak a párton belül és a munkások soraiban való tükröződése, amely főleg a munkások csapatának nagyszámú deklasszált elemmel való kibővítése után jelentkezett.

1957-ben a tartomány ipari rendszerében a munkások

munkabére 1952-höz viszonyítva átlagosan 42 százalékkal emelkedett.

A munkásbiztosítási kedvezményekben részesülők száma ez idő alatt 20 000 főről 40 000 főre novekedett. A bérreformok útján alapjában a „mindenkinek munkája szerint" szocialista elvnek megfelelő bérrendszert hoztak létre. Általában szólva, a munkabérek nem emelkedtek lassan. Nekünk a munkastílus-javító mozgalomban el kell érnünk, hogy a káderek és a nagy munkás- és alkalmazott tomegek helyesen ismerjék fel, hogy jelenleg a munkások életében már elég nagy javulás kovetkezett be, s a jovőben mindennek a 600 milliós lélekszámból, a termelés fejlesztéséből, a munkás-paraszt szövetség megszilárdításából kell kiindulnia. Szélsőségesen csak a megélhetés megjavitására helyezni a hangsúlyt, annyit jelent, mint megsérteni a munkásosztálynak és az egész ország népének távolabbi érdekeit, s ennek következtében egész szocialista épitésunk ügye is semmivé válhatna. Természetesen, a munkások megélhetése terén bizonyos megoldásra váró s meg is oldható nehézségeket a tömegek erejének aktív megszervezésével fokozatosan meg kell oldani. Különösen nagy gondot kell fordítani a munkások termelésének biztonságosabbá tételére.

Meg kell erősíteni a szakszervezeti munka pártirányítását. A szakszervezeti munkában szembe kell fordulni a pártvezetést elutasító szindikalista elhajlással s a termelést elhanyagoló ökonomista elhajlással.

A pártbizottságok vezetésével következetesen végre kell hajtani a tömegellenőrzési rendszert, meghatározott időközönként össze kell hívni a munkások és alkalmazottak küldötteinek nagygyűlését, s így teljes mértékben ki kell bontakoztatni a munkástömegek szocialista aktivitását, meg kell erősíteni a vállalatok vezetésének alulról felfelé való ellenőrzését.

A nagy „virágzást" és a nagy „versengést" követően

végre kell hajtani a nagy „rendezést" és a nagy „javítást". Tartományi viszonylatban főleg az alábbi kérdéseket kell megoldani:

Szilárdan és következetesen végre kell hajtani az Államtanácsnak az iparigazgatás rendszerének megjavításával kapcsolatos rendeletét. Az általános követelmény a következő: néhány műszakilag bonyolult, méreteiben viszonylag nagy és az anyagellátás, termelés, értékesítés egyensúlya szempontjából feltétlenül a tartomány közvetlen irányítását igénylő vállalaton kívül a többi ipari vállalat igazgatását teljesen a városoknak és járásoknak kell átadni; megfelelő mértékben ki kell szélesíteni a vállalatok arra illetékes vezetőinek a vállalataikon belüli igazgatási hatáskörét, az állami és vállalati nyereségrészesedési módszert; meg kell javítani a vállalatok pénzügyi és személyzeti igazgatási rendszerét.

Az ipar, a mezőgazdaság, a kereskedelem, a közlekedés és a szállítás között e szoros együttműködés, kölcsönös gondoskodás és közös fejlődés szellemében gyökerében meg kell erősíteni a kooperációt. Az e téren még megoldatlan kérdésekben az önbírálat és a kölcsönös megértés kifejlesztésének alapján kell eljútni a megoldáshoz! Jelenleg az ipar fejlődése megköveteli, hogy a mezőgazdaságban az ipari alapanyagok termelését fejlesszük, anélkül, hogy a gabonaföldek méreteit csökkentenénk, hogy nagy erővel növeljük az ipari növények területegységre eső terméshozamát, továbbá, hogy az alapanyagok sokfélesége és minősége terén fokozatos javulást és emelkedést érjünk el. A falusi kézműipar fejlesztésének gondoskodnia kell a városi kézműipar termeléséről. Az iparral szemben az a követelmény, hogy a tervnek megfelelően ellássa a kereskedelmi szerveket áruval, s hogy a szerződéseknek megfelelően átvegye a kereskedelem szolgáltatta nyersanyagot. A kereskedelmi szerveknek a felvásárláson és értékesítésen keresztül még jobban az ipari és mezőgazdasági termelés elősegítését kell szolgálniuk.

A közlekedés és szállítás fejlődésének szintén az ipari és mezőgazdasági termelés, valamint az alapvető beruházási építkezések szükségletei szerint kell végbemennie, s különösen a hegyvidéki területek fejlesztésével kell egybeesnie, fejlesztenie kell a hegyvidéki területek közlekedésének és szállításának ügyét.

Szilárdan és következetesen végre kell hajtani az ország építésének, a vállalatok működésének és az összes ügyeknek eredményes és gazdaságos intézésére vonatkozó irányvonalat, meg kell akadályozni mindennemű nagylábon élést és pazarlást, csökkenteni kell az összes improduktív kiadásokat, az állami pénzeszközöket felhalmozva a termelés fejlesztésére kell felhasználni, s nem apránként elfecsérelni. Az elkövetkezendő időben az újonnan épülő ipari és bányavállalatoknál a termeléshez szükséges előfeltételek biztosítása mellett forradalmi szellemben lejjebb kell szállítani a tervezési kritériumokat, a legmesszebbmenőkig ki kell használni a jelenleg meglevő épületeket, s lehetőleg nem kell újakat építeni, nem is beszélve a nagy irodaépületek építéséről.

Forradalmi módon, elszántan szűkíteni kell az egyes szerveket, csökkenteni kell az igazgatási és kisegítő szolgálati beosztottak számát. Kívánatos volna, hogy a tartományban ipari vonatkozásban az igazgatási és kisegítő szolgálati beosztottak száma a munkások és alkalmazottak összlétszámának kb. 10 százalékára csökkenjen. Az ilyen egyszerűsítésnél fölössé vált beosztottakat elsősorban a termelés különböző posztjain kell elhelyezni, egy részüket az alsóbb irányító szervekhez is le lehet küldeni, megerősítve ily módon a gyenge láncszemeket. A vállalatok pártvezetését tovább kell erősíteni, s létre kell hozni, tökéletesebbé kell tenni a kollektív vezetést és az egyéni felelősséget egyesítő vezetési rendszert, amelynek magját a pártbizottság képezi. A munkastílus-javító mozgalom és a káderek falura küldése révén lenn a vállalatokban tovább kell erősíteni a pártszervezetek

vezetését. Egyidejűleg a pártbizottságok egységes irányítása alatt teljes mértékben ki kell bontakoztatni a szakszervezetek és a kommunista ifjúsági szövetség szerepét.

Jelenleg az ipari és bányavállalatokban két nagy fellendülés: a szocialista ideológiai nevelés fellendülése és a termelés fellendülése van kibontakozóban. Nekünk arra kell törekednünk, hogy e két fellendülést kölcsönösen elősegítsük és még szélesebben és még mélyebben kifejlesszük a többtermelési és takarékossági mozgalmat, valamint az élenjáró termelők mozgalmát. El kell érnünk, hogy 1958-ban politikai és ideológiai fronton, valamint a gazdasági fronton egyaránt még nagyobb győzelmeket arassunk.

IV. Pénzügyi és kereskedelmi munka

Egy év óta az ipari és mezőgazdasági termelés fejlődésének alapján a piaci élet is felélénkült. A felvásárolt ipari és mezőgazdasági termékek összértéke 16,86 százalékkal növekedett az elmúlt évhez viszonyítva, a lakosság vásárlóképessége pedig 7,7 százalékkal növekedett a tavalyihoz képest. A piaci ellátás alapjában ki tudja elégíteni a szükségleteket. A pénzügyi költségvetés bevételi előirányzata túlteljesíthető. A költségvetés kiadási rovatában is van bizonyos megtakarítás: a társadalmi pénzforgalom mennyisége alapjában véve megfelel a piaci szükségleteknek. Ezek az eredmények fontos szerepet játszottak a szocialista építésnek és a nép létszükségletei kielégítésének biztosításában.

A pénzügyi és kereskedelmi munka terén a jövőben az általános feladat: minden igyekezettel előre lendíteni az ipari és mezőgazdasági termelés fejlődését, s megfelelően kielégíteni a nép szükségleteit. A konkrét feladatok az alábbiak:

1. A munkastílus-javító mozgalom kifejlesztése. A pénzügyi és kereskedelmi szervek nagyon kiterjedtek, dolgozóik

száma nagy, s ideológiai helyzetük meglehetősen bonyolult. A munkastílus-javító mozgalom közben a nagy „virágzás", „versengés", harc és vita alkalmazásával, a pártbizottságok egységes vezetésének tökéletes elfogadásával támogatni kell az olyan gondolkodást, amely az ipari és mezőgazdasági termelés fejlődését, a tömegek még jobb szolgálatát, az egyes szervek kozotti együttműködés és összhang megerősödését tekinti célkitűzésnek, ezáltal emelni kell valamennyi káder és dolgozó szocialista öntudatát. A vállalatokban a pártbizottság koré mint mag köré kiépült kollektív vezetés és az egyéni felelősség kölcsönös összeforrottságának vezetési rendszerét, valamint a pártbizottság egységes irányítása alatt működő tömegellenőrzés rendszerét kell megvalósítani. Létre kell hozni és tökéletesíteni kell a munkások és alkalmazottak küldöttei nagygyűlésének, vagy a munkások és alkalmazottak nagygyűlésének rendszerét. Ugyanakkor még fokozottabb mértékben kell kibontakoztatni a többtermelési és takarékossági mozgalmat. Következetesen meg kell valósítani azt az irányvonalat, amely az ország építése, a vállalatok működtetése és mindenfajta ügy intézése terén a szorgalmas és gazdaságos munkát írja elő. Következetesen meg kell szüntetni és össze kell vonni az ügyintézésnél ismétlődéseket okozó szerveket, csökkenteni kell az igazgatási beosztottak s minden egyéb fölösleges vállalati dolgozó számát.

2. Aktívan támogatni kell az ipari és mezőgazdasági termelést, s még jobban kell szolgálni a mezőgazdaságfejlesztési program megvalósítását és a helyi ipar fejlesztését. A pénzügyi és kereskedelmi munkánál minden igyekezettel növelni kell a bevételt, az állami felhalmozást; a pénzügyi kiadásoknak pedig elsősorban a gazdaság fejlesztésének szükségleteit kell biztosítaniuk, határozottan csökkenteni kell az adminisztrációs költségek fedezésére fordított kiadásokat, szigorúan meg kell tiltani a korrupciót és a lopást, szembe kell szállni a nagyzolással és a pazarlással. A hitelmunkának biz-

tositania kell az ipari és mezőgazdasági termelés fejlődését es a felvásárláshoz szukséges pénzeszkozoket. A termelés fejlesztésének támogatására aktívan ki kell fejleszteni a takarékbetétek gyűjtésével kapcsolatos munkát, meg kell szervezni a szabadon levő pénzeszkozok osszefogását. A kereskedelmi munkában erősíteni kell a mezőgazdasági termékfelvásárlás munkáját, bővíteni kell a termelőeszkozökkel és a létszukseglet cikkekkel való időbeni ellátást, biztositani kell a helyi ipar nyersanyaggal való ellátását, s aktívan értékesíteni kell a helyi ipar termékeit. A pénzugyi és kereskedelmi szerveknek erősiteniük kell az ipari, kézműipari és mezőgazdasági szervekkel valo egyuttmúkodést, s meg kell akadályozni és le kell küzdeni a lokálsovinizmust.

3. A pénzügyi és kereskedelmi szervezet átalakításakor a pénzugyi és kereskedelmi igazgatás hatáskorének egy részét át kell adni a járásoknak, városoknak. A szervezeti felépités átalakításával egyidejúleg az ugyintézés kulonbözö rendszereit is át kell formalni. A kereskedelem adminisztratív szerveit és a vállalatok igazgatási szerveit elvileg egyesiteni kell. A kereskedelemnek az ipar felé irányuló feldolgoztatási és árurendelési kapcsolatait felvásárlási és értékesítési viszonnyá kell átalakitani, s rendezni kell az ipar és a kereskedelem között a haszonelosztás arányát. Fokozatosan el kell terjeszteni a mezőgazdasági termékek szerződéses felvásárlásának rendszerét. A mezőgazdasági adókivetést a termésmennyiség alapján kell rendezni, s az arányos adórendszert kell megvalósitani. Az ipari és kereskedelmi adókivetésnél is reformokat kell végrehajtani. E rendszerek megjavítása mind nagy lépéssel viszi előre az ország gazdasági épitésének fejlődését, ezért e reformokat aktívan, de nem elhamarkodottan kell végrehajtani.

4. Erősíteni kell a piac irányítását és ellenőrzését. A különböző szintű pártbizottságoknak és népi bizottságoknak meg kell erősiteniük a kereskedelmi szervek egységes vezetését és

ellenőrzését. Meg kell szüntetni és ki kell küszöbölni az olyan jelenségeket, hogy mindenki csak a saját dolgával törődik és csak a maga feje után megy. Az állami terv ellenőrzésének keretébe tartozó áruknál szigorúan a kötelező állami felvásárlás, a központosított felvásárlás és értékesítésre való árulekötés rendszerének megfelelően kell eljárni, s nem szabad megengedni, hogy ezek az áruk beszivárogjanak a szabad piacra. A szomszédos vidékekkel szoros együttműködést kell megvalósítani, kölcsönösen segítséget kell nyújtani, s biztosítani kell az együttes fejlődést. Az állami irányítás alatt működő szabad piacoknál fokozni kell az ellenőrzést, hogy ezáltal betölthessék pozitív szerepüket, s korlátozódjék negatív szerepük.

V. Az értelmiség között, valamint a kultúra és az oktatás területén végzett munka

1956 óta következetesen végrehajtottuk a központnak az értelmiségi pártpolitikára vonatkozó útmutatásait, a „Virágozzék minden virág, hallassa mindenki versengve szavát" irányvonalat. 1957-től kezdődően az értelmiség között megindítottuk a munkastílus-javítást és a jobboldal elleni harcot. E munkák eredményeként még szorosabbá vált a párt és az értelmiség közötti kapcsolat, s emelkedett az értelmiség szocialista öntudata is. Ezzel egyidejűleg az értelmiség egy része belépett a pártba, egységbe tömörült és megizmosodott a baloldal, s ezáltal még kedvezőbbek lettek a feltételek az értelmiség további szocialista átalakításához.

Egy év óta, a párt vezetésére és a tömegek erejére támaszkodva, a kultúra, a nevelés és az egészségügy vonalán is fejlődés tapasztalható. Egyes területeken lényegében már megvalósították a mezőgazdaságfejlesztési programban meghatározott kulturális és oktatási feladatokat. Például Lung-

csüan járás Anhszia falujában – amely azelőtt írástudatlan falu volt – az ifjúság között már nincs analfabéta. Saohszing városban, Tecsing járás új városában, Csucsi járás Csengcun körzetében és másutt is lényegében már sikerült megszüntetni a vérszívó állatkák okozta betegségeket. Vuhszing járás Nanhszün városában pedig csaknem teljesen kiirtották a szúnyogokat és a legyeket. Csinhua járás Hszingpazsan falujában lényegében szintén megsemmisítették a szúnyogokat, legyeket, valamint a ragályos betegségeket.

A szocialista gazdasági építés kibontakozásával párhuzamosan a kultúra és nevelésügy területén is megsokszorozódtak a feladatok. Fokozottabban erősítenünk kell a pártvezetést az értelmiségi, kulturális és nevelőmunka terén, hogy az még jobban szolgálhassa a szocialista építést.

A szocializmus építéséhez a munkásosztálynak szüksége van saját értelmiségi csapatára, saját professzoraira, tanerőire, tudósaira, újságíróira, irodalmáraira, művészeire és marxista ideológusaira, mert ha ez hiányzik, akkor semmihez sem lehet kezdeni. A párt minden tagjának, akinél a feltételek ehhez megvannak, lelkiismeretesen el kell mélyednie az elmélet és a szakma tanulmányozásában, s kemény tanulással és kitartó gyakorlattal gyors ütemben vörös szakembert kell nevelnie magából. Ma még sok olyan elvtárs van, aki nem ismerte fel kellőképpen a politikai elmélet, a tudomány és a kulturális színvonal rendkívüli fontosságát, ezeknél hiányzik az öntudatos tanulás, elmaradnak és nem törekednek előre. Ezeket a torzulásokat keményen meg kell bírálni. Minden olyan párttagnak, akinek kulturális színvonala nem éri el a középiskolai színvonalat, tanulnia kell, mégpedig a munkájához szükséges dolgokat kell tanulnia, oly módon, hogy kemény elhatározással 3, 4, 5, 8 vagy 10 év alatt mesterségének szakemberévé váljék.

Annak érdekében, hogy nagy erővel hozzáfoghassunk a munkásosztály értelmiségi csapatának kineveléséhez, a neve-

lési munka területén szilárdan és következetesen végre kell hajtani azt az irányvonalat, amely arra irányul, hogy a „munkások, parasztok előtt szélesre tárják a kaput". A jövőben a felsőfokú és a középfokú szakiskolákba elsősorban a munkás-, parasztkádereket, a munkás és paraszt szülők gyermekeit és a fizikai munka próbáján keresztülment értelmiségi fiatalokat kell felvenni. Ezzel egyidejűleg aktívan fejleszteni kell a hivatalokban, gyárakban és a parasztok között a munkaidő utáni kulturális nevelést, gondoskodni kell munkás-paraszt középiskolákról, megfelelően fejleszteni kell a szakközépiskolákat. Erősíteni kell az iskolákban a politikai, ideológiai nevelés munkáját, emelni kell a tanulók szocialista öntudatát, hogy a munkásosztály értelmiségévé válhassanak.

A munkásosztály értelmiségi csapatának felnevelése keretében ezenkívül még aktívan át kell formálni a régi burzsoá értelmiséget is. A régi értelmiség nagy része, kisszámú jobboldali elemtől eltekintve, „középutas", kis hányada pedig baloldali. A „középutas" elemek irányában különböző eredményes módszereket kell alkalmazni, hogy ezáltal segítsük őket önmaguk átformálásában, s hogy képesek legyenek átállni a munkásosztály álláspontjára. E cél érdekében következetesen végig kell vinni az értelmiség körében a munkastílus-javítási mozgalmat és a jobboldal elleni harcot. A jobboldali elemek teljes leleplezése és bírálata nevelő hatással van az értelmiség közömbös rétegeire, s emeli szocialista öntudatukat. Ezenkívül tervszerűen vezetni és segíteni kell őket a marxista–leninista elmélet és a napi politika tanulásában, meg kell szervezni számukra a különböző fizikai munkákban való részvételt, hogy munka közben közelebb kerüljenek a munkásokhoz és parasztokhoz, és összeforrjanak a munkás-paraszt tömegekkel. Ugyanakkor tervszerűen és fokozatosan fel kell venni a pártba azokat, akik a jobboldal elleni harcban kiállták a próbát, és megfelelnek a párttag-követelményeknek.

Még következetesebben kell végrehajtani a párt irányvonalát a kulturális és nevelési munka terén. Az irodalom és művészet területén bírálatban kell részesíteni a burzsoá irodalmi és művészeti elméleteket, az irodalmat és művészetet a politika, a munkások, parasztok és katonák szolgálatába kell állítani. A sajtómunkában bírálni kell a sajtóval kapcsolatos burzsoá álláspontot, hogy a sajtómunka még jobban szolgálja a szocialista forradalom és a szocialista építés ügyét. A politikai-ideológiai nevelés vonalán meg kell bírálni a reakciós revizionista álláspontot, állhatatosan propagálni kell a marxizmus–leninizmust. Az iskolai nevelés területén bírálni kell a burzsoá nevelési felfogást, és szilárdan ragaszkodni kell a munkások, parasztok előtti kapunyitás, a szocialista dolgozók felnevelésének irányvonalához. A tudományos kutatómunka területén meg kell bírálni az elmélet és a gyakorlat szétválasztásának akadémikus felfogását, s a tudományos kutatást az országépítés szolgálatába kell állítani. Az egészségügyi munka területén bírálni kell a gyógyítást hangsúlyozó s a megelőzést lebecsülő, a technikát hangsúlyozó és a politikát háttérbe szorító, egyeseknél a kínai, másoknál a nyugati gyógymód kiszorítására törekvő álláspontokat, s ragaszkodni kell a megelőzést előtérbe helyező, a technikát és tömegmozgalmat kölcsönösen összeillesztő, valamint a kínai és a nyugati orvoslást egyesítő irányvonalhoz. A kultúra és nevelés minden ágában a „Virágozzék minden virág, hallassa mindenki versengve szavát" irányvonalat kell hangoztatni –, úgy, hogy az ne álljon ellentétben a Mao elnök által megszabott hat politikai kritérium elveivel, s olyan szabad és lényegbe vágó vitákat kell indítani, melyek előbbre viszik a tudomány és a kultúra fejlődését.

A kultúra és nevelés területén következetesen ki kell tartani a „fáradságot nem kímélve és gazdaságosan intézni az ügyeket" irányvonal mellett, le kell küzdeni a nagyzási mániából adódó pazarlást, a modernizálás hajhászását és a

„gondoskodjék az állam minderről" nézet nyomán kialakult hibás gondolkodást és tevékenységet.

A sokat, gyorsan, jól és takarékosan alapelvből kiindulva kell intézni a kulturális és nevelési intézmények dolgait, s minden igyekezettel javítani kell a minőséget. Annak érdekében, hogy fokozatosan megoldódjék az az ellentmondás, mely szerint a kulturális és nevelésügy nem képes kielégíteni a nép szükségleteit, a jövőben továbbra is következetesen érvényre kell juttatni a kulturális és oktatási ügyek tömegek által való intézésére vonatkozó irányvonalat, fel kell szólítani a tomegeket és támogatni kell őket abban, hogy kollektíve intézzék az elemi és középiskolák, óvodák, orvosi rendelők, kulturális, művészeti és testnevelési intézmények ügyeit. A tömeg erejére támaszkodva időrendi és csoportonkénti sorrendben fel kell számolni a vérszívó állatkák okozta betegséget és a többi, a nép egészségére ártalmas súlyos helyi betegségeket, a „négy kártevőt" és az analfabétizmust. Ugyanakkor hangoztatni kell a születéskorlátozást, behatóan propagálni kell a születéskorlátozás jelentőségét, s nagy erővel terjeszteni kell a hatásos születéskorlátozó módszereket.

VI. A burzsoázia és a demokratikus pártok

Miután lényegében végrehajtottuk a kapitalista ipar és kereskedelem szocialista átalakítását, 1957 májusa óta a burzsoázián és a demokratikus pártokon belül megindítottuk a jobboldal elleni harcot. Ez a harc ma már döntő győzelmet aratott.

Egyes elvtársak a burzsoázia jobboldali elemeinek dühödt támadását látva, kételkedni kezdtek a pártnak a burzsoázia és a demokratikus pártok irányában folytatott politikájának, valamint annak helyességében, hogy a párt a proletariátus és burzsoázia közti ellentmondást népen belüli ellentmondás-

ként kezeli. Ez helytelen. A gyakorlat azt bizonyítja, hogy helyes a békés átalakítás politikája. Az átalakítás során nemcsak hogy a termelőeszközök nem szenvedtek kárt, sőt a termelőerők növekedtek. Az egész tartomány ipari és kereskedelmi vállalatainak állami-magán vegyesvállalattá történt átalakítása után a tőkések 60 százaléka bekapcsolódott a termelőmunkába, sőt egy részük a szocialista munkaversenyben viszonylag jól szerepelt. Hazánk jelenlegi sajátságos történelmi feltételei mellett, ha a proletariátus és a burzsoázia közti ellentmondást népen belüli ellentmondásként kezeljük, ez kedvező annak elérése szempontjából, hogy a burzsoázia nagy többsége elfogadja a szocialista átalakítást, s a burzsoá jobboldal elleni harc szempontjából is hasznos. A jobboldal elleni harc győzelme bebizonyította ezt.

Egyes elvtársak, látva azt, hogy a demokratikus pártok vezetői közül szép számban kerültek elő jobboldali elemek, mindjárt kételkedni kezdtek a demokratikus pártok létének szükségességében. Ez is helytelen felfogás. A gyakorlat azt bizonyítja, hogy a demokratikus pártok a nemzeti burzsoázia, a kispolgárság felső rétege és a hozzájuk kapcsolódó értelmiségiek tömörítése, nevelése és átalakítása szempontjából pozitív szerepet töltöttek be. A nagy „virágzás" és „versengés" idején a demokratikus pártok tagjainak többsége által felvetett bírálatok lényegében hasznosak voltak, s számunkra segítségül szolgáltak. A jövőben továbbra is a Mao elnök által felvetett hat kritériumot véve politikai alapul, folytatni kell a „tartós együttélés, kölcsönös ellenőrzés" helyes politikájának következetes végrehajtását.

A munkastílus-javító mozgalmat és a jobboldal elleni harcot tovább kell mélyíteni, és végig kell vinni. Először a nagy „virágzás", nagy „versengés" és a nagy viták segítségével a jobboldal elleni harcot kell dűlőre vinni. Azokon a helyeken, ahol a jobboldal elleni harc már nem képez súlyponti kér-

dést, akkor megfelelő időben át kell térni a stílusjavítás és az ideológiai nevelés időszakára.

A munkastílus-javító mozgalom és a jobboldal elleni harc eredményeinek megszilárdítása, valamint a burzsoá elemek további átalakítása érdekében az alábbi munkákat kell lelkiismeretesen elvégezni:

1. A burzsoá elemek átalakításánál továbbra is a vállalatot kell bázisul venni. A burzsoá elemek gyökeres átalakításánál a termelésben való részvétel feltétlenül szükséges intézkedés. Éppen ezért az olyan igazgatási munkát végző tőkés beosztottakat, akiknél megvannak a feltételek fizikai munkában való részvételre, a jövőben tervszerűen, különbséget téve, be kell kapcsolni bizonyos fizikai munkák végzésébe. Jelenleg a különböző városokban kísérleteket végezhetünk, ez megkönnyíti a jövőben a fokozatos kiterjesztést. Az átalakítás fellendülése közben a kistulajdonosok egy része is bement az állami-magán vegyesvállalatokba. Ezeknek az embereknek nagyon kevés a tőkéjük, a múltban csak kismértékű kizsákmányolást folytattak, most ismét dolgoznak, köztük sokan le kívánnak mondani a „meghatározott járadékról", hogy a „megkülönböztetés bélyegét" letöröljék róluk. A stílusjavító mozgalom után fokozatosan meg lehet oldani ezeket a kérdéseket is.

2. Az önkéntesség alapján továbbra is szervezni kell a demokratikus pártokban, az iparos és kereskedő körökben a különféle formájú politikai-elméleti tanulást. Nevelésük és átalakításuk egyik fontos módszere ez. Tanulásuk fő témája Mao elnök: „A népen belüli ellentmondások helyes megoldásáról" című beszámolója, amelyet más anyagok tanulásával kell összekapcsolni. A Mao elnök által felállított hat politikai kritérium alapján, a különböző területek jobboldali megnyilatkozásaival és tevékenységével, valamint a különböző időszakokban a demokratikus pártok, iparos és kereskedő körök politikai, ideológiai helyzetével összekapcsolva kell megszervezni a nagy vitát. A tartományi pártbizottság propa-

ganda és egységfront osztályának az egész tartományra kiterjedő tervet kell készíteni. Az ország minden részén megfelelően erősíteni kell e munka vezetését.

3. Hatásos intézkedésekkel meg kell szilárdítani, gyarapítani és ki kell terjeszteni a baloldal erejét. A baloldali és a közbülső elemekkel szorosabbá téve kapcsolatainkat, szüntelenül gyarapítani kell a baloldal csapatát. A különböző szintű pártbizottságok felelős elvtársainak állandó érintkezésben kell lenniük a pártonkívüli személyiségekkel, barátságot kell kötni velük, szorosabbra kell fűzni a párt és a pártonkívüliek kapcsolatát.

4. Erősíteni kell a pártvezetést a különböző szintű Politikai Tanácskozó Testületeknél, a demokratikus pártoknál, az iparos és kereskedő szövetségeknél, hogy e szervezetek teljes mértékben betöltsék szerepüket.

VII. Az ellenforradalmároktól való megtisztítás kérdése

A két nagyszabású tisztogatási mozgalommal és az ellenség ellen néhány év óta folyó harccal az egész tartomány ellenforradalmáraira, gonosztevőire és egyéb bűnözőire döntő csapást mértünk. Az ellenforradalmárok társadalmi úton lebonyolított elnyomásának és a sorainkban lezajlott tisztogatásnak óriási eredményei vannak.

1957 május, júniusában, a burzsoá jobboldal dühödt támadása idején a maradék ellenforradalmi elem és más gonosztevők, a falusi földesurak és kulákok egy része az alkalmat megragadva felélénkültek. Az akkori helyzetnek megfelelően ellentámadást szerveztünk, s csapást mértünk az ellenség romboló tevékenységére. Letartóztattunk egy sor ellenforradalmárt, gonosztevőt, valamint olyan földesurat és kulákot, aki súlyos törvénysértő tevékenységet folytatott. Erélyesen megtisztítottuk a zavaros légkört, és egészséges légkört terem-

tettünk. Ebben az időszakban a törvénykezési szervekben egyes elvtársak szélsőséges módon az elkövetett hibák kivizsgálását és helyreigazítását hangoztatták, az ellenség romboló tevékenységével szemben viszont nem tanúsítottak elég éberséget, s nem tartóztattak le időben olyanokat, akiket le kellett volna tartóztatni, egyes súlyos bűnösöket pedig enyhe büntetésben részesítettek. Ez jobboldali elhajlás volt. A törvénykezési szervekben egyes elvtársak jobboldali nézeteit a tartományi pártbizottság nem korrigálta idejében. Ez hiányosság volt.

Az ellenség ellenforradalmi tevékenysége hol megélénkül, hol lelohad, ezért ennek megfelelően az ellenség elleni harcunkat hol szorosabbá kell tennünk, hol lazítanunk kell, hol elnézőbbnek, hol szigorúbbnak kell lennünk. Amikor a szigorú büntetést hangsúlyozzuk, akkor sem szabad szem elől tévesztenünk a nagylelkűség oldalát, s amikor a nagylelkűséget hangsúlyozzuk, akkor is van szigorú büntetés. Ez azt jelenti, hogy amikor az ellenség zabolátlan, s amikor kemény csapásokat kell rámérni, az ingadozó ellenséggel szemben akkor is elnéző politikát kell folytatni, mert az hasznos az ellenség sorainak megbontása szempontjából; s amikor az ellenség éppen felbomlófélben van, és az elnéző intézkedéseket hangsúlyozzuk, a megátalkodott ellenséget akkor is szigorúan kell megbüntetnünk, hogy csapást mérjünk a jelenleg romboló tevékenységet folytató ellenségre. Mindegyik módszernek a maradék ellenforradalmi erőktől való teljes megtisztítás a célja. A nagylelkűség és a szigorúság közti határt a következőképpen vonjuk meg: A jelenleg is tevékenykedő, ellenállást tanúsító és visszaeső bűnösökkel szemben szigorúan, a múltban ellenforradalmi tevékenységet folytatókkal, a bűneiket bevallókkal és az először bűnbeesőkkel szemben nagylelkűen járjunk el. Néhány év óta a tartományi pártbizottság a tisztogatási mozgalom vezetése tekintetében jól megfogta ezt a szabályt, és helyesen alkalmazta a szigorú

büntetés és a nagylelkűség kölcsönös összefonódásának politikáját. Ebben rejlik a tisztogatási mozgalom győzelmének egyik fontos oka. Egyes elvtársak nem értik meg a „szorosat a szorossal szemben, lazát a lazával szemben, a szigorúságban van nagylelkűség, a nagylelkűségben van szigorúság" politikai lényegét, s azt szeretnék, hogy vagy csak szorosak és egy cseppet sem lazák, vagy pusztán szigorúak és egyáltalában nem elnézők legyünk, vagy csupán lazaságot, minden szorosság nélkül és a végtelenségig menő elnézést remélnek tőlünk. Ez mind helytelen.

Bár a tisztogatási harc már hatalmas győzelmet aratott, azonban még nem jutott el a teljes győzelemig. Éppen úgy, ahogy Mao elnök mondotta: „még vannak ellenforradalmárok, de már nem sokan". Ez azt jelenti, hogy nem szabad az ellenség erőit felnagyítanunk azt gondolva, hogy még nagyon sok az ellenforradalmár, de abban a tudatban sem szabad szenderegnünk, hogy a földön teljes a békesség, elvesztve ezáltal éberségünket. Tehát továbbra is a „ha van ellenforradalmár, ki kell seperni" irányvonalat kell következetesen végrehajtani.

A tisztogatási harc fő feladatai a jövőben.

1. Még jobban kell mozgósítani a tömegeket, s gyökeresen fel kell számolni a még megmaradt ellenforradalmi elemeket. Tovább kell folytatni a sorainkon belüli tisztogatást. A már világosan felderitett ellenforradalmárokkal keményen el kell bánni.

2. A napjainkban romboló tevékenységet kifejtő ellenforradalmárokkal, az ellentámadást folytató és a leszámolást ígérgető földesurakkal és kulákokkal, a restaurációs tevékenységet folytató reakciós titkos szervezetek vezetőivel, a súlyos bűnösökkel, az önvallomást elutasítókkal, vagy a múltban tevékenykedett olyan ellenforradalmárokkal szemben, akik nem őszintén fedték fel bűneiket, a törvény szigorával kell

eljárni. A büntetésüket kitöltött, majd szabadon bocsátott és visszaeső bűnözőkkel szemben ismételt pert kell indítani. A huligánokkal, csavargókkal, rablókkal, gyilkosokkal, erőszakoskodókkal, sikkasztókkal, a közrendet veszélyeztetőkkel, a törvényt és a fegyelmet súlyosan megsértőkkel és más súlyos bűnösökkel, feketézőkkel, spekulánsokkal, a felvásárlással és az adózással szembeszegülőkkel, az állami felvásárlás és értékesítés politikája ellen súlyosan vétőkkel, valamint a lakosság által bűnösnek tartott elemekkel szemben szintén a törvény szigorával kell elbánni. Továbbra is fel kell tárni a reakciós titkos szervezeteket. Be kell tiltani a hazárdjátékokat.

3. Szilárdan és következetesen kell végrehajtani az Államtanácsnak a munkával való átnevelésre vonatkozó határozatát, a hivatalokból, iskolákból és a társadalomból össze kell szedni azokat az elemeket, akiket munkával kell átnevelni, hogy ezáltal megtisztuljanak a hivatalok, és erősödjék a társadalom biztonsága.

4. A két út kérdése körüli viták közben a földesurak, kulákok, az ellenforradalmárok maradványai és egyéb gonosztevők irányában egy tömegméretű felülvizsgálást és értékelést kell lefolytatni. Közülük az olyanokkal szemben, akiknél a megbélyegzést már eltörölték, s most mégis romboló tevékenységet fejtettek ki, a különbségeket figyelembe véve, a törvény szigorával kell eljárni, vagy a megkülönböztetést ismét alkalmazni kell. Ellenőrizni kell termelési tevékenységüket vagy szövetkezeti tagjelöltnek kell visszaminősíteni őket.

Az ellenforradalmároktól való gyökeres megtisztítás és a népi demokratikus diktatúra megszilárdítása érdekében a különböző szintű pártbizottságoknak erősíteniük kell a törvénykezési szervek felé irányuló vezetést, felül kell vizsgálniuk a törvénykezési szervekben dolgozó káderekét, s biztosítani kell e szervek tisztaságát. A különböző szintű törvénykezési

szerveknek alá kell vetniük magukat a megfelelő szintű pártbizottságok vezetésének. Nem engedhetők meg olyan jelenségek, hogy a törvénykezési szervek egyes dolgozói nem vetik alá magukat a pártvezetésnek. Ha többszöri figyelmeztetés ellenére sem változnak meg, akkor szervezeti büntetésben kell részesíteni őket.

VIII. A hadseregben végzett munka

A csöcsiangi tengerparton a tengeri és partvédelem megerősítése, az ellenség betörésének és belopakodásának, a kémek beszivárgásának megakadályozása állandó feladat. A különböző szintű pártbizottságok komolyan veszik ezt a munkát. A partvédő csapatokra és a széles tömegekre, különösen a népőrségre támaszkodva megerősítették a partvédelmi figyelő és védelmi szolgálatot. Ezenkívül a kötelező katonai szolgálattal kapcsolatos munka, a népőrség kiépítése és a leszerelt katonákról való gondoskodás terén is nagy sikereket értünk el. Munkánk fő hiányossága, hogy a partvédelem megszilárditásában a tömegekre való támaszkodás eszméje nem eléggé világos. Egyes területeken a népőrség munkáját nem veszik elég komolyan, egyes vidékeken a leszerelt katonák eligazítását és nevelését nem fogták meg jól, egyes leszerelt katonák még nem nyertek megfelelő elhelyezést. Egyes pártbizottságok viszonylag felületesen kezelik a katonai sorozó káderek ideológiai vezetését. A katonai sorozó és nyilvántartó hivatalok munkája nem elég gondos. Mindezeket a hibákat helyre kell igazítani.

A honvédelem kiépítése megerősítésének egyik fontos oldala a honvédelmi tartalékerők kiépítésének megerősítése, azaz jól kell végezni a kötelező katonai szolgálattal és a népőrséggel kapcsolatos munkát. Ezenkívül 1957 végéig az egész tartomány valamennyi pártbizottságának az erők megszer-

vezésével megfelelően el kell rendezni a katonai sorozással járó feladatokat, s ezek végrehajtását biztosítani kell. Azért, mert bizonyos tapasztalatokra tettek szert, még nem szabad ellanyhulniuk.

A hadseregben már folyik a munkastílus-javító mozgalom. Teng Hsziao-ping a munkastílus-javító mozgalomról tartott beszámolójában rámutatott: „A legutóbbi évek nagy társadalmi változásai során a hadsereg kádereinek politikai-ideológiai helyzete alapjában egészséges volt. A békés viszonyok között azonban nagyszámú, különböző osztálytagozódású új elem került a hadseregbe, s mivel egyes beosztottak helytelenül túlhangsúlyozzák a szakosítást, s lebecsülik az ideológiai, politikai munkát – néhány év óta emiatt a káderekreál megerősödtek az individualizmus, szervezetlenség és fegyelmezetlenség tendenciái." Ez teljesen megfelel a katonai körzetek csapatai helyzetének. A katonai körzetek csapataival a hadsereg és az állami adminisztratív szervek, a hadsereg és a lakosság közti kapcsolat kezelése terén általában jó a helyzet, az állami szerveket és a tömeget segítve sok hasznos munkát végeztek, pl. segítettek az árvízveszélynél és más természeti csapásoknál, segítséget nyújtottak vetésnél, aratásnál, mezőgazdasági eszközöket ajándékoztak stb. A hadseregben azonban ugyanakkor akad néhány öntelt elvtárs is, sőt egyesek vétenek a fegyelem ellen, s ez befolyásolja a hadsereg és az állami szervek, a hadsereg és a lakosság közötti kapcsolat további javulását. A hadseregen belül a tisztek és katonák közti viszony, a fölé- és alárendeltség terén, a szocialista átalakítással és a szocialista építés politikájával kapcsolatos nevelés terén még vannak bizonyos hiányosságok. A katonai körzetek hadseregeinek ezért a jobboldal elleni harc alapvető befejezése után erejüket a stílusjavítás végrehajtására kell összpontosítaniuk, s el kell mélyíteniük a szocialista nevelést. Továbbá, a súlypontot a káderekre helyezve, le kell küzdeni a szubjektivista és a bürokratikus munka-

stílust, s tovább kell javítani a tisztek és katonák, a fölé- és alárendeltek viszonyát. Erősíteni kell az állami szervek támogatására és a nép szeretetére való nevelést, s javítani kell a hadsereg és az állami szervek, valamint a hadsereg és a nép közötti viszonyt. A jövőben a különböző szintű pártbizottságoknak erősíteniük kell a hadsereg irányában a vezetést. A hadseregnek alá kell vetnie magát a pártbizottság vezetésének és ellenőrzésének. Ezenkívül a katonai körzetek csapattesteinek a munkastílus-javító mozgalom idején arra is ügyelniük kell, hogy javítsák a csapattest fegyelmét. Nem szabad elhanyagolniuk a harci készültséget és a gyakorlatot.

IX. Pártmunka

A hatalmas munkastílus-javító mozgalom és a jobboldal elleni harc során a párttagok széles tömegeinek politikai öntudata az egész tartományban emelkedett. A pártszervezetek is tovább tisztultak és szilárdultak.

Ennek a konferenciának egyik legfontosabb eredménye az, hogy teljes mértékben leleplezte a tartományi pártbizottságban megbúvó jobboldali elemek – Sa Ven-han, Jang Hszi-ji, Peng Zsuj-lin és Szun Csang-lu – párt- és szocializmusellenes bűnös tevékenységét. A konferencián napvilágra hozott anyagból látható, hogy ők politikai és ideológiai téren teljesen egy gyékényen árulnak a párton kívüli jobboldali elemekkel. Amikor a párton belüli és a párton kívüli jobboldali elemek a párt ellen támadtak, akkor ők aktívan támogatták a jobboldalt, és a jobboldal elleni harc során mindenféle fondorlattal igyekeztek a jobboldali elemeket átcsúsztatni a rostán. A párton belül mindenütt a lokálsovinizmust, a szektariánizmust, az individualizmust és az egyéb burzsoá ideológiai felfogásokat terjesztették. Megkísérelték az ő saját

képükre és hasonlatosságukra átformálni a pártot. Nyíltan elvetették a Központi Bizottság politikai vonalát, nem hajtották végre a tartományi pártbizottság utasításait, és végig dühödten támadták a tartományi pártbizottságot, teljesen szétrombolták a párton belüli demokratikus centralizmus alapelvét, megfontoltan és tudatosan bomlasztották a párt tevékenységét. E bűnös tevékenységük koncentráltan a burzsoázia érdekeit és vágyait tükrözte, s homlokegyenest ellentétben állt a párt, a szocializmus és a nép érdekeivel. Ez azt jelenti, hogy ők már odáig süllyedtek, hogy teljesen a burzsoázia párton belüli érdekképviselőivé váltak.

Miként sok elvtárs felszólalásában rámutatott, ezek a párton belüli jobboldali elemek, egyáltalán nem most kezdték párt- és szocializmusellenes bűnös tevékenységüket. Ennek már néhány éves története van. Éppen ezért bűnös tevékenységük súlyos károkat okozott a párt ügyének, rombolta a párt tekintélyét, gyengítette a párt egységét, akadályozta a párt egységes és központosított irányítását, s az egész tartományi munkának veszteségeket okozott. Itt különösen rá kell mutatni arra, hogy éppen az ő általuk képviselt bűnös politikai és ideológiai elhajlás a párton belül már egy olyanfajta romboló, bomlasztó, negatív tényezővé vált, amelyet gyökeréig fel kell fedni, és meg kell bírálni.

A munkastílus-javító mozgalomból láthatjuk, hogy tartományunk pártszervezeteiben bizonyos fokú likvidátorság terjedt el. Le kell szögeznünk, hogy a tartományi pártbizottság és a különböző fokú pártbizottságok valamennyien aktívan végrehajtották a központ utasításait, és nagy eredményeket értek el. Bizonyos vidékeken azonban egyes szervek nem elég elszántan és erőteljesen hajtották végre a központ egyes fontos útmutatásait, valamint a tartományi pártbizottság egyes nagy horderejű intézkedéseit. Az ilyen jelenségek létrejöttének oka – ami a tartományi pártbizottság vezetését illeti – abban keresendő, hogy nem volt elegendő elmélyült, konkrét

útmutatás, szigorú ellenőrzés és komoly felelősségrevonás. Viszont ez rávilágít arra is, hogy a tartományi pártbizottság tagjainak kisebbsége, valamint egyes területek és egyes szervek felelős vezetői nem viszonyultak helyesen a központ és a tartomány útmutatásaihoz. Nem tartották szigorúan tiszteletben a pártban a demokratikus centralizmus rendszerét. Különösen azóta, hogy 1955-ben a tartományi pártbizottság a mezőgazdaság szövetkezetesítése kérdésében a „teljes begubózás" hibáját elkövette, egyes elvtársak kételkedő magatartást tanúsítottak a tartományi pártbizottság vezetése iránt. Sőt az 1956. évi tartományi pártkonferencián volt aki azt mondotta: „Minél messzebb kerülünk a tartományi pártbizottságtól, annál jobb". Az 1957. évben a tartomány négy szintű kádereinek (tartományi, területi, járási, kerületi) konferenciáján ismét volt, aki azt mondta, hogy a tartományi pártbizottság „állandóan jobbra hajlik", „jobboldali opportunista", és így tovább. Ezek az elvtársak, különösen mert ilyen teljesen hibás nézeteik vannak, a gyakorlati munkában a likvidátorság jelenségeinek létrejöttét segítik elő. Ha valami megfelel az ő felfogásuknak, akkor csinálják, ha nem felel meg, akkor nem csinálják, s ezáltal súlyosan gyengítik a párt egységes akaratát és harci erejét. Ezen a konferencián keményen megbíráltuk az effajta hibás elhajlásokat. Egyes elvtársak öntudatosan felülvizsgálták nézeteiket. Erre igen nagy szükség van a párt egységének, centralizmusának erősítése s a párt harci erejének gyarapítása szempontjából.

A munkastílus-javító mozgalomból az is látható, hogy a szocialista forradalom és a szocialista építés közben a párttagok abszolút többsége jól megállja a helyét, s szívvel-lélekkel dolgozik a pártért. A párttagok egy részénél viszont rendkívül veszélyes elhajlás fejlődött ki. Egyes elvtársak az egyéni hírnév, pozíció és különleges bánásmód elérésére törekednek, sőt e célból nyíltan a párt felé nyújtják kezüket, s ezt nem szégyenlik, hanem egyenesen dicsőségnek tartják.

Ha nem érik el céljukat, akkor elégedetlenek a párttal szemben. Egyes elvtársak az individualizmusból kiindulva a párton belüli harc közben gyakran nem különböztetik meg a helyeset a helytelentől, és elvtelenekké válnak. A határvonalat elsősorban nem a lényegbe vágó dolgok helyességéből vagy helytelenségéből kiindulva húzzák meg, hanem először egyéni előnyüket vagy hátrányukat, az egyéni szimpátiát vagy ellenszenvet veszik számításba, vagy egy hamis igazságosság álarcában jelennek meg, s mindkét harcoló félnek igazat adnak, és nem látják meg, hogy a pártellenes elemek tevékenysége milyen súlyos veszélyt jelent a párt számára. Az effajta súlyos hibákat elkövetőkkel kesztyűs kézzel bánnak, vagy éppen békülékeny magatartást tanúsítanak irántuk. Látnunk kell, hogy az effajta individualizmus, liberalizmus, beképzeltség, önteltség, és egyéb elhajlások rendkívül veszélyesek, ha engedjük, hogy tovább fejlődjenek, akkor a jövőben azt eredményezik, hogy a párt egysége felbomlik, az akarat erőtlenné válik, a vélemények eltérnek egymástól, s mindez a pártellenes tevékenység számára a lehető legkedvezőbb talaj és légkör.

Ennek a konferenciának óriási jelentősége abban áll, hogy az elvtársak abszolút többsége öntudatosan felismerte, hogy a jelenlegi szocialista forradalom politikai és ideológiai frontján az individualizmus, liberalizmus, beképzeltség és önteltség éppen a forradalom egyik ellensége. Mindenki egységesen felismerte, hogy csak akkor lehet erősíteni a párt egységes akaratát, egységes cselekvését és egységes fegyelmét, csak akkor lehet növelni a párt harci erejét, ha a munkastílus-javító mozgalom során gyökeréig megbírálják ezeket a rendkívül káros ideológiai elhajlásokat, csak így képes az egész párttagság töretlen szellemben, életerősen és önzetlenül harcolni a szocialista forradalom és építés ügyéért.

E konferencián lefolyt harc a lényegbe vágó dolgok igen-

lése és tagadása közötti elvi harc volt. Gyökerében megoldotta a csöcsiangi pártszervezetek régi problémáit. Ez óriási győzelem. Jelenleg az a probléma, hogy e harc közben szerzett tanulságokat tanítási anyagnak tekintsük, az élő tényekkel és a szigorú elviség szellemében tanítsuk a tartomány minden párttagját, a passzív tényezőket aktív tényezőkké változtassuk, s teljes mértékben napvilágra hozzuk e harc pozitív eredményeit.

Milyen fontos tapasztalatokat és tanulságokat kell levonni az utóbbi néhány évben lefolyt párton belüli harcból?

Jelenleg a szocialista forradalom és a szocialista építés nagy történelmi korszakát éljük. A szocializmus győzelméért a párton belül következetes harcot kell vívni a párton belüli jobboldali elemekkel. Ha nem győzünk ebben a csatában, a szocializmus kilátásai reménytelenek. Sa Ven-han, Jang Hszi-ji, Peng Zsuj-lin, Szun Csang-lu és a többiek pontosan az effajta párton belüli jobboldal megszemélyesítői. Ők a párton belül megbúvó ellenségeink. Mindnyájan jól tudjuk, hogy az erődöt belülről legkönnyebb felrobbantani. Ha nem harcolunk ellenük következetesen, ha kesztyűs kézzel bánunk velük, ha nem emelünk kezet rájuk, akkor a párt súlyos helyzetben nem állja a vihart.

Látnunk kell, hogy a párton belüli jobboldali elemek politikai rothadtsága nem véletlen jelenség. Ideológiai szempontból tekintve ők valamennyien önző és érdekhajhászó burzsoá individualisták, ezen a közös úton haladnak a jobboldaliság mocsara felé.

Pártunk történelmi tapasztalatai azt bizonyítják, hogy a párton belüli harc a társadalom osztályharcának tükröződése. Ha a forradalmárok meg akarják változtatni a társadalmat és a természetet, akkor ezzel egyidejűleg önmagukat is meg kell változtatniuk. A japán ellenállási háború idején a párton belül le kellett küzdeni a behódolás ideológiáját, a földreform idején a párton belül végre kellett hajtani a hár-

mas felülvizsgálást és hármas javítást, le kellett győzni a földesúri és kulák gondolkodást. A burzsoázia „öt mérge" ellen indított harcban a párton belül végre kellett hajtani a „Három-ellenes" mozgalmat, s le kellett küzdeni a burzsoá gondolkodás befolyását. Ez azt jelenti, hogy a forradalom fejlődésének minden egyes történelmi szakaszában a párton belüli küzdelemben a reakciós osztályok érdekeit képviselő ideológiai elhajlásokkal szemben megalkuvás nélkül harcolni kell, csak így vagyunk képesek a párt tisztaságát és egységét, s a forradalom célkitűzéseinek megvalósítását biztosítani. Jelenleg a szocialista forradalom politikai és ideológiai frontján a párton belüli burzsoá individualizmussal szemben kell következetes harcot vívni. Azt is látni kell, hogy pártunkban sokan vannak, akik különböző egyéni indítékok alapján léptek be a pártba. Ha ezek nem mennek át gyökeres átalakuláson, nem alakul ki bennük a kommunista világszemlélet, és továbbra is ragaszkodnak burzsoá individualista álláspontjukhoz, akkor nem képesek átjutni a szocializmus kapuján. Vagy a szocializmusért vagy az egyéni hírnévért, pozícióért és különleges bánásmódért harcolnak. Vagy szívvel-lélekkel, önzetlenül harcolnak a párt nagy ügyéért, vagy szüntelenül csak egyéni érdekeikért és személyes indítékok alapján küzdenek. A proletár és a burzsoá álláspont közti harc ez. Ha nem oldjuk meg ezt a kérdést, akkor a szocialista forradalomban és a szocialista építésben nem leszünk képesek szilárd forradalmi eltökéltséget, mindent elsöprő lendületet és lángoló lelkesedést tanúsítani, nem alakulhat ki az önzetlenség, és a népet szívvel-lélekkel szolgálni akarás szelleme sem.

„A fa a nyugalmat szereti, de a szél nem ül el", a harc elkerülhetetlen. Pártunkban vannak olyan emberek, akiknél súlyos burzsoá individualista gondolkodás tapasztalható. Minden áron önmagukat akarják előtérbe helyezni, az ő saját burzsoá képükre és hasonlatosságukra akarják átformálni a pártot. A párt ügyét egyéni vágyaik kielégítésének eszkö-

zévé változtatják, s ha nem tudják céljukat elérni, akkor minden alkalmat felhasználnak a párton belüli harc kirobbantására. A párton belüli harc célja a helyes irányvonal fenntartása, a hibás irányvonal ellenzése. Pl. 1955-ben a tartományi 5. pártkonferencián harcot indítottunk a mezőgazdaság szövetkezetesítésébe vitt „teljes begubózás" hibás vonala ellen. A harc győzelme a szövetkezeti mozgalom fellendülését s ebből következően a termelés fellendülését eredményezte az egész tartományban. A Sa Ven-han, Jang Hszi-ji, Peng Zsuj-lin és Szun Csang-lu által kirobbantott párton belüli harc viszont nem más, mint a burzsoá álláspont képviselőinek a proletár álláspont elleni harca. Aljas egyéni céllal megkísérelték magukhoz ragadni a vezető hatalmat, hosszú ideig kitartottak hibáik mellett, egészen addig, hogy a pártellenesség fokára süllyedtek. Ezért a most velük vivott harc teljes mértékben a két út – a szocialista és a kapitalista út – igenlése és tagadása közötti küzdelem volt, s egyben a kommunista kollektivizmus eszméje és a burzsoá individualizmus eszméje közti harc. Megszívlelve ezt a tanulságot, az egész tartomány valamennyi szintű pártszervezetének százszorosan meg kell erősítenie az ideológiai munkát. Kommunista szellemhez való ragaszkodással kell nevelni az egész párttagságot. Szigorítani kell a párt szervezeti életét, állandóan éberen kell őrködni a burzsoá individualizmus eszméjének a párt soraiba való betörése felett, és állandó védelmi készenlétben, idejében le kell leplezni és meg kell bírálni a párton belül az individualista gondolkodást, hogy ezáltal biztosítsuk a párt ideológiai tisztaságát.

Azok az emberek, akiknek gondolkodásában súlyos burzsoá individualista vonások vannak, a politikában sohasem szilárdak, könnyen a burzsoázia befolyása alá kerülnek, s revizionistákká válnak. Az a sajátosságuk, hogy állandóan, mindenféle munkában tagadják az eredményeket, tagadják a pártvezetést, tagadják a szocialista rendszer fölényét. Ta-

gadják a sajtó és a könyvkiadás pártosságát és osztályjellegét. Összezavarják a proletár sajtó és a burzsoá sajtó közti alapvető elvi különbséget. Tagadják azt az alapvető irányvonalat, hogy az irodalom és művészet a munkásokat, parasztokat, katonákat, a politikát szolgálja. Tagadják a pártnak az államhatalom irányában gyakorolt vezető szerepét, az állammal és a politikai hatalommal kapcsolatban a burzsoá felfogást hirdetik. Gyakran elferditik a tényeket, befeketitik a pártot, semmiben sem találnak jót, terjesztik a pártvezetésben kételkedő mérgező befolyásukat. A pártéletben egyoldalúan csak a demokráciát és a szabadságot hangsúlyozzák, szembeszegülnek a centralizmussal és a fegyelemmel. Az általuk hangoztatott demokrácia, a bármilyen vezetés híján levő demokrácia szabad teret enged a rémhíreknek és mendemondáknak, és azt tartják, minél jobban kifejlődnek a párt elleni rosszindulatú támadások, annál jobb, csak e támadások védelmét engedik meg, de nem engedik meg azok bírálatát. Az ő úgynevezett szabadságuk engedélyezi azt, hogy a pártellenes szabadságot ne korlátozza a pártfegyelem béklyója. Nem védelmezik a párt egységét, összeforrottságát és centralizmusát, hanem hangsúlyozottan bírálják az ún. „nyárspolgári védelmezését a vezetésnek". A tények néhány éve azt bizonyítják, hogy az ilyen emberek rendkívül súlyos kárt okoznak a párt ügyének. Mivel ők „kommunisták", „régi káderek", ezért még több politikai tőkével rendelkeznek, ezáltal megtévesztik az emberek egy részét. E miatt még a párton kívüli jobboldali elemeknél is súlyosabb veszélyt jelentenek a párt számára. Ez érthetővé teszi számunkra, hogy mától kezdve a párt ideológiai frontján vívott harcban küzdeni kell a dogmatizmus és a revizionizmus ellen is, s továbbá, hogy jelenleg elsősorban a revizionizmus ellen, mert jelenleg ez képezi a fő veszélyt. Minden olyan ember, akinek gondolkodásában súlyos burzsoá individualizmus tapasztalható, annál ugyanakkor rendszerint súlyos szektariá-

nizmus és lokálsovonizmus is megtalálható, mert az ilyen elhajlásokat kénytelenek eszközként felhasználni aljas egyéni céljaik elérésére, és pártellenes tevékenységük folytatására. Szektariánista vagy lokálsoviniszta tevékenységük közben teljesen az ő egyéni érdekük vagy klikkjük érdekének álláspontjából nézik a kérdést. Ha a dolog számukra – kisebbség számára – hasznos, akkor helyeslik, ha nem hasznos, akkor ellenzik. Általában, hogy tekintélyüket megalapozzák, felhasználva a régi káderekhez, régi beosztottaikhoz és a helyi káderekhez fűződő kapcsolataikat, magukhoz rángatják azokat, s amikor a párt ellen támadnak és a kis szervezeti csoportban tevékenykednek, párton belül és párton kívül egyaránt cimborákat, támaszt keresnek, és indokolatlanul lázítanak a párt ellen. A lokálsovinizmus a szektariánizmus egyik megjelenési formája, s ugyanolyan súlyosan ártalmas a pártra nézve. A múltban a párt kiadta „a káderek lokalizálódjanak" jelszót, ennek az volt a lényege, hogy a káderek szoros kapcsolatot építsenek ki a helyi lakossággal. A helybeli káder azzal az előnyös előfeltételekkel rendelkezik, hogy szoros kapcsolatban van a tömegekkel, a kívülről jött káder egy bizonyos munkában eltöltött idő után azonban, ha a tömegekkel kiépítette kapcsolatát, szintén lokalizálódik. Éppen ezért nem engedhetjük meg, hogy „a káderek lokalizálódásának" jelszava lokálsovinizmussá fejlődjék, egyáltalán nem engedjük, hogy egyes rossz szándékú emberek e jelszóba kapaszkodva réseket próbáljanak ütni a helyi és a kívülről jött káderek viszonyában, és szektás tevékenységet folytassanak. Egyesek „a helyi káderek képviselőjének" nevezik magukat, mások azt hajtogatják, hogy a különböző szintű pártbizottság titkárai között mindenütt képviselve kell hogy legyenek a helyi káderek. Ez teljesen hibás. Teng Hsziao-ping elvtárs is rámutatott: „Nem a káderek lokalizálódása a párt káderpolitikájának legmagasabb alapelve. A káderpolitika legmagasabb alapelve elsősorban is a kommu-

nistává válás. Függetlenül attól, hogy az a káder helybeli vagy kívülről jött, valamennyinek elsősorban is kommunistává kell válnia, a lokálsovinizmus viszont ellentétes a kommunizmussal."

Annak érdekében, hogy megszilárdíthassuk a jelenlegi jobboldal elleni harc győzelmének eredményeit, az egész tartomány valamennyi szintű pártszervezetében az összes párttag káder bevonásával meg kell szervezni e harc tapasztalatainak és tanulságainak alapos átadását és megvitatását, hogy az egész párttagság ezen keresztül ez egyszer is mély ideológiai nevelést kapjon.

Miután lelepleztük és szétvertük a párton belüli és kívüli jobboldali elemeket, pártunk különböző szintű vezető szerveinek megvan a lehetőségük arra, hogy erőiket koncentrálva kijavítsák a munkájukban meglevő hiányosságokat és hibákat. A járásinál magasabb szintű pártbizottságoknak a jobboldal elleni harc befejezése után a stílusjavító mozgalom harci élét a munkánkban meglevő hiányosságok és hibák ellen kell fordítaniuk, s nagy erővel kell megragadni a javítást és az átalakítást. Munkánkban szép számban akadnak bürokratikus, szektás és szubjektivista elferdülések. Ha nem javítjuk ki őket határozottan, akkor az károsan befolyásolja a szocialista forradalom és a szocialista építés ügyének zavartalan fejlődését és a széles tömegek aktivitását. Ezért minden rendű és rangú vezető kádernek „a felszított tűzzel saját magát megégető" öntudattal kell rászánni magát a „határozott, bátor és gyökeres átformálódásra".

A munkastílus-javító munka közben azokon a kívánalmakon kívül, amelyet már elmondottunk, a pártmunka területén még az alábbi kérdések megoldására kell helyezni a súlyt:

1. A különböző szintű pártbizottságoknak szervezniük és ösztönözniük kell a hivatalokat, vállalatokat és intézménye-

ket arra, hogy szilárd eltökéltséggel, forradalmi módszerek alkalmazásával fogjanak hozzá az apparátus leszűkítéséhez, nagyszámú vezető kádert és bizonyos politikai öntudattal és műveltséggel rendelkező párttagot és kádert irányítsanak a termelésbe és az alsóbb szervekbe, elsősorban a mezőgazdasági termelésbe és a falusi adminisztratív munkába. Az ilyen megoldásnak sok jó oldala van: először is, ezáltal összeforr a vezetés és a tömeg, és nem a hivatalban ülve bocsátják ki az utasításokat. Ezenkívül időben lehet felfelé jelezni a problémákat. Az alul történő dolgok gyorsan eljutnak a felső szervekhez, le lehet küzdeni a vezető szervek bürokratizmusát, szubjektivizmusát. Másodszor: nagyszámú olyan párttag és káder forrhat össze ily módon a munkásokkal és parasztokkal, aki még nem edződött meg a fizikai és az alsó szervekben végzett munkában, s ezáltal megérthetik a munkások és parasztok érzelemvilágát, és átformálhatják saját gondolkodásukat, majd ebből következően átformálhatják a hivatalt. Így kedvező feltételek teremtődnek egy edzett, vihartálló kádersereg megteremtésére. Harmadszor: ezáltal nagymértékben ki lehet bontakoztatni a dolgozó nép aktivitását, s olyan társadalmi légkört lehet teremteni, amelyben a munka dicsőség. Ugyanakkor ezek a párttagok, káderek munka közben kultúrára és tudományra taníthatják a parasztokat, segíthetik őket gyakorlati termelési tapasztalataik összegezésében. Negyedszer: nagymértékben csökken az állam kiadása, s növekszik a társadalmi vagyon. Ezért minden vezető szervnek, a szervezeti felépítés átalakulása utáni helyzet és feladatok szerint nagy erővel kell csökkentenie és összevonnia apparátusát, csökkenteni az ügyintézés lépcsőfokait, összevonni az ügyviteli rendszert. Minden vállalati és szakmai szervnek meg kell határoznia a nem termelő dolgozók ésszerű arányát, s nagymértékben csökkentenie kell a nem termelő dolgozók számát, azonkívül az ügyvitel rendbehozásával a munkarendszerben és a munkamegosztásban meglevő ész-

szerűtlen jelenségek kiküszöbölésével emelnie kell a munka hatásfokát. Ez egy eszmei és szervezeti síkon, valamint a munkastílus vonalán végbemenő forradalom, amelyet csak a tömegekre támaszkodva, a tömegvonal útján járva lehet megvalósítani. A hivatalok minden tisztviselőjét és a vállalatok minden dolgozóját mozgósítva nagy „virágzással", „versengéssel" és vitatkozással bírálni kell a lokálsoviniszta gondolkodást, a fizikai munkát és a dolgozó népet lebecsülő felfogást, csak a könnyű életmódot kedvelő, a küzdelmes élettől idegenkedő gondolkodást, s azt a felfogást, hogy ha valaki egyszer felment, az többé nem jöhet le, aki egyszer otthagyta a termelést, az nem térhet többé vissza a termelésbe. Olyan közvéleményt kell kialakítani, melyben a munka és a szocializmusnak kétkezi munkával való építése dicsőség, s ily módon ideológiai síkon is biztosítani kell a vidékre irányított káderek feladatának teljesítését. Ezenkívül a különböző szintű vezető hivatalok dolgozói között rendszeresíteni kell a fizikai munka végzését.

2. A munkastílus-javító mozgalom és a jobboldal elleni harc folyamán tisztázódott helyzet alapján rendet kell teremteni a párt alapszervezeteiben. Tartományunk pártszervezetei általában a különböző mozgalmak során fejlődtek ki és jöttek létre, e mozgalmak során megedződtek és kiállták a próbát. A helyzet általában jó. Viszont a munkastílus-javító mozgalom során napvilágra került problémák elég súlyosak. Egyesek, miután életszínvonaluk felemelkedett, kiléptek a szövetkezetből és egyénileg gazdálkodnak, s a kulákok útját járják. Egyesek előbújtak fejüket, és rombolják a kötelező állami felvásárlás és értékesítés rendszerét, mások fegyelmezetlenséget és törvénysértést követnek el, egyes rosszindulatú elemek beszivárogtak a pártba. Ezenkívül vannak olyanok, akik forradalmi eltökéltségüket elvesztve nem viselkednek kommunista párttaghoz méltóan. A munkastílus-javító mozgalom során ezért minden pártalapszervben lelkiismeretesen

tovább kell folytatni a rendteremtést, hogy az alapszervek valóban a tömegekkel kapcsolatban levő harci erődökké váljanak. A párton belüli jobboldali elemeket, a pártba befurakodott romboló elemeket, a súlyos törvény- és fegyelemsértést elkövetőket, a gyógyíthatatlanul rothadt és lesüllyedt elemeket, akiknek gondolkodásában és cselekedeteiben súlyos burzsoá individualizmus található, azokat, akik többszöri nevelés után sem változtak meg, a tények tisztázása után a meghatározott szabályok szerint ki kell zárni a pártból. Azoknak, akik elvesztették forradalmiságukat, akik nem felelnek meg a kommunista párttag iránt támasztott követelményeknek, akik kritika és nevelés után sem változnak meg, azt kell tanácsolni, hogy lépjenek ki a pártból, vagy meg kell tisztítani a pártot tőlük. A fent elmondott szervezeti eljárásokat általában a stílusjavító mozgalom utolsó időszakában kell lefolytatni.

A pártfejlesztés munkájánál meg kell erősíteni a vezetést. Az idős munkások és a felső értelmiség közül azoknak a kiváló elemeknek, akik a mozgalom próbáját kiállták, és a párttagság mércéjét megütik, a pártba való felvételen kívül a következő pártkongresszus előtt ideiglenesen általában meg kell szüntetni a párt fejlesztését, ezáltal kedvezően tudjuk végezni – erőink koncentrálásával – a megszilárdítás munkáját. A tagjelölteknél fokozni kell a nevelést, és szigorú felülvizsgálatot kell végezni, szigorúan be kell tartani a felvétel jóváhagyásának szabályzatát, meg kell akadályozni, hogy olyanok is bekerüljenek a pártba, akiknél a feltételek ehhez nem elegendőek.

A stílusjavítással és a párttisztogatással egyidejűleg a kommunista ifjúsági szövetség szervezeteiben és az ifjúsági szövetségi munkában is lelkiismeretesen rendet kell teremteni. Az utóbbi évek óta a kommunista ifjúsági szövetség munkaterületén igen nagy sikereket értünk el. A kommunista ifjúsági szövetség tagjainak politikai, ideológiai nevelése és a

káderpolitika terén azonban még sok probléma van. A különböző szintű pártbizottságoknak a stílusjavító mozgalom kibontakozása közben állhatatosan erősíteniük kell az ifjúsági szövetség vezetését, ki kell bontakoztatni a kommunista ifjúsági szövetség szervezeteinek segítő szerepét, azonkívül a stílusjavító mozgalom során meg kell szilárdítani és tisztítani a kommunista szövetség szervezeteit.

3. Állhatatosan erősíteni kell a párt elméleti munkáját. A szocialista és kapitalista ideológia közötti harc hosszú lesz. A szocialista ideológia, ha nem szélesíti aktívan befolyását, és nem gyengíti szüntelenül a kapitalista ideológia befolyását, akkor a kapitalista ideológia bizonyos időben, bizonyos területen feltétlenül elburjánzik. A különféle fajtájú burzsoá elméletek befolyása ellen vívott harc hosszú időn keresztül alapvető feladat kell hogy legyen a párt ideológiai munkájának. A különböző fokú pártbizottságoknak állandó, elsőrendű feladatuknak kell tekinteniük az ideológiai munka vezetését. A kulturális és nevelésügy a szocializmus építése ügyének lebecsülhetetlen alkotó része, a párt ideológiai munkájának rendkívül fontos frontja. A pártbizottságoknak a központ útmutatása alapján teljes mértékben kezükbe kell ragadniuk a kulturális és nevelőmunkát. Az első titkárnak kell végezni ezt a munkát, meghatározott időszakonként vitákat kell rendezni és ellenőrzéseket kell végrehajtani. A pártbizottságok propaganda, kulturális és nevelési osztályainak külön erőkkel kell végezni az értelmiségi, kulturális és nevelési munkát. A következő fél vagy egy éven belül az erre beosztott elvtársaktól azt kívánjuk, hogy derítsék fel egy-két intézmény alapszervének helyzetét, hogy megfelelő tapasztalatokat gyűjtve irányíthassák az egész munkát. A tisztogatási és a jobboldal elleni harc befejezése után a kulturális és nevelő gárdában felbukkant ellenforradalmárokat, kártevőket, jobboldali elemeket a párt politikájának megfelelően szigorúan meg kell büntetni, s a kulturális és nevelő gárdát

tőlük meg kell tisztítani. Ugyanakkor a párt, kormány és más intézmények vonaláról a leghatározottabb eltökéltséggel kell a kulturális és nevelési intézmények, de különösen az alsóbb fokú intézmények vezető posztjára irányítani egy sereg politikai harcban megedzett, megfelelő kulturális színvonalon álló, helyes munkastílusú, az értelmiségi munka végzésére alkalmas párttag kádert. A stílusjavító mozgalom segítségével emelni kell a régi kulturális és nevelési káderek ideológiai színvonalát és munkaképességét. Akik nem alkalmasak erre a munkára, azokat más beosztásba kell helyezni. Az újságok és folyóiratok a párt legnagyobb fegyverei az ideológiai front befolyásolása szempontjából. A mostani jobboldal elleni harcot megelőzően a párton belüli és kívüli jobboldali elemek erőiket megfeszítve már támadást indítottak az újságok és folyóiratok pártirányítása ellen, s ez nem volt véletlen. E tanulságon okulva a pártbizottságoknak következetesen erősíteni kell az újságok és folyóiratok irányítását. A jobboldali és a politikailag megbízhatatlan elemeket ki kell rostálni az újság- és folyóirat-szerkesztőségekből, és más, a politikai próbát kiállt káderekre kell bízni ezt a munkát. A különböző vidékek rádióstúdióinál és rádióállomásainál is hasonlóképpen rendet kell teremteni. Az újság, folyóirat és a rádiómunka politikai munka, a pártbizottságoknak a legnagyobb gondot kell fordítani ezekre, és alaposan ellenőrizni kell őket, semmiféle lazítás nem engedhető meg ezen a téren. Minden újság- és folyóirat-munkával foglalkozó párttitkárnak 5–7 központi és helyi lapot kell rendszeresen olvasnia, s az összehasonlítás segítségével is szüntelenül javul munkája. A pártbizottságoknak erősíteniük kell még a káderek ideológiai nevelésének munkáját is. Az elmélyült könyvolvasást, az állandó könyvolvasást kell szorgalmazni. Szigorú bírálatban kell részesíteni a káderek kisebbségénél meglevő „naphosszat zabálás", „értelmetlen beszéd", „betokosodás" káros szokásokat. A pártbizottságoknak személyesen

kell megszervezni azt is, hogy a vezető káderek lelkiismeretesen tanulmányozzák és vitassák meg a fontos pártanyagokat. A stílusjavitás és jobboldal elleni harc végetértével a párt- és káderiskoláknak vissza kell állítani a tanulótoborzás rendszerét. A tartományi pártbizottság szervezési és propaganda osztályának el kell készíteni a folyamatos káderképzés tervét. Öt éven belül fel kell nevelni egy sor gyakorlati munkatapasztalattal rendelkező, politikailag kipróbált, elmélethez értő kádert, hogy minden járási pártbizottságban legyen egy-két olyan törzskáder, aki rendszeresen tanulmányozta az elmélet alapjait (elsősorban Mao elnök műveit). A pártbizottságoknak ezenkívül lelkiismeretesen törődni kell az irodalmi és művészeti alkotó tevékenységgel is, aktív politikai segítséget kell nyújtani az irodalom és művészet dolgozóinak ahhoz, hogy jól meg tudják ragadni a jelenlegi nagy horderejű kérdéseket, s tartós ideig behatoljanak a munkások, parasztok és katonák közé, s regényeken, színdarabokon, csasztuskákon, képzőművészeten, zenén és a művészet legkülönbözőbb ágain keresztül alkossanak az embereket lelkesítő hősi típusokat. Ez a tömegnevelés hathatós fegyvere. A politikailag megbízható és az alkotómunkában eredményeket felmutató, a haladásért lelkesedő alkotó kádereket a pártbizottságoknak konkrétan irányítani és segíteni kell, hogy azok fokozatosan a munkásosztály kiváló íróivá váljanak. A mostani szocialista vitákon és a mezőgazdaságfejlesztési program agitációján keresztül a gyárban és a faluban egyaránt, de különösen falun fokozatosan rendszeresíteni kell a tömegek irányában folyó politikai munkát. Minden olyan területen, ahol a feltételek ehhez megvannak, fokozatosan rendszeresíteni kell a szocialista hazaszeretet napját. A járások, kerületek, falvak pártszervezeteinek összegezniük kell az e téren szerzett tapasztalataikat és az effajta politikai munkát fokozatosan egy rendszerré kell formálni. Minden ünnepnapon, valamennyi gyárban és faluban ki kell használni

az alkalmat, és a tömegek felé propagálni kell a szocializmust.

*

Elvtársak! Ez a konferencia, ha a négy szinthez (tartományi, területi, járási, kerületi) tartozó káderek üléseit is beleszámítjuk, közel két hónapig tartott. Az idő egy kissé hosszúra nyúlott, viszont nagyon sok és fontos kérdés oldódott meg. E konferencia után bizton remélhetjük, hogy a párt Központi Bizottsága és Mao elnök helyes irányítása alatt az egész tartomány valamennyi pártszervezetében feltétlenül nagymértékben megerősödik a párt összeforrottsága és egysége, feltétlenül nagymértékben növekedni fog a párt harci ereje, a párton belüli és kívüli káderek nagymértékben megsokszorozzák a szocializmus érdekében kifejtett erőfeszítéseiket, „ahol nehézségek merülnek fel, oda mennek leküzdeni e nehézségeket", „puszta két kezükkel legyőzik az elmaradottságot, korszerű ipart és mezőgazdaságot építenek". Fegyverezzék fel e jelszavak a tartomány valamennyi párttagját és az egész népet, hogy kemény küzdelemben legyőzzék a nehézségeket, s a munka minden frontján újabb mérföldes lépésekkel haladjunk előre.

TARTALOM

A „Zsenminzsipao" vezércikkei

Vajon miért? 3

Az egész kínai nép egyesul a szocializmus alapján . . 8

Állásfoglalás kérdése-e? 15

Még egyszer az állásfoglalás kérdéséről 19

Különös tavasz 27

A „Venhuejpao" című újságnál egy idő óta mutatkozó burzsoá irányzatról 35

Bírálnunk kell a „Venhuejpao" kapitalista irányvonalát 40

Miért reakciós a burzsoá jobboldal? 48

Politikai és ideológiai fronton végrehajtott szocialista forradalmunk 59

A jobboldal elleni harc nagy próba minden párttag számára 68

Legyünk szigorúak a párton beluli jobboldali elemekhez 74

Adhat-e a párt utasításokat? 80

Mellőzhetjük-e a politikai szempontokat az emberek munkába állításánál? 86

Valamennyi demokratikus párt fontos feladata 95

Cáfoljuk meg a jobboldalnak a tisztogatási mozgalommal kapcsolatos állításait 107

A törvénykezés frontján még kemény harcok várnak reánk 120

Kuzdjunk a torvénykezési munkában mutatkozó kétfajta elhajlás ellen 128

Renduletlenul bízzunk a tomegek tobbségében . . 133

Határozottan javítsuk magatartásunkat és munkánkat 141

Javítsunk batran, javítsunk határozottan, javítsunk gyokeresen 147

Forradalmi szellemben egyszerűsítsuk vállalataink adminisztratív apparátusát . . 154

Csiang Hua

Támogassuk a párt helyes irányvonalát, érjuk el, hogy a munkastílus-javító mozgalom valamennyi fronton teljes győzelmet arasson 161

I. A munkastílus-javító mozgalom és a jobboldal elleni harc 165

II. A falusi munka 176

III. Az iparı termelés és a munkásosztály 194

IV. Pénzugyi és kereskedelmi munka 203

V. Az értelmiség kozött, valamint a kultúra és az oktatás teruletén végzett munka 206

VI. A burzsoázia és a demokratikus pártok . . . 210

VII. Az ellenforradalmároktól való megtisztítás kérdése 213

VIII. A hadseregben végzett munka 217

IX. Pártmunka 219

Liu Sao-csi

Hogyan legyünk jó kommunisták?

Két magyar kiadást ért meg a szerzőnek a jenani Marxizmus–Leninizmus Intézetben tartott előadása.

A munkásosztálynak, de különösen élcsapatának, a kommunista párt tagjainak át kell nevelni önmagukat. Ehhez két dolog kell: a forradalmi gyakorlati harcban való edződés és szüntelen, fáradhatatlan önképzés – tanítja Liu Sao-csi.

Az előadások során részletesen foglalkozik a párttagok alapvető ideológiai képzésével: a marxizmus–leninizmus klasszikusainak tanulmányozásával, az önnevelés és az önképzés módszereivel, az elmélet és gyakorlat összekapcsolásával, a párttag egyéni érdekeinek és a párt érdekeinek problémáival, a legfontosabb kommunista erkölcsi normákkal. Elemzi a pártban jelentkező különféle helytelen ideológiák eredetét és a marxizmus–leninizmustól eltérő nézetek elleni harc módszereit a párton belül.

104 oldal Ára: 4.– Ft

KOSSUTH KÖNYVKIADÓ

A fordítást ellenőrizte: Tálas Barna és Józsa Sándor
A borítót rajzolta: Erdélyi János
Műszaki vezető: Szécsi Andor Technikai szerkesztő: Lengyel József

A szedést 1958 IV. 17-én kezdték meg. Megjelent 1958 VI. 5-én, 10 000 példányban. Tartalmaz 10,9 szerk. ívet. Terjedelem 10,5 (A/5) ív.

16896. Franklin-nyomda Budapest, VIII., Szentkirályi utca 28.
Felelős vezető: Vértes Ferenc.

Ára: 8,— Ft